

W.E. JOHNS

BIGGLES VYŠETŘUJE

WILLIAM EARL JOHNS

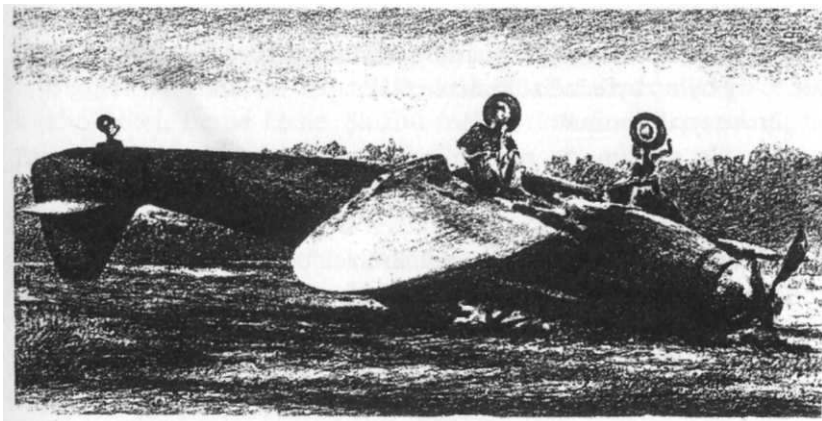
BIGGLES VYŠETŘUJE

TOUŽLMSKÝ® & MORAVEC

© 1964 by W. E. Johns
Jacket Illustration Petr Barč, Zdeněk Burian
© Petr Barč, 2001
© Zdeněk Burian – dědicové, 2001
Illustrations © Petr Barč, 20001
Translation © Pavel Kaas, 2001
Remake © Mikuláš Moravec, 2001

ISBN 80 – 7264 – 030 – 5

PŘÍBĚH PRVNÍ

ŽENA ZE ŠPANĚLSKA

Brigádní generál Raymond, velitel letecké policie Scotland Yardu, vzhlédl od psacího stolu, když se ozvalo zaklepání na dveře a do jeho pracovny vešel Biggles.

„Chtěl jste se mnou mluvit, pane,“ řekl.

„Na pastvině u vesnice Upgates v hrabství Wiltshire havarovalo letadlo,“ prohlásil Raymond. „Leží podvozkem nahoru. Byl bych rád, kdybyste se tam zajel podívat. Vrak najdete na pozemku farmy, již říkají Fennels.“

„Letadlo občas spadne,“ řekl Biggles a mírně pozvedl obočí. „Co je zvláštního na tomhle případě, pane?“

„Víc, než si myslíte. Stroj přiletěl do Wiltshiru na neohlášenou návštěvu a pokud mě informovali správně, tak ze Španělska!“

„Ze Španělska?“ Biggles povytáhl obočí ještě výš. „A o oficiální návštěva nešlo...“

„To jsem už řekl.“

„Tak co tu k čertu dělal?“

„To právě musíte zjistit. Snad by nám to sdělily i španělské úřady, ale to by bylo zbytečně zdlouhavé.“

„Znáte typ letounu?“

„Ne, ale myslím, že si s tím snadno poradíte sám. Určitě patří k španělskému vojenskému letectvu. Má jejich výsostné znaky.“

„Co vypověděl pilot?“

„Nic a je pro to prostičký důvod. Zmizel.“

„Musel mít z pekla štěstí, když se mu podařilo vyvážnout. Nemělo by být tak těžké jej vypátrat. Nemohl se dostat daleko. Kdo našel vrak?“

„Pilot vrtulníku námořního letectva. Objevil ho na pastvině při ranním cvičném letu. Ohlásil to na základnu a ta poslala na místo sanitku. Doktor našel letadlo, ale po pilotovi, nebo jeho mrtvole tam nebylo ani stopy. Vrátil se. Důstojník ze základny pak zavolal na místní policejní stanici, aby policie ohlíдела vrak, a sdělil to oddělení pro vyšetřování leteckých nehod na ministerstvu letectví. Ty nenapadlo nic lepšího, než mi zavolat. Ptali se mne, zda o tom něco nevím. A jestli chcete vidět vrak ještě na místě, měl byste si pospíšet, protože z ministerstva už vyslali do Upgates svého inspektora a na místo brzy dorazí i havarijní četa, která má vrak odstranit.“

„Neznáte náhodou jméno majitele pozemku, na kterém našli vrak? Rád bych s ním prohodil pár slov.“

„Je to chovatel ovcí jménem Diverton,“ kývl Raymond. „Bydlí asi dvě míle na jih od Upgates.“

„Jdu na to,“ slíbil Biggles. „Jak se tam, k čertu, takový Španěl mohl dostat? Ani začátečník při prvním samostatném letu nezabloudí tak daleko. A noc byla jasná. Na nebi ani mráček.“

„Také mě to napadlo. Musíme si ale uvědomit, že když našli vrak dnes krátce po svítání, nemusí to znamenat, že ztroskotalo právě této noci. Třeba tam leží již několik dní.“

„Pochybuji. Není to pravděpodobné. Většina farmářů si prohlédne své pozemky alespoň jednou za den, a pokud to neudělají sami, mají na to zaměstnance. Snad budu chytrější, až to uvidím na místě.“

Biggles se vrátil do kanceláře, kde držel službu policejní pilot a jeho přítel, Bertie Lissie. Službu měl až dosud snadnou, protože četl noviny a pohvizdoval si.

„Co to bude dneska, starouši?“ zeptal se.

„Na pastvině ve Wiltshiru leží letadlo podvozkiem vzhůru. Šéf si přeje, abych se na to podíval. Poletím tam. Když chceš letět se mnou, napiš Gingerovi pár slov, aby věděl, kde nás hledat. Měli bychom být brzy zpátky, takže to tu zatím zvládne sám. Půjdeme? Všechno, co o tom vím, ti řeknu po cestě.“

„Jdeme,“ ožil Bertie a sáhl po tužce. „Vzhůru na pastviny!“

Za necelé dvě hodiny kroužil policejní auster nad rozlehlou pastvinou a pak se jeho nos sklonil dolů. V jasné zeleni uviděli spodek a dolní plochy křídel dolnokřídlého jednoplošníku. U vraku stál muž v policejní uniformě.

Biggles přistál, zaroloval ke vraku, vystoupil a představil se policejnímu konstáblovi, který chtěl zřejmě předvést svůj smysl pro humor, protože poznamenal.

„Tohle je vážně podivný pták, pane. Nikdy jsem neviděl nic s takhle vybarveným peřím.“

„Peřím“ nejspíš myslel červené a žluté španělské výsostné znaky a Biggles musel souhlasit s tím, že něco takového se opravdu moc často nevidí.

„Už tu někdo byl?“ zeptal se.

„Kromě mé mohutné postavy nikdo, pane,“ ušklíbl se mimořádně hubený policista.

„A co pan Diverton? Tomu tyhle pozemky přece patří, nebo ne? Ani ten tu nebyl?“

„Co se tady tyčím, tak ne. Zastavil jsem se na jeho farmě cestou sem, ale jeho žena mi řekla, že odjel na trh. Tamhle stojí jeho dům,“ ukázal policista Bigglesovi.

„Takže vy jste z Upgates?“

„Ano, pane. Je to moje zamilovaná posádka, pane.“

„Co víte o panu Divertonovi?“

„Nic moc. Nijak zvlášť ho sice neznám, ale řekl bych, že to je docela příjemný chlapík. Nebydlí tu dlouho. Na svatého Michala to bude rok, co se přistěhoval. Drží se spíš stranou.“

Biggles přikývl, na chvíli se zamyslel a potom začal prohlížet letadlo. Nijak nepospíchal.

„Mám pravdu, když řeknu, že je to typ Hispano D.I?“ poznamenal Bertie, zatímco pomalu obcházelí dvousedadlový letoun.

„Máš absolutní pravdu,“ usmál se Biggles. „Myslím, že ho užívají k výcviku pokročilejších pilotů. Pokud mi ještě slouží paměť, tak má dolet něco málo přes osm set mil, takže sem ze Španělska mohl doletět bez mezipřistání. Pilot letěl sám.“

„Jak jsi na to přišel?“

„Všimni si bezpečnostních pásů.“

Pás na pilotním sedadle volně visel k zemi, jako by ho pilot rozepnul, když se chtěl dostat ven. Zadní pás však byl zapnutý a těsně obepínal sedadlo. Bylo zjevné, že ho nikdo nepoužil.

„Neumím si představit člověka,“ pokračoval Biggles, „který by se poté, co unikl z letadla, ještě vracel dovnitř jen proto, aby tam zapnul a upravil pás.“

„Excelentní úvaha, starouši,“ zamumlal Bertie.

Biggles se položil na záda a vplazil se pod pilotní kabinu, aby si ji prohlédl zblízka. Zašátral v přihrádce pod palubní deskou a pak se vysoukal ven a vstal.

„Našel jsi něco?“ zeptal se Bertie.

„Vůbec nic. Žádné doklady, papíry, dokonce ani mapu.“

„Není to trochu divné?“

„Samozřejmě že ano. Celé to je podivné, nepřirozené a podezřelé. Jistě vím jediné to, že pokud byl pilot schopen odejít od letadla po svých, pak měl mimořádné štěstí. Podívej se na tohle! Kdyby nebyl kryt kokpitu dost silný na to, aby udržel váhu stroje, byl by pilot dosud uvězněn uvnitř. A to ještě není všechno! I kdyby se mu nic nestalo při dopadu letadla na zem, tak by se z kabiny nedostal jinak, než že by vypadl hlavou napřed.“

„Pilot musel být úplně kopyto,“ prohlásil Bertie. „Měl tu tolik místa, kolik si jen mohl pro nouzové přistání přát, takže mohl i s porouchaným motorem uložit letadlo jako do peřinky. A on skončí takhle!“

„Správně, lorde. Něco jsi mi připomněl,“ řekl Biggles. „Zaráží mě poloha letadla. Aby se totiž úplně převrátil i tak malý letoun jako je tenhle, musel narazit na překážku, kterou zde nevidím. Ty sám víš, že není tak jednoduché udělat s letadlem stojku a potom kotrmelec.“

„Mohly to zavinit zadřené brzdy a následně zablokovaná kola.“

„Jenomže tyhle brzdy jsou v pořádku,“ řekl Biggles, natáhl ruku a roztočil kolo, aby dokázal, že má pravdu. „A protože pilot měl před sebou spoustu místa, vůbec nepotřeboval brzdit. Kdyby šel na přistání v příliš tupém úhlu, kola by se prohnula, pneumatiky by popraskaly a nos stroje by se rozsypal. To se ale nestalo. Tenhle drak přistál, na něco narazil a přece na něm nevidím skoro žádné poškození. Nerozumím tomu.“

Zatímco Biggles hovořil, přikročil k podvozku letadla a pozorně si prohlížel vzpěry, které trčely k obloze. Znovu se na ně pozorně zadíval a v obličeji mu bleskl zvláštní výraz. Pohlédl doleva přes pastvinu, tam kde hraničila s hustým živým plotem, a potom vpravo, kde ji lemoval porost jalovce a hlodaše.

„Něco ti povím,“ řekl pak tiše. „Člověk, který v tom seděl, něco věděl o bojovém létání.“

„Jemináčku,“ užasl Bertie. „Jak jsi přišel na tohle?“

Biggles neodpověděl. „Pojď,“ vyzval partnera a vykročil doprava k jalovcům. Když k nim došel, pokračoval podél okraje porostu se zrakem upřeným na zem.

„Hledáš něco?“ zeptal se nejapné Bertie, protože to z Bigglesova chování musel pochopit.

„Vidím, že nemáš nejlepší den,“ ušklíbl se Biggles. „Pomůžeš mi alespoň s hledáním. Někde by tu měla být díra v zemi.“

„Díra? Jaká díra?“

„Díra po kůlu, který tu někdo zatloukl do hlíny.“

„A proč zrovna tady?“

„Odhaduji to podle toho, v jakém úhlu letadlo leží. Vsadil bych se, že pilot neudělal chybu při přistání.“

„Podívej se,“ vyhrkl asi za minutu Bertie a namířil prst kousek před špičky svých bot. „Nehledáš náhodou tohle?“

Biggles došel k příteli a předklonil se. Bertieho prst mířil na otvor v zemi o průměru asi sedmi centimetrů.

„Lepšíš se, lorde,“ přikývl. „Kápl jsi na to. Však to s troškou trpělivosti vyřešíme. Teď to zkusíme na druhé straně.“

Vykročil přes pastvinu kolem letadla k živému plotu na opačné straně. „Hledej stejnou díru tady,“ požádal Bertieho. „Může jich být i víc, ale jedna tu určitě bude.“

Za necelých pět minut našel stopař Bertie další otvor.

„Mohl bys mi už konečně říci, oč tady jde?“ zeptal se prosebně. Hledal sice úspěšně, ale dosud nepochopil, proč to dělá.

„Zkus použít hlavu, abych si nemyslil, že jsem tě přechválil. Vidiš přece totéž, co já. Ještě neznám přesnou odpověď, ale už je mi jasné, že věc je složitější, než se na první pohled zdálo.“

„Pověz mi v čem, starouši.“

„Na letadlo, které tu leží, někdo čekal. Ten dotyčný ale nestál o jeho přilet a odhodlal se k vyložené špinavosti, aby mu zabránil správně přistát. Podařilo se mu to.“

„Vůbec ti nerozumím. Co ten skunk chtěl?“

„Překazit přistání španělského letadla.“

„A kdo byl ten skunk?“

„To je poslední otázka, na kterou hledám odpověď. A podívejme, tamhle se již blíží chlapci od RAF. Mají odklidit vrak. Budu je muset požádat, aby ho nechali ještě po nějakou dobu tak, jak je. Poslouží jako důkaz. Je už ale nejvyšší čas promluvit si s panem Divertonem. Podle toho vtipkujícího policisty mu patří dům za těmi jalovci. Komín přece vidíš i odsud.“

„Hej!“ zastavil se, mávl na havarijní četu a požádal velitele, aby s odklizením nespěchali.

Prošli potom mělkou úžlabinou a spatřili malý, poměrně moderní cihlový dům. Byl docela obyčejný, bez jakýchkoli zvláštností, a bylo na první pohled patrné, že se při stavbě hledělo především na úspornost. Z nedaleké silnice sem vedla úzká a blátivá příjezdová cesta. K domu přiléhaly dřevěné hospodářské budovy a malá zahrada, v níž vysadili několik mladých stromků.

Pokud chtěli letci dojít na příjezdovou cestu, museli se prodrat porostem jalovců. Naštěstí však záhy narazili na vyšlapanou ovčí stezku, která jim umožnila obejít největší houštiny. Biggles z ní několikrát sešel, jako by něco hledal v trávě mezi jalovci. Náhle špičkou boty odkopl uvolněný drn, chvíli si ho se zájmem prohlížel a pak jej přihrnul zpět na původní místo. Neřekl nic.

Došli k největší budově, která stála mezi nimi a obytným domem. Byla to chatrná stodola z prken natřených dehtem a se střechou z vlnitého plechu. Vrata byla zavřená. Biggles letmo pohlédl k domu a pak vrata otevřel. Uvnitř uviděl jen obvyklou zmeť farmářského haraburdí a náradí používaného ke stavbě plotů a ke kopání. Přímo u nohou mu ležel svazek ostnatého drátu. Ani tady nic nesvědčilo o zámožnosti majitele.

Biggles mlčel. Vydali se k příjezdové cestě tak, aby na ni došli dále od domu, když se v zatáčce ozval zvuk motoru. Podle reklamy na boku auta šlo o vůz místního pekaře. Oba se přitiskli k živému plotu, který lemoval cestu, aby umožnili průjezd auta.

„Zastav se,“ řekl Biggles. „Třeba to bude zajímavé.“

Řidič zastavil blízko dveří, vystoupil a vytáhl z dodávky nůši se třemi bochníky. Ve dveřích se objevila černovlasá žena, vzala nůši, ale nezavřela dveře. Řidič se vrátil do auta, naložil do menšího košíku další dva chleby a donesl je zpátky ke dveřím. Pak žena vrátila přepravky a dveře se zavřely. Řidič otočil vůz a byl by odjel, kdyby se před auto nepostavil Biggles. Zvedl ruku.

„Promiňte,“ oslovil muže. „Jak často sem vozíte zboží?“

„Třikrát týdně. V pondělí, ve středu a v sobotu,“ zněla odpověď.

„Díky,“ řekl Biggles. „To je všechno, co jsem chtěl vědět.“

Dodávka se rozjela a Biggles se otočil k Bertiemu.

„Teď zkusíme štěstí přímo v domě.“

Zastavili se přede dveřmi a Biggles zaklepal. Otevřít jim přišla žena, která přebírala chléb. Nebyla už nejmladší, měla černé oči a poměrně nízké čelo. Byla oblečená celá v černém. Bertieho napadlo, že když byla mladší, musela být krásná.

Biggles smekl. „*Buenos dias*,“ pozdravil zdvořile.

„*Buenos...*“ kývla žena, ale vzápětí sebou trhla. „Nerozumím,“ vyhrkla. „Co jste to říkal?“

„Jenom jsem vám přál dobrý den,“ řekl Biggles přátelsky. „Je pan Diverton doma?“

„Ne. Odjel na trh.“

„Mohu vědět, kdy se vrátí?“

„Proč?“

„Potřebuji s ním promluvit o letadle, které havarovalo na jeho pozemku.“

„Je mi líto, ale nevím, kdy přijede.“

„Vy jste paní Divertonová?“

„Ano.“

„Je v domě ještě někdo, kdo by mi mohl odpovědět na pár otázek?“

„Nikdo jiný tu není.“

„Dobrá. Zastavím se později.“ Dveře se zavřely.

Biggles se vrátil zpátky na příjezdovou cestu, posadil se na padlý kmen a zapálil si cigaretu. „Začíná mi svítat,“ řekl tiše, když si k němu přisedl Bertie.

„Paní Divertonová toho moc nenamluví.“

„Souhlasím, ale řekla toho až dost. Je Španělka. Když vyloučíme shodu náhod, máme téměř jistotu, že má s letadlem něco společného. Ví o tom všechno.“

„Jak jsi poznal, že je Španělka?“

„Stačilo se na ni podívat. Vypadá jako Španělka, obléká se jako Španělka a umí španělsky. Nebýt pekaře, její zjev by mě zaskočil, ale díky jemu jsem ji viděl včas a mohl se připravit. Podařilo se mi přimět ji k tomu, aby se prozradila sama. Jak sis určitě všiml, pozdravil jsem ji španělsky a ona mi silou zvyku začala španělsky odpovídat. Pak si to uvědomila, přešla k angličtině, avšak to už bylo pozdě. Řekla mi všechno, co jsem chtěl vědět. Rozuměla dobře tomu, co jsem řekl. Má nejspíš co skrývat, jinak by byla vděčná za možnost promluvit si mateřským jazykem. Rozhodně mi lhala.“

„Lhala?“

„Bertie, Bertie,“ vzdychl Biggles. „Pekař nesl ke dveřím nejdřív tři bochníky. Spočítal jsem si je. To je nejspíš obvyklá dodávka. Dnes to ale nestačilo. Pekař se musel vrátit ještě pro dva další. Jezdí sem třikrát týdně. Paní Divertonová řekla, že doma už není nikdo další. Nemůžeš po mě chtít, abych uvěřil, že ona se svým manželem spolyká za dva dny pět bochníků chleba. Tomu se přece nedá věřit. V domě je ještě někdo.“

„Že by tam byl zmizelý pilot?“

„Možná, ale pochybuji o tom.“

„A proč tady čekáme?“

„Kvůli Divertonovi. Ten mi možná řekne pravdu. A možná také ne. Pokud nebude ochoten mluvit, ztíží nám to další práci. Máme před sebou ožehavý problém a obávám se, že jeho řešení nám přinese dost nepříjemností. Možná se mylím, ale i přesto, že si zatím nejsem vším úplně jistý, mám už nejspíš hrubou představu o tom, co se tu v noci stalo. Napadá mě, jestli by nebylo nejlepší vrátit se na velitelství, ohlásit co jsem tady zjistil a nechat rozhodnutí na šéfovi.“ Biggles se slabě usmál. „Taky můžeme svalit odpovědnost na místní policii a nechat ji to dokončit.“

„Tvá příležitost se blíží, starouši,“ vyhrkl Bertie. „Vypadá to, že sem jede policejní auto.“

Když se vůz přiblížil, Biggles jej zastavil pozdvížením ruky. Za volantem seděl konstábl a vedle něj inspektor v uniformě.

„Vy jste okrskový inspektor?“ zeptal se Biggles.

„Ano.“

„Jste tu kvůli té letecké havárii?“

„Ovšem. Kdopak jste vy?“

Biggles vylovil služební průkaz. „Poslali mě z velitelství, abych se na havarované letadlo podíval. Případ má možná politické pozadí.“

Inspektor vystoupil.

„Havarijní četa z RAF už dorazila, aby odklidila vrak, ale řekl jsem jejich veliteli, aby ho zatím nechali na místě,“ pokračoval Biggles. „Chtěl bych vám tam něco ukázat.“

„Proč? Myslíte, že to nenajdu sám?“

„Mohl byste to přehlédnout. Specialista přes letectvo tu jsem já.“

„Ovšem, rozumím. Slyšel jsem, že to bylo cizí letadlo. Zdá se, že je to vážnější, než jsem si myslel.“

„Teď už to tak vypadá.“

„Letecké havárie jsou dnes běžná věc,“ pokrčil rameny inspektor. „Jakou záhadu jste našel?“

„Takovéhle havárie nejsou běžné.“

„Co je na ní tak neobvyklého?“

„To, že nešlo o nehodu.“

„Podívejme! A co to tedy bylo?“

„Vražda nebo alespoň pokus o ni.“

„Vražda?“ vytřeštil oči inspektor. „Jste si tím jist?“

„Působí to tak na mě.“

„Co jste tu dělali než jsem přijel?“

„Čekali jsme, až se pan Diverton vrátí domů z trhu. Doufám, že nám bude schopen pomoci. Jsem přesvědčen o tom, že ví právě to, co potřebujeme zjistit, ale možná bude těžké dostat se mu pod kůži. Znáte ho blíž?“

„Párkrát jsem se s ním setkal. Mám dojem, že je v okolí dost oblíbený. Zapojil se do činnosti spolků vysloužilých vojáků a tak podobně.“

„Nevíte náhodou, zda nesloužil v RAF?“

„Tak dalece ho neznám.“

„No nic. Zeptám se ho, až se vrátí.“

„Je teď někdo doma?“

„Jen jeho žena. Tvrdí, že je sama, ale mám důvod o pravdivosti jejích slov pochybovat.“

„Kdo tam podle vás ještě je?“

„Upřímně řečeno nemám tušení. Sama tam není, ale zatím nemohu hádat, kdo je tam s ní.“

„Proč by vám měla paní Divertonová lhát?“

„To právě musíme zjistit.“

„Mohl by tam být pilot spadlého letadla? Slyšel jsem, že po něm není ani stopy.“

„Možná. Než ale budeme pokračovat, chtěl bych vás ujistit, že se vám případ nesnažím přebrat. Chci vám jen ukázat něco, čeho jsem si jako letec povšiml. Pak bychom mohli navštívit Divertona společně. Pokud byste ale raději jednal samostatně...“

„Ne, ne. Vy jste odborník. Vždycky si nechám poradit od někoho, kdo rozumí své věci.“

„Dobrá. Doufal jsem, že to takhle vezmete. Předvedu vám stopy, které upoutaly moji pozornost. Jsem docela zvědav, jak nám je Diverton vysvětlí. Zpočátku byste mi mohl dovolit, abych se ptal sám, protože půjde o technické otázky týkající se letectví.“

„Samozřejmě. Myslím, že k letadlu nevede žádná sjízdná cesta, takže necháme auto tady.“

„Vadilo by vám, kdybych je na chvíli využil pro sebe? Byl bych rád, aby váš řidič zavezl mého kolegu do Upgates na poštu. Měl by tamním úředníkům položit pár otázek, které nám pomohou ledacos si ujasnit. Měli by to zvládnout během doby, kdy budeme u vřaku.“

„Ovšem.“

„Zajedeš na poštu,“ obrátil se Biggles k Bertiemu. „Je možné, že budeš muset najít poštmistra. Zeptej se ho, jestli na adresu téhle farmy nepřišly v nedávné době nějaké dopisy ze zahraničí.“

„Spolehni se.“

Inspektor zvědavě naslouchal, avšak neřekl ani slovo. Když auto odjelo, Biggles řekl: „Tudy, inspektore. Ukáži vám stopy, které podporují moji teorii.“

„Co je to za teorii?“

„Snáze ji pochopíte, až se na to podíváte.“

Svižně zamířili k havarovanému letadlu. Cestou mezi nimi nepadlo jediné slovo. Zastavili se u vřaku.

„Pro začátek musím říci, že převrácení přistávajícího letadla podvozkem vzhůru může způsobit jen jedna věc a to překážka, na níž stroj narazí podvozkem tak, že se zastaví na místě. Víím to jistě a proto na tom trvám.“

„Chápu,“ řekl inspektor a rozhlédl se. „Jenomže já tu žádnou překážku nevidím.“

„Velmi správně,“ usmál se Biggles. „Teď tu skutečně není. Ten, kdo ji sem nastražil, ji odstranil hned poté, kdy splnila svůj účel.“

„A co to bylo?“

„Za chvílku uvidíte. Teď si ale pozorně prohlédněte obě vzpěry podvozku. Všimněte si, že jsou poškrábané ve stejné výšce nad koly. Neznamená to nic jiného, než že narazily ve značné rychlosti na pevnou překážku.“

„Chápu,“ řekl zamyšleně inspektor.

„Teď pojd'te se mnou.“

Těsně před okrajem jalovcového porostu Biggles ukázal na otvor v zemi. „Tohle si zapamatujte,“ požádal inspektora. „Podobná díra je na opačné straně pastviny. Mohou tu být i další, ale ty už nemělo smysl hledat.“

Když procházeli mezi jalovci, Biggles se znovu zastavil a ukázal na drny v místech, kde někdo zabořil do trávníku rýč. „Pokud tady začnete kopat, patrně najdete něco zajímavého,“ řekl a zamířil ke stodole. Otevřel vrata.

„Všimněte si toho drátu,“ řekl. „Může to být důležitý důkaz.“

Inspektor neřekl ani slovo, ale podíval se na svého průvodce se zadumaným výrazem ve tváři.

„Vaše auto se už vrací,“ ukázal Biggles. „Pojd'me si poslechnout novinky, které nám přivezl seržant Lissie.“

Došli k autu, právě když Bertie vystoupil.

„Měl jsi pravdu,“ obrátil se k Bigglesovi. „Do usedlosti pana Divertona došlo několik dopisů z ciziny a minulý týden sem dokonce doručili telegram.“

„Ze Španělska?“

„Nepleteš se. A Diverton je už doma. Alespoň se domnívám, že to je on. Právě, když jsme se vraceli, zajíždělo do kůlny nějaké auto.“

„Musel si vás všimnout. Mluvili jste spolu?“

„Ne.“

„Určitě počítá s tím, že se u něj zastavíme. Jdeme. Jsme ale na vašem území, inspektore. Že si to nenecháte ujít?“

„Pokud vám to nebude vadit...“

„Naopak. Bude to tak lepší. Bertie, pojd' také s námi.“

„Čekáš nějaké potíže?“

„Ani ne.“

Když došli ke dveřím, Biggles zaklepal a dveře se otevřely tak rychle, jako by na návštěvu čekaly. Na prahu stál urostlý, hladce oholený muž středních let s pronikavými očima. Než mohl kdokoli z návštěvníků promluvit, prohlásil příjemným hlasem: „Předpokládám, že jste od policie a vyšetřujete havárii letadla, které se dnes v noci zřítilo na můj pozemek.“

„Správně,“ odpověděl Biggles.

„Moc vám toho ale nepovím.“

„Já si naopak myslím, že byste nám mohl hodně pomoci. Smíme dál? Nezdržíme vás déle, než bude nezbytně nutné.“

„Jen vstupte,“ řekl Diverton a vedl je do místnosti užívané jako obývací pokoj. Uvnitř nikdo nebyl. Hostitel jim nabídl místo a pak se usadil sám. „Co chcete vědět?“ zeptal se.

„Říkal jste, že k nehodě došlo dnes v noci,“ zmínil se Biggles. „Jak to tak přesně víte?“

„Muselo to tak být.“

„Dejme tomu, ale to není odpověď.“

„Protože jsem tamtudy šel večer kolem jedenácté hodiny a nic tam ještě nebylo. To je odpověď?“

„Ovšem, ale divím se, že chodíte tak pozdě ven? Byla přece tma.“

„Byl jsem se podívat na jednu nemocnou ovci.“

„Kdy jste se o nehodě dozvěděl?“

„Když brzy po svítání přijela sanitka od námořního letectva.“

„Byl jste se na letadlo podívat?“

„Pochopitelně.“

„A co pilot?“

„Toho jsem neviděl.“

Biggles se na pár vteřin odmlčel a potom s pohledem upřeným na farmáře pokračoval: „Nesloužil jste náhodou během některé z válek v RFC nebo RAF?“

„Sloužil.“

„Petrně se nemýlím, když předpokládám, že vás zařadili do oddílů zvláštní letecké služby?“

„Opravdu se nemýlíte,“ usmál se Diverton.

„Pak by vám ale mělo být naprosto jasno v tom, co změnilo stroj ve vrak.“

„Ne,“ hlesl Diverton a úsměv v jeho tváři pohasl. „Jak bych to mohl vědět?“

„Pokud jste sloužil u zvláštní letecké služby, musel jste slyšet o nástrahách na přistávající diverzní letadla. Bojí se jich každý pilot, který se v tom vyzná. Vím to dobře, neboť mluvím z vlastní zkušenosti.“

„Když o tom teď mluvíte, mám dojem, že si na něco takového také vzpomínám.“

„Obvyklou nástrahou bývá napnutý drát. Letadlo, které do něj při přistávání narazí, nevyhnutelně udělá salto.“

„Chcete naznačit, že k tomu zde v noci došlo?“

„Nenaznačuji to. Tvrdím to se vši rozhodností. Nenapadá vás, kdo a proč by mohl takovou nástrahu připravit? Musel to udělat člověk, který ten záludný trik zná.“

Farmář, z jehož obličeje vyprchala poslední známka sebejistoty, zavrtěl hlavou. „Ne,“ řekl. „V tom vám nepomohu.“

„Položím vám tedy několik jasných otázek,“ pokračoval Biggles. „Nemohu vás sice nutit, abyste na ně odpovídal, ale doporučuji vám, abyste to udělal. Pokud nedostanu odpovědi hned, dříve nebo později se k nim dostaneme. Myslím, že některé znám už teď, ale ušetřilo by mi čas, kdybyste mi je potvrdil.“

„Nechápu, proč si myslíte, že bych měl vědět víc, než jsem vám už řekl,“ namítl Diverton.

„Zkusíme to od začátku,“ navrhl Biggles chladně. „Vaše manželka pochází ze Španělska, vidíte?“

„Ano. Ale jak to souvisí s vrakem?“

„Nevšiml jste si, že letadlo, které havarovalo na vaší pastvině, nese španělské znaky? Odkud myslíte, že sem

přiletělo? Pak už se souvislost nabízí sama. Víím, že to může být pouhá shoda náhod, ale mám důvody být přesvědčen o něčem jiném. Kdo tu kromě vás a vaší manželky ještě bydlí?“

„Nějakou dobu u nás bydlí bratr mé ženy.“

„Takže také Španěl. Psal si s někým ze Španělska?“

„Myslím, že ne.“

„Jenže já víím, že ano.“

„No a kdyby? Co je na tom špatného?“

„Díky dopisům jste věděl, že přiletí letadlo, které havarovalo. Mám pravdu?“

Muž neodpověděl.

„Představa, že vám tu přistane letadlo, ve vás vyvolala obavy a strach. Opravte mě, pokud se mýlím.“ Opět žádná odpověď. „Rozhodl jste se zabránit jeho přistání?“

Diverton stále neodpovídal. Zdálo se, že není schopen odtrhnout zrak od Bigglesova obličeje.

„Kdo z vás nastražil past? Vy nebo váš švagr?“

Diverton si olízl rty. Jeho tvář byla bledá jako stěna.

„Protože znáte způsob, jak zmařit přistání, musím předpokládat, že jste na to přišel vy,“ pokračoval Biggles. „Tak ven s tím, pane Divertone. Viděl jsem škrábance na vzpěrách podvozku a také jsme našli otvory po kulech. Drát máte ve stodole. Proč nám neřeknete celou pravdu? Protože jste sám sloužil jako pilot, zaručeně jste nezpůsobil havárii jen z nějakého rozmaru. Co vás k tomu přimělo? Nebo se snad máme jít podívat na to, co jste zahrabal pod jalovce? Neleží tam náhodou mrtvé tělo pilota?“

Diverton přikývl a roztřesenýma rukama sáhl do pouzdra, vylovil cigaretu a zapálil si.

„Jste zatraceně chytrý,“ vydechl trpce. „Mělo mě to napadnout. Kdyby se tím zabývala jen havarijní četa, nejspíš by mi to prošlo. Nepočítal jsem s tím, že to přijde vyšetřovat tak zkušený člověk jako vy. Dobrá. Řeknu vám všechno a doufám, že pochopíte. Člověk přece musí chránit své příbuzné, kteří mají potíže, a zvlášť když jde o manželku.“

„To vám vyvracet nebudu.“

„Vysvětlení té věci je vlastně docela jednoduché,“ pokračoval farmář. „Můj švagr se k nám uchýlil jako politický uprchlík před režimem, který dnes vládne ve Španělsku.“

„Stáli ho pro kriminální zločin?“ přerušil jej Biggles ostře.

„Ne. Žádný zločin. Šlo o čistě politické pronásledování. Patřil ke skupině, odhodlané vzepřít se vládě. Když s tím začal, já ani má žena jsme o tom nevěděli. Tajnou skupinu však někdo prozradil. Mnohé účastníky policie zatkla a uvěznila, některé již popravila. Carlos, bratr mé manželky, patřil k hrstce šťastlivců, kterým se podařilo uniknout. Útočiště našel na mojí farmě. Vládní policie se však tak snadno nevzdá a sleduje nepřátele režimu i v zahraničí. Snad víte, jak to chodí v zemích, kde vládne diktatura. Někteří Carlosovi přátelé ve Španělsku mají naštěstí přístup k informacím a díky jim se dozvěděl o tom, co se na něj chystá. Dověděl se tak i to, že tajná policie odhalila jeho současný úkryt. Carlos není jen bratrem mé ženy, ale i mým dobrým přítelem. Nemohl jsem ho vyhnat, ačkoli mě jeho politická činnost zajímá jen málo.“

„Rozumím,“ přikývl Biggles.

„Další vývoj událostí se nedal zastavit. Ze stejných pramenů ze Španělska jsme se dozvěděli, že tam určili agenta, jenž má Carlose zabít dřív, než požádá o politický azyl, což měl skutečně v plánu. To by jim ztížilo možnost, dostat se mu na kůži a patrně proto se rozhodli zabít ho okamžitě. Dozvěděl jsem se, že poslali nad mojí farmu letadlo, z něhož ji ofotografovali. To se už dalo spolehlivě počítat s tím, odkud přijde nebezpečí. Pastvina je pro přistání letadla jako stvořená, přímo se k tomu nabízí. Vrah chtěl za noci přistát, odvést špinavou práci a vrátit se domů, aniž by si někdo jeho příletu všiml. Pokud by umístil do domu nebo vedle něj bombu, mohl nás zabít všechny. Musel jsem tomu předejít.“

„To zní hodnověrně,“ uznal Biggles. „Pokračujte.“

„Potíž byla v tom, že jsme nevěděli, kdy přesně se vrah objeví.

Mohl dorazit kdykoli. Nemohli jsme na něj čekat každou noc a navíc riskovat, že dojde k přestřelce. Využil jsem proto svých znalostí z války a sáhl k osvědčenému triku, který zabránil letadlu přistát. Každý večer jsem napnul drát a ráno ho zas odstranil.“ Diverton se chabě usmál. „Nechtěl jsem, aby na mojí nástrahu narazilo anglické letadlo, kdyby tu náhodou muselo nouzově přistát. Agent nakonec přiletěl a vyšlo to. To je všechno.“

„Ne tak docela. Co se s ním stalo?“

„Zabil se při přistání. Patrně proto aby mohl opustit letadlo co nejrychleji, uvolnil si předčasné pas. Spěch se mu ale nevyplatil, náraz mu srazil vaz. Věřte mi, že tohle jsem neměl v úmyslu.“

„To je možné,“ kývl Biggles. „Mohlo se to tak stát.“

„Byl jsem vzhůru a slyšel letadlo přilétat,“ pokračoval farmář. „Slyšel jsem i náraz. Byly asi dvě hodiny po půlnoci. Vstal jsem a šel jsem ven. Provázel mě Carlos. Našli jsme pilota mrtvého a to nás zaskočilo. Nechtěli jsme odpovídat na nepříjemné otázky, takže jsme se rozhodli tělo pohřbít a o celém případu mlčet. Nebudu vám namlouvat, že jsem pro něj ronil slzy. Vždyť ten chlap přilétl jen proto, aby spáchal chladnokrevnou vraždu.“

„Pohřbili jste ho mezi jalovci?“

„Ano.“

„A to jste si vážně mysleli, že se na to neprijde? Pilot cizího letadla se přece nemůže jen tak ztratit.“

„Možná vám to připadá hloupé, ale my jsme si to opravdu mysleli. Napřed jsme pohřbili mrtvého a potom jsme chtěli letadlo zapálit a zbytky někde zahrabat. Tím mohla celá havárie skončit a zmizení letounu by zůstalo tajemstvím. Jenomže jsme se neodvážili zapálit stroj ještě za tmy, protože oheň by byl vidět zdaleka. A pak jsme měli smůlu. Sotva se rozednilo, objevil se tu vrtulník námořního letectva. Jeho pilot

si všiml vraku ihned, protože nad ním začal kroužit. Sestoupil tak nízko, že musel poznat i španělské výsostné znaky, takže už nemělo smysl vrak zapalovat. Mohli jsme odstranit z pilotní kabiny všechny mapy, fotografie, navigační poznámky, ale to bylo vše, co se dalo udělat. Říkám vám pravdu. Je mi jedno, co si o mně myslíte, ale jsem stále přesvědčen o tom, že kdyby se tu neobjevil ten zatracený vrtulník, povedlo by se mi to.“ Biggles kývl. Mlčel.

„Co vás ještě zajímá?“ řekl netrpělivě Diverton. „Jsem ve vašich rukou a Carlos také. Žádám vás pouze o to, abyste ho neposílali zpátky do Španělska, protože by to pro něj znamenalo smrt. Chcete ho vidět? Sám vám potvrdí moje slova.“

„Myslím, že to není třeba,“ pokrčil Biggles rameny a pohlédl na inspektora. „Máte nějaké otázky?“

„Teď ne.“

„Ale já už skončil,“ usmál se Biggles. „Teď je to na vás.“

„Předpokládám, že jsem zatčen,“ prohlásil bývalý pilot.

„K tomu si budu muset vyžádat rozkazy,“ řekl nejistě inspektor. „Když mi ale dáte slovo, že nikdo z vás neopustí bez mého svolení farmu, můžete tu zůstat a starat se o své ovce.“

„Máte mé čestné slovo,“ řekl pevně Diverton. „Stejně nemáme kam jít. Všechno co mám, je tady.“

„Dobrá,“ uzavřel rozhovor inspektor. „Prozatím tedy všechno může zůstat tak, jak je.“

„Pojď, Bertie,“ řekl Biggles. „Letíme domů.“

Na posouzení případu se podíleli odborníci z celé řady britských úřadů a nakonec rozhodli o tom, že proti farmáři Divertonovi, jeho manželce ani jeho švagrovi nepodniknou žádné kroky. Carlos mezitím požádal o politický azyl a přestože měl jisté potíže, dostal ho.

Vlastně se dalo říci, že úřady případ ututlaly, protože všichni zúčastnění chápali, jak nemilé důsledky by mohlo mít

jeho veřejné projednávání. K zatčení Divertona a k jeho obvinění z vraždy také nedošlo. Naopak. On sám předložil dopisy dokazující, že jedinou osobou, jež připravovala úkladnou vraždu, byl cizinec, který proto nezákonně přiletěl do Anglie. Bylo zvažováno i obvinění Divertona ze zabití, ale nedošlo ani k němu. Úřady potom zastavily stíhání a zdůvodnily to tím, že Diverton jednal v sebeobraně.

„To rozhodnutí absolutně uznávám, starouši,“ řekl Bertie. „Víš ale, co mě na tom případu dodnes mrzí?“ Biggles pokrčil rameny.

„Mrzí mě, že Divertonova žena je opravdu Španělka, a nepochází třeba z Brightonu.“

„Proboha proč?“ zavrčel Biggles.

„Protože jsem tehdy vážně neměl den a tohle by bylo aspoň něco, v čem by ses spletl také ty...“

PŘÍBĚH DRUHÝ

MĚSÍČNÍ RŮŽE

Při náhodné návštěvě malého letiště v Essexu si Biggles zašel do klubovny leteckého spolku *Icarus Aviation* a posadil se k baru na skleničku s tajemníkem a instruktorem klubu Clintonem. Náhle se místností rozlehl vzrušený pokřik adeptů letectví. Biggles vyhlédl širokým oknem a uviděl letadlo, právě dokončující značně riskantní přistání metodou „padajícího listu“. Úspěšně dosedlo a rolovalo k hangárům.

„Proč tady dovoluješ takové frajeřinky?“ zeptal se udiveně. Clinton pokrčil rameny.

„Co je to vůbec za zvláštní letadlo? Takový typ jsem ještě nikdy neviděl,“ pokračoval Biggles.

„Však znáš Francouze,“ usmál se Clinton. „Věčně experimentují. Tomuhle říkají *Coursier*, Zatím postavili jen pár kusů a nemyslím si, že by jich moc přibýlo.“

„Proč?“

„Je to příliš drahý špás. Vysoká pořizovací cena a ještě vyšší provozní náklady.“

„Patří některému z členů vašeho klubu?“

„Ano. Je to docela prima chlapík. Uvidíš ho, jen co uklidí ten svůj klenot do hangáru. Nikdy to nesvěří mechanikům a trvá na tom, že to udělá sám. Jmenuje se Kerman Zand, je Peršan a o sobě tvrdí, že je potomkem staré perské šlechty. Patrně nelže, protože neví co s penězi. Koukni, už je tady.“

Nově příchozího uvítali hosté tak vřele, že bylo na první pohled jasné, jak mu jsou nakloněni. Byl to štíhlý mladý muž snědé pleti s ostře řezaným obličejem a jiskrnými černými očima. V jeho snědém obličejí svítily zuby jako perly, S úsměvem a rozmáchlým gestem objednal pro všechny nápoje, což mohlo být dalším důvodem jeho všeobecné obliby.

„Copak dělá v Anglii?“ zeptal se Biggles.

„Jeho otec tu dělá dobré obchody. Podniká v nejdražší kosmetice a zdá se, že narazil na zlatý důl. Bydlí v jednom z těch velkých starých sídel u Regent's Parku. Dům překřtili na Zand House, neboť firma se jmenuje Zand Cosmetics Ltd. Ve většině drahých módních časopisů narazíš často na jejich reklamu a možná jsi už slyšel o jejich světovém parfému nazvaném ‚Rosa Luna‘. Zand má řadu poboček v Evropě. Jeho obchodní značkou je perská tanečnice v průhledném závoji. Ty reklamy musíš znát.“

„Lituji,“ ušklíbl se Biggles. „Drahé parfémy nesháním, ještě tak vodu po holení.“

„Ale Rosa Luna, čili ‚měsíční růže‘, je vážně mimořádný parfém. Je asi nejlepší ze všech, které se ve světě vyrábějí. Právě proto za něj Zand požaduje mimořádnou cenu. Mezi

parfémy je to něco jako rolls royce mezi automobily. Kerman pracuje jako otcův zahraniční zástupce. Zrovna se vrátil z ciziny.“ Clinton se usmál. „Považuji ho za chodící reklamu rodinné firmy. Až přijde blíž, poznáš to sám. Míchá si parfém do pomády na vlasy.“

Muž, o kterém po celou dobu hovořili, k nim vzápětí zamířil s lahví šampaňského v jedné a sklenkou ve druhé ruce. Zavanula k nim i silná vůně parfému, která, přestože nebyla nepříjemná, vyvolala v Bigglesově tváři stín nesouhlasu.

Peršan se nad nimi zastavil.

„Vy nepijete?“ zeptal se káravě a pohlédl na Bigglesovu prázdnou sklenici. I z pouhých dvou slov bylo zřejmé, že hovoří anglicky plynně jen s nepatrným cizím přízvukem.

„Právě jsem dopil, díky,“ odvětil Biggles.

„Dejte si ještě.“

„Děkuji. Když létám, dopřeji si nanejvýš jednu sklenku.“

„Dávej si pozor, Kermane!“ řekl Clinton rádoby tajuplně.

„Je to polda!“

Peršanovy oči se rozšířily. „Vážně?“ usmál se pak. „To je docela zábavné! Jak jdou obchody?“

„Není to tak zlé.“

„Dopadl jste v poslední době nějakého zloducha?“

„Sem tam po klepetech sáhneme.“

„Po klepetech?“

„Tak říkáme poutům,“ usmál se Biggles.

„Opravdu? Ale podle toho, co čtu v novinách, není moc důležité, jak jsou policisté chytří. Zločinci jsou prý vždycky o krok před vámi.“

„To bude tím, že veřejnost zajímají právě pouze zločinci,“ řekl Biggles chladně. „O nás se v novinách dočtete jen tehdy, když nám některý lotr uniká po delší čas.“

„To je ale smutné.“

„Nám to vyhovuje. Raději se držíme stranou. Měl jste dobrý let?“

„Výborný.“

„Byl jste daleko?“

„Jen kousíček odsud. V Paříži.“ Zand koukl na hodinky. „Omlouvám se, že vás už opouštím, ale musím domů. Když se opozdím, mají o mě strach.“ Obrátil se ke Clintonovi. „Letadlo si odpočine. Budu ho potřebovat až příští týden. Papíry jsou v kanceláři. Ještě jste mi neposlal účet za tu novou nádrž. Připravte ho. Šek pošlu obratem. Mějte se tu skvěle!“ Mladík zamával některým hostům, ti mu halasně odpověděli a pak byl pryč.

„Předpokládám, že má auto,“ řekl Biggles.

„Ovšem. Zrovna nedávno si koupil nový jaguár,“ ukázal oknem ven. „Podívej. Je krásně zelený. Nechává ho tu, když je na cestách.“

„Copak myslel tou novou nádrží?“

„Nechal si od nás do *Coursiera* namontovat přídatnou nádrž. Jen docela malou. Pět galonů.“

„To se vydává tak daleko?“

„To mě nenapadlo. Myslím, že létá jenom do evropských poboček otcovy firmy.“

„A nad Anglií se netoulá?“

„Pokud vím, tak ne. U nás se jen učil létat. Budou to dva roky a byl velmi dobrý. Rozený pilot.“

„Kde má Zand evropské pobočky?“

„Ale no tak,“ pohlédl Clinton vyčítavě na Bigglese. „Proč tě to tak zajímá?“

„Ten parfém na mě nějak zapůsobil,“ usmál se Biggles. „Rád bych prostě věděl, kam míří soukromá letadla, jež pravidelně přelétají Kanál.“

„Ale nepodezíráš ho z nějaké rošťárny, že ne? Můžeš mi věřit, že jeho obchody jsou naprosto v pořádku.“

„Je přece v jeho zájmu, abychom věděli kam létá,“ pokrčil rameny Biggles. „Kdyby ho jednoho dne postihla nehoda, alespoň bychom věděli, kde ho hledat. Jak často cestuje za hranice?“

„Téměř každý víkend. Většinou odletí v neděli a vrací se zpátky v pondělí ráno. Pojd' se mnou do kanceláře. Vzkazy mi vždycky píše na firemní dopisní papír, na kterém jsou uvedeny i všechny pobočky Zand Ltd.“

Na Clintonově kancelářském stole skutečně ležel dopis. „Podívej se,“ řekl hostitel. „Londýn, Paříž, Brusel, Ženeva a Miláno. Copak tě ještě zajímá?“ zeptal se s nádechem jízlivosti.

Biggles jako by si toho ani nevšiml. „To jsou papíry, o kterých mluvils?“ Ukázal na složku ležící na stole.

„Jistě. Chceš je vidět?“

„Podívej se tedy, kde ve Francii přistál a kde se přihlásil po návratu k proclení.“

„Panebože,“ zamračil se Clinton. „Ty jsi ale šťoura!“

„Jsem přece polda, sám ses tak vyjádřil. Při mojí práci ti kapka nedůvěry prostě přejde do krve.“

Clinton vzdychl a otevřel desky s doklady. „Tak se dívej. Paříž, letiště Le Bourget. To bylo včera. A z dnešního rána tu má razítko z letiště Southend. Všechno je v pořádku. Doufám, že už má dušička pokoj.“

„Děkuji,“ přikývl Biggles. „Už půjdu. A nezapomínej, Clintone, že lidé nejsou vždycky takoví, jak se jeví na první pohled. Je na nás, abychom se jim dostali na kůži. To není jen zájem státu, ale také tvůj zájem. Bude lepší, když Zandovi vůbec neřekneš, že jsem se o něj zajímal, protože by ho to mohlo zbytečně rozrušit. Zase se někdy zastavím.“ Vyšel z kanceláře, nasedl do svého austera a odstartoval.

Jakmile se letoun vznesl, Biggles se spojil rádiem s operačním střediskem letecké policie. Ozval se mu Ginger.

„To, co ti teď povím, je naléhavé,“ řekl jeho velitel. „Zajedeš do Regent's Parku, najdeš dům, kterému říkají Zand House, a budeš dávat dobrý pozor na tmavě zelený jaguár. Hlavně se dívej, jestli budou z auta něco odnášet do domu. Je to jasné? Přepínám.“

„Rozumím. Přepínám,“ ozvalo se na druhé straně.

„Za chvíli jsem tam. Konec.“

O hodinku později už Biggles vcházel do kanceláře. Ginger na něj čekal.

„Tak co se dělo?“ zeptal se velitel.

„Jaguar opravdu přijel,“ řekl Ginger. „Byl v něm jen řidič, jenž vypadal jako cizinec. Nejdřív vynesl z kufru vozu dva dvougalonové kanystry. Pak se vrátil a ze sedadla spolujezdce vzal malý kufřík. Odnesl vše do domu a tím to skončilo. Nestřílel po mně a dokonce si mě ani nevšiml. Hloupá služba.“

„Nerouhej se,“ ušklíbl se Biggles. „Dojdi do kartotéky a najdi anglickou verzi technického popisu a údajů o výkonnosti lehkého francouzského letounu s označením *Coursier*. Je to zbrusu nový typ. Podívej se do nich a zjisti, jaký má dolet.“

Biggles se usadil v křesle a zapálil si. Ani nedokouřil a zrzek byl zpátky.

„Tady to máme,“ řekl. „Dolet osm set mil. Ještě něco?“

„Chlapík který vystoupil z jaguára, je Peršan. Jmenuje se Kerman Zand. Podle všeho má pilotní oprávnění. Zjisti, zda je v pořádku.“ Ginger kývl.

„Ověřeno,“ ohlásil za chvíli. „Nemá to chybu. Co dál?“

„Zatím nic. Vydechni si.“

„Copak se děje?“ zajímalo zrzka. „Nerad běhám po kanceláři, aniž bych měl tušení, o co jde.“

Biggles začal vyprávět o své návštěvě na letišti klubu *Icarus Aviation*.

„Vím, že to nemusí vůbec nic znamenat,“ končil. „Ale ten mladík mi něčím neseď. Příliš lehce rozhazuje peníze. Uznávám, že je to jen pouhé tušení, nebo, jestli chceš, zkušenost. Nemohu se zbavit dojmu, že s ním není všechno v pořádku. Nechal si do svého letadla namontovat rezervní palivovou nádrž. K čemu ji potřebuje, pokud je pravda to co tvrdí, že totiž létá jen do míst, kde sídlí evropské pobočky jejich firmy? Ty jsou přece všechny v dosahu standardní verze

Coursiera. Odlétá v neděli a vrací se v pondělí ráno. Co tam asi dělá?

Vzhledem k tomu, že se v kancelářích o nedělích obvykle nepracuje, předpokládám, že najde pobočky zavřené.“

„To opravdu nevoní po parfému,“ řekl Ginger.

„A řeknu ti ještě něco. Když mu Clinton v žertu řekl, že jsem polda, všiml jsem si záblesku nejistoty, který mu na okamžik kmitl v očích. Nepřestal se sice usmívat, ale jeho úsměv se změnil, byla v něm najednou křeč. V té chvíli se patrně jeho mozek rozběhl na plné obrátky. Také trochu pobledl a to bývá známka úzkosti. Neuměl tomu zabránit přes všechno sebeovládání. Jeden soudce mi před léty řekl, že to je velmi spolehlivý způsob, jak si ověřit, zda svědek nelže. V okamžiku, kdy se uchýlí ke lži, zmocní se ho přirozený strach z toho, že ho při ní přistihnou. To je všechno. Když člověk zná tyhle drobnosti, pomůže mu to někdy k tomu, aby si dal ledacos dohromady. Nemohu se prostě zbavit dojmu, že stojí za to zjistit, v čem ten mládenec jede.“

„Možná, že se odpověď skrývá v těch kanystrech. Co by tam mohlo být?“

„Jsem si naprosto jistý, že to nebyl benzín. Na tom, že člověk vozí v autě rezervní kanystr s benzínem, není nic divného. Když ale zaparkuje před svým domem, nechá ho přece v autě!“

„Nemohl by to být pašovaný parfém? Na ten je přece uvalené hodně vysoké clo.“

„Můžeš mít pravdu, ale nezdá se mi to. Většinu peněz ušetřených na proclení by totiž vynaložili na leteckou dopravu. Pro nějakou menší firmu by to mohlo znamenat slušný příjem, ale u firmy Zand mi to nesedí. Pořád víc mě zajímá, co za tím doopravdy je.“

„Říkal jsi, že to jsou Peršané. Nemá to něco společného přímo s Persií? Co cenného se vyváží z Persie?“

„Dobrá stopa,“ ocenil zrzkův nápad Biggles. „Především ropa a koberce. Potom drahé kovy včetně zlata a stříbra,

starožitnosti a mimořádně pěkné tyrkysy. Na všechno si nejspíš ani nevzpomenu. Určitě tam také pěstují mák a obchodují s opiem.“

„Nemohly by to být zrovna drogy?“

„Pochybují. Pokud by Zand vozil opium, nemusel by pro ně létat až do Persie. Tomu nevěřím. Řekl bych, že pokud dělají něco proti zákonu, bude to mít souvislost s oborem ve kterém podnikají, což je kosmetika. Tržby firmy se prý stále zvyšují díky velmi drahému parfému ‚Rosa Luna‘. To je jejich největší obchodní úspěch a mladý Zand je jím cítit na sto honů. Clinton tvrdí, že si parfém míchá do pomády na vlasy. Tyhle dohady nám ale k vyřešení záhady mnoho nepomohou. Můžeme toho mládence jenom sledovat. Nebude to snadné. Všiml jsem si, jak se Clinton ošíval, když jsem se ho vyptával. Zand je totiž na letišti v Garfoldu miláčkem davu. Řekl bych, že ho mají rádi hlavně proto, že rozdává pravé šampaňské, jako by to byla sodovka.“

„Proč se tedy neobrátíš přímo na celníky v Southendu a neřekneš jim o svém podezření? Lepší odborníky nenajdeš. Pokud Zand opravdu něco pašuje, chytí ho za ruku.“

„Ano. Když ho ale nechytí, budu vypadat jako idiot.“

„Tak se do toho dáme sami, až bude uklízet letadlo do hangáru. Kde asi překládá zboží z letadla do auta, když si ho chce odvézt domů?“

„Už jsi někdy byl v Garfoldu?“ ožil Biggles. „Vím o něm jen to, že leží v Essexu.“

„Clinton tě tedy nezná?“

„Neznám tam nikoho a nikdo nezná mě.“

„Výborně. V pondělí brzo ráno tam zaletíš. Budeš tvrdit, že jsi žákem jiného leteckého klubu na cvičném letu. Předstírej, že ses dostal do potíží. Třeba kolísají otáčky motoru nebo něco podobného a ty máš strach, zda je létání v něm bezpečné. Požádáš je, aby se ti na letadlo podívali. Až se začnou hrabat v motoru, získáš dost času trochu se porozhlédnout. Když tam uvidíš stát zelený jaguár a *Coursier*

nebude v hangáru, bude jasné, že Zand je výletě. Až se vrátí a bude rolovat do hangáru, budeš pozorně sledovat, co dělá pilot a dáš si pozor, aby si tě nevšiml. Je to jasné?“

Ginger se usmál a přikývl.

„Prima. Zatím jsme dohodnuti.“

Následujícího pondělí v poledne Ginger rázně vešel do kanceláře operačního střediska s leteckou kuklou a brýlemi v ruce. Biggles už na něj čekal.

„Tak jak jsi pořídil?“

„On vážně v něčem jede,“ vyhrkl zrzek. „Náš plán, že si zahraju na začátečníka, který má potíže s kulhavým motorem, vyšel skvěle. *Coursier* byl pryč. Vloudil jsem se do dílny, odkud je do hangáru dobře vidět. Zand přilétl v jedenáct dopoledne, zaroloval dovnitř a vystoupil. Měl na sobě kožený kabát s kožešinovým límcem. Když si svlékl kabát, důkladně se rozhlédl kolem a pak rozepjal jednu kapsu v límci. Vyndal z ní šest malých skleněných lahviček a velmi opatrně je uložil do kapsičky u vesty. Předtím ale každý kousek zabalil do vaty. Právě proto se mi je podařilo spočítat. Netrvalo mu to ani minutu. Pak se znovu rozhlédl, vzal z hromady v rohu dva prázdné kanystry a naplnil je z přídatné nádrže. Odnesl je do auta a zašel si do klubu. Vlezl jsem do hangáru a čichl si k přídatné nádrži.“

„Byl tam parfém?“

„Ne. Ale ani benzín. Uvnitř bylo něco prchavého, nejspíš nějaká lihovina. Prostě alkohol.“

„Brandy? Whisky?“

„Ne. Jedině snad vodka. Jenomže to už na mě mechanici volali, že motor mého letadla je v pořádku, a nemohl jsem tam déle okounět. Vrátil jsem se domů.“

„Dobrá práce. Takže už víme, že něco tajně převáží, i když ještě netušíme co. Jinak by nepotřeboval tajnou kapsu v límci kabátu. Co *převáží*, zjistíme jediné tak, že ho s tím dopadneme. Aby se nám to podařilo, musíme si počkat do

příštího pondělka. Vypravíme se tam oba a nezbude nám nic jiného, než jednat otevřeně. Jestli je Zand tak nevinný a slušný hoch, za jakého jej všichni považují, nebude nic namítat. A pokud nevinný není, nedáme mu k námitkám čas. Sílí ve mně dojem, že ten navoněný darebák dělá nejstarší chybu, které se zločinci dopouštějí. Jednou mu něco prošlo a teď si myslí, že mu to projde vždycky. Ten lotřík si dovilil vnucovat mi názor, že prý je policie vždycky o krok pozadu za zločinci. Myslím, že už dozrál čas, aby kohoutkovi někdo srazil hřebínek a tuze mě potěší, když to budu já osobně.“

Uplynul další týden. V pondělí před půl jedenáctou přistál na letišti Garfold policejní auster a doroloval do blízkosti hangárů.

„Zelený jaguár je tady a *Coursier* nikde nevidím,“ řekl Biggles, když se zrzkem vystupovali z kabiny.

„Chceš na něj počkat v klubu?“

„Ne. Bude tam Clinton, kterého nepotřebuji. Našel v tom lumpovi zalíbení, nejspíš proto, že hodně utrácí v baru a láká tam nové hosty. Neví oč jde a mohl by se i pokusit, narušit naši akci. Pojď za hangáry. Až *Coursier* přiletí, uvidíme ho.“

Coursier se objevil na obloze těsně před jedenáctou a nasadil na přistání. Podvozková kola se dotkla země a skoro současně se mezi hangáry vynořil Clinton. Výraz jeho tváře svědčil o všem možném, jenom ne o přátelství k Bigglesovi.

„Zahlédl jsem tu tvůj auster,“ pokřikoval a hnal se ke dvojici. „Co si to vůbec myslíš?“

„Nemám čas ani chuť ti něco vysvětlovat,“ odsekl Biggles. „Vrať se do kanceláře a zůstaň tam!“

„Cože?“ vytřeštil Clinton oči. „Chceš mi snad říct...“

„Mlč, Clintone!“ ostře ho přerušil Biggles. „Jestli mě okamžitě neposlechneš, brzy tě rozbolí hlava z toho, že bráníš policejnímu vyšetřování. Nechci ti nic slibovat, ale mohl bys za to snadno ztratit licenci!“

„No tohle...“ zalapal po dechu Clinton. „Snad si nemyslíš, že by Zand...“

„Vrať se do kanceláře a zůstaň tam! Cestou s nikým nepromluviš ani slovo!“

Clinton konečně pochopil. Otočil se a šel.

Biggles s Gingerem chvatně zamířili k hangáru, kam již roloval také *Coursier*. Měli právě tak čas zmizet v dílně, jejíž okno vedlo do hangáru a dala se z něj přehlédnout větší část vnitřní plochy.

Sotva se schovali, *Coursier* byl uvnitř, motor utichl a vrtule se zastavila. Zand, který seděl v kabině sám, vystoupil. Obrácen zády k oběma pozorovatelům si svlékl kabát, sáhl na límec a prudce trhl zdrhovadlem. Jeho ostrý zvuk se nedal přeslechnout.

Biggles se bleskem ocitl za jeho zády.

„Myslím, že si na mne vzpomenete,“ řekl. „Jsem ten polda, který vás tak zajímal. Teď se zajímám já. Copak jste to přivezl?“

Zand se prudce otočil. Lekl se tak strašně, až mu z ruky vypadla malá lahvička. Dopadla na betonovou podlahu, roztříštila se a po betonu se rozlila loužička husté tmavé tekutiny.

„Pitomče!“ zasyčel Zand. „Podívejte co jste udělal!“

„Důvěrnosti si ušetřete na jindy,“ řekl klidně Biggles. „Nenutím vás, abyste odpovídal na mé otázky, ale doporučuji vám, abyste to udělal. Tak ven s tím! Co jste přivezl?“

„Zjistěte si to sám,“ hystericky vyjekl mladík.

„To si pište, že si to zjistím,“ řekl Biggles, sehnul se, dotkl se loužičky prstem a přičichl k němu. Ušklíbl se. „Ještě bych se rád podíval, co máte v té přídatné nádrži,“ prohlásil a bezelstně se obrátil k letadlu. Vzápětí si uvědomil, jak mladého darebáka podcenil.

Zand totiž vycenil zuby jako útočící šelma, divoce se rozmáchl rukou, v níž se zaleskla dýka, a vrhl se na Bigglese.

„Ty nepřející svině!“ zaječel.

Biggles sice stačil uskočit, ale ostří dýky mu proťalo kabát na rameni. Mnoho nechybělo a dopadlo to hůř. Pak zasáhl Ginger, jenž nastavil Zandovi nohu, ten o ni zakopl a padl na podlahu. Dřív než dokázal vstát, klečel mu zrzek na zádech a Biggles ho chytil za ruku, a vykroutil mu vražednou zbraň. Peršan vyjekl bolestí a dýka zazvonila o beton. Biggles ji odkopl stranou.

„Tím jste si moc nepomohl,“ procedil mezi zuby. „Jenom jste si připsal další paragraf, vy vražedný spratku. Jestli se nezačnete chovat jako slušný hoch, dostanete, co si zasloužíte!“

„Co se to tu proboha děje?“ ozvalo se náhle za jejich zády.

Do hangáru vstoupil Clinton.

Biggles se napřímil.

„Jasně jsem ti řekl, aby ses vrátil do kanceláře,“ prohlásil. „Když ale nedáš jinak a chceš se do toho zaplést, mohl bys být aspoň trochu užitečný. Běž zavolat policii. Podezíral jsem tohohle člověka z pašování a prokázali jsme to. Navíc se mě právě pokusil zavraždit.“

„Omlouvám se, jestli...“

„Neztrácej čas a udělej, co jsem ti řekl!“

Clinton vyběhl z hangáru.

Biggles vybral ze Zandova límce pět malých skleněných ampulek a potěžkal je v ruce.

„Dnešní Timesy váží víc,“ řekl.

Zrzek dovolil Peršanovi postavit se na nohy. Mladík se chvěl po celém těle a obličej měl bílý jako křída. „Já... já, unáhlil jsem se,“ vykoktal. „Mrzí mě to.“

„Teprve vás to začne mrzet,“ ušklíbl se Biggles. „Tak co nám to sem vozíte?“

Zand si přešel špičkou jazyka rty. „Asi byste to stejně zjistili sami,“ zaskuhral. „Je to růžový olej, prosím. Pravý růžový olej ze zvláštních perských růží. Slouží jako surovina k

výrobě parfému ‚Rosa Luna‘. V té rozbité ampulce byl olej z milionu květů.“ Zdálo se, že má slzy na krajíčku.

„Proč jste to nepřihlásil k proclení?“

„Každá ampulka má cenu téměř dvou set liber. Clo by bylo hrozně vysoké.“

„To by vás asi přivedlo do zoufalé situace,“ zavrčel Biggles. „Co je v přídatné nádrži?“

„Stoprocentní alkohol. Tak čistý, jaký potřebujeme, se dá sehnat jen na jediném místě. Je ve Francii.“

„Kolik růžového oleje přimícháte do galonu alkoholu při výrobě parfému?“ zajímalo Bigglese.

„Jen pár kapek.“

„A za kolik prodáváte unci?“

„Dvacet liber za lahvičku, prosím.“

„Právě jste přivezl čtyři galony čistého alkoholu. Ani nemusím dlouho počítat, abych zjistil, že takové množství vám stačí na parfém za dvanáct tisíc liber.“

„Tak nějak to vychází. Ale i my musíme dost platit, prosím.“

„Jistě, jistě,“ kývl Biggles, kterého náhlý Zandův příklon ke slušnosti až pokoře ani moc nepřekvapil. „Přesto se už nedivím, že jste si mohl dovolit nejdražší letadla a auta.“

Ve vratech hangáru se objevil Clinton.

„Policie je tady,“ řekl.

Ještě téhož dne skončila činnost firmy Zand Cosmetics Ltd. Spolu s firmou skončili i majitelé. Ve vězení.

Když později Biggles se zrzem probírali případ, řekl Ginger s pohledem upřeným do encyklopedie: „Když jsme se bavili o tom, co se dá dovézt z Persie, zapomněli jsme na jednu důležitou věc.“

„Myslíš na růžový olej?“

„Jasně. Poslouchej. Růžový olej. Je to výtažek z okvětních listů druhů *Rosa centifolia* či *Rosa damascena*. Získává se loužením ve vodě. Nepatrné kapičky oleje se sbírají

peřím z povrchu vyloužené kapaliny. Olej se vyrábí především v Persii a Turecku, odkud je vyvážen v malých ampulkách. Je velice drahý a v koncentrované formě není jeho vůně nijak příjemná. Jeho jediná kapka však dokáže provonět veliké množství čistého alkoholu.“

„Dneska musí chudák policajt vědět všechno,“ zamumlal znechuceně Biggles.

„Už je to tak,“ ušklíbl se zrzek. „Mám chmurný dojem, že příště s sebou budeme vláčet celou encyklopedii.“

„To mě ani nenapadne!“ zavrtěl hlavou Biggles. „Víš, co se říká. Starého psa novým kouskům nenaučíš.“

PŘÍBĚH TŘETÍ

ŠTVANICE NA DLOUHÉ TRATI

Z výšky pěti tisíc stop připomínal hustý provoz na silnici Great North Road pod bezmračnou oblohou dva obrovské pásy stěhovavých mravenců. Jeden putoval k severu a druhý na jih.

Biggles pilotoval. On a Bertie zkoušeli novou vysílačku s větším dosahem, kterou jim včera namontovali do austeru, a tak neměl moc času věnovat pozornost tomu, co se děje dole.

Postupně zvětšoval okruh, ve kterém oblétał Londýn a občas pohlédl na Bertieho. Ten seděl vedle něj se sluchátky na uších a sledoval, zda trvá dobré spojení.

„Jak to jde?“

„Excelentně. Slyším všechno docela jasně. Zrovna jsem vyslechl Gingera, který sedí v Gaskinově kanceláři. Vyprávěl mi o tom, že v Hampsteadu právě došlo k velké bankovní loupeži.“

„Jak na to přišel? Jestli je v Gaskinově kanceláři, tak co o tom může vědět?“

„Gaskin lupiče pronásleduje. Prchají i s kořistí v červeném sportovním autě a on pravidelně ohlašuje kudy jedou, aby jim jiné policejní vozy mohly zablokovat cestu.“

„Kde teď banditi jsou?“ zeptal se Biggles.

„Právě projíždějí Hatfieldem.“

„Jedou k severu?“

„Ano.“

„A Gaskin je stále sleduje?“

„Ano.“

„Jak daleko se za nimi drží?“

„Protože občas zahlédne jejich auto, nemůže být daleko. Ti lotři ale ignorují předpisy a světla na semaforech, takže se mu zatím spíše vzdalují. Zavinili prý už dvě nehody. Jedou rychleji, než policisté stačí rozmísťovat zátarasy.“

„Co ti ještě Ginger řekl? Kolik je lupičů?“

„Dva.“

„Poznal je někdo?“

„Ty bys toho chtěl. Měli přes hlavy punčochy. Teď prý jedou jako o život, protože je jim jasné, že když je policie dopadne, čeká je trest smrti. Zastřelili totiž policistu, který se pokusil zabránit jim v loupeži.“

„Takže vrazi! Třeba bychom mohli být při honičce také užiteční. Nebude tak složité, objevit sportovní auto pronásledované policií. Zůstaň na příjmu, aby ti Ginger mohl

dávat čerstvé zprávy. Řekni mu co děláme a požádej ho, aby ti tlumočil všechno, co se doví od Gaskina.“

Bertie přikývl.

Biggles přidal plyn, mírně sklonil nos austeru a jak se zvýšila rychlost letounu za chvíli měli Hatfield v dohledu. Silnice Great North Road pod nimi ubíhala jako široká šedá stuha. Biggles mlčel. Napjatě pozoroval vozidla ujíždějící k severu a hledal mezi nimi červený sportovní vůz uhánějící k severu s černým policejním autem v závěsu.

Auster klesl na výšku dvou tisíc stop, když Bertie oznámil: „V Baldocku uhnuli z hlavní silnice. Teď jedou k východu po silnici A 505 směrem na Royston.“

„Patrně se snaží objet zátarasy.“

„Nejspíš ano.“

V kabině chvíli vládlo ticho, ale náhle Bertie vykřikl: „Jemináčku! Gaskin je ztratil!“

„Cože? Jak to?“

„Dojeli prý k letadlu a nasedli do něj.“

„Do letadla? Kde se tam k čertu vzalo...?“

„Počkej chvíli,“ sykl Bertie. „Zase se ozval Ginger... Gaskin říká, že gangsteři museli o letadle vědět. Určitě na ně čekalo. Byla to součást únikového plánu. V jedné uličce uviděl odstavené červené auto. Byl to ukradený jaguár. Gaskin ho minul a musel se k němu vracet. Než stačil zastavit, viděl, jak přes pole utíkají dva chlapi s kufříkem. O kus dál na ně čekalo letadlo s běžícím motorem. Než mohl Gaskin cokoli udělat, byli pryč. Ginger tvrdí, že tolik kleteb od Gaskina nikdy neslyšel.“

„Poznal alespoň typ letadla?“

„Ne. Ví jenom to, že to byl dolnoplošník.“

„To není na policistu slavný výkon. Poznamenal si identifikační znaky letadla?“

„Ne. Letadlo startovalo směrem od něj. Ví jen, že šlo o malý letoun bílé nebo stříbrné barvy. Sledoval ho, dokud mu nezmizel z dohledu. Mířil prý na sever.“

„Pokud na ně letadlo čekalo, čekal v něm také pilot. To znamená, že prchající jsou tři. Letadlo tedy musí být nejméně třísedadlové. Jestliže budou pokračovat v letu severním směrem, mohlo by se nám podařit je objevit. Jen stěží počítají s tím, že je bude stíhat jiné letadlo, takže poletí běžnou cestovní rychlostí. Proto by se nám mohlo podařit je chytit.“

Auster vyrazil plnou rychlostí k severu a Biggles se pozorně rozhlížel po obzoru před sebou. Byl pěkný jarní den, obloha byla jasná a jen místy se na ní objevovaly ojedinělé bílé oblaky. Větší oblačnost se však hromadila právě na severu.

„Podívej!“ řekl Bertie, který si oblaků také všiml. „Jestli se ti tři skunkové dostanou do mraků, nemáme velkou naději, že bychom je dopadli.“

„Protože nepočítají se sledováním, pravděpodobně se budou držet stranou. Žádný pilot nevletí bezdůvodně do mraků, kde vlastně letí naslepo. Řekni Gingerovi, že hledáme prchající letadlo a vyzvi ho aby zjistil, jaké počasí je severně od nás. Zajímá mě i počasí ve Skotsku. Pospěš si.“

Zatímco Bertie čekal, až dostane požadované informace, auster se řítí dál co nejvyšší možnou rychlostí a Biggles pozorně sledoval oblohu před sebou. Rozdělal si ji na jednotlivé úseky a pátral s pečlivostí, bez které by za války nepřežil.

„Mírná oblačnost směrem k severu výrazně houstne,“ smutně hlásil za chvíli Bertie. „Nad Skotskem je zataženo.“

„Jen abychom ty lumpy našli dřív, než se dostaneme tak daleko na sever, až neuvidíme vůbec nic,“ zamumlal Biggles. „Má ještě Ginger nějaké další zprávy?“

„Ne. Jenom to, že se Gaskin vrací domů. Vyčká, jak dopadne naše pátrání.“

„Dobře, že máme plné nádrže. Nemusíme si alespoň dělat starosti s palivem.“

„Myslíš, že poletí někam za hranice?“

„Ne. Nemířili by k severu. Potřebujeme ale zjistit, jestli ještě letí původním kurzem. Podívej se! Možná je už máme. Pod tím mrakem před námi vidím letadlo.“

Bertie se tím směrem pozorně zadíval. „Máš pravdu, starouši. Je to něco menšího. Jak teď ale zjistíme, jestli je to stroj, který hledáme?“

„Nezjistíme to dřív, dokud někde nepřistane. Pověším se na něj. Pokud to jsou oni, mají na palubě ukradené peníze.“

„Nezapomínej, že mají i zbraně. Jednoho policistu už zastřelili a nezastaví se před ničím.“

„Proč bych se měl právě teď trápit s přestřelkou?“ řekl vesele Biggles a nespouštěl oči z tmavého bodu před nimi, který se jasně rýsoval na bílém pozadí oblaku a udržoval stejný kurz jako oni. „Nezdá se ti, že je napřed musíme dohonit? Pilota zatím patrně ani nenapadlo, že je někdo sleduje, protože stále udržuje obvyklou cestovní rychlost. Zkusím se trochu přiblížit, ale ne zas moc.“

„Podívej! Stoupá! Nejspíš chce oblak přeletět.“

„Na jejich místě, pokud to jsou ti, které hledáme, bych udělal totéž. Musí počítat s tím, že policie upozornila obyvatelstvo na zemi na to, aby hledali malé letadlo letící k severu. Takhle oblak jim dává dobrou příležitost, jak se ztratit z dohledu.“

„Mohou se tam ztratit i nám. Co potom, starouši?“

„Nemyslím, že je ztratím,“ mírně se usmál Biggles. „Vynasnažím se, aby nám nezmizeli. Řekni Gingerovi, že jsme bandity asi našli. Čas od času mu budeme hlásit svoji polohu. Možná tím potěšíme také Gaskina.“

Biggles umkl. Bertie ukončil vysílání a také mlčel. Štvanice pokračovala a po plných pět minut rušil ticho v kabině jen hukot motoru.

„Gaskin je zpátky v Yardu,“ ozval se konečně Bertie. „Zatím prý pořád zuří. Jestli mu řekneme, kde letadlo přistává, okamžitě tam vyrazí.“

„O čem to mluví? Když budeme pokračovat tímhle směrem a touhle rychlostí, jsme za chvíli ve Skotsku. To by měl před sebou hromsky dlouhou cestu,“ řekl Biggles a odmlčel se.

„K čertu!“ vyjekl za chvíli. „My ale opravdu letíme do Skotska. Do východního. A ještě něco ti řeknu. Pilot před námi to tu nezná. Řídí se podle silnice A 1.“

„Jak jsi to poznal?“

„Podle toho, jak se stočil nad poslední křižovatkou. Silnice se tam vidlicovitě rozdvouje. Kdyby mířil do západního Skotska, musel by se stočit doleva. On ale letí na Darlington. Zdá se mi, že pilot jezdil do Skotska nejspíš jen po silnici, a pochybuji o tom, že by tudy někdy letěl. Ani nepoužívá kompas. Orientuje se podle země pod sebou.“

Přelétli Durham a Newcastle.

„Vypadá to, že jsem měl pravdu,“ poznamenal Biggles. „Před námi je Alnwick. Brzy přeletíme hranice Skotska. Máme ještě spojení s Gingerem?“

„Ano.“

„Udej mu naši polohu.“

Když Bertie splnil rozkaz, obrátil se k Bigglesovi. „Zajímá tě, co si myslím?“

„Nic jiného mě nezajímá víc,“ usmál se Biggles.

„To rád slyším, starouši. Ten pilot nás zpozoroval ve zpětném zrcátku! Uvědomil si, že ho sledujeme, a teď se snaží doletět tak daleko, aby nám došlo palivo.“

„Možné to je. Jestli je to ale jeho jediný trumf, pak má smůlu. Pokud jeho letadlo nemá přídavnou nádrž na dálkové lety, dojde mu benzín dřív, než nám, protože nese o osobu víc. Na jednu věc mohu klidně přísahat. Neletí mimo území Británie. Pokud to je auster, a myslím si, že je, nestačí mu palivo ani na dolet do Irska ani do Evropy. Vzhledem k tomu, že jsme natankovali plnou nádrž než jsme vzlétli, jsme ve výhodě. Až bude na suchu, dostaneme ho.“

Honička pak nějaký čas pokračovala bez významnější změny počasí, ale po přeletu zátoky Firth of Forth se ukázalo, že se důvtipní meteorologové nezmýlili v předpovědi stále houstnoucí oblačnosti. Od severozápadu se nad Skotsko valila stěna oblaků, které tvarem připomínaly obří kvěťáky. Brzy zakrývaly větší část obzoru před letadlem. Pilot prchajícího letounu je chvíli oblétával, ale jak clona houstla, došel zřejmě k názoru, že bude lepší ji přeletět. Když minuli Perth, opět snížil výšku letu. Nic však nenasvědčovalo tomu, že by hodlal přistát.

„Mám dojem, že si není jistý svou polohou,“ poznamenal Biggles, jenž stále zkracoval vzdálenost mezi oběma letadly. „Kam jenom ten cvok může letět? S tak dlouhým výletem jsem vážně nepočítal.“

„Jemináčku. Přece ti říkám, že o nás ví a nepřistane, dokud se nás nezbaví.“

„Začínám mít dojem, že máš pravdu. Ale moc daleko už nedoletí. My ostatně také ne. Podívej se, kde už jsme. Před námi je pohoří Cairngorms. Tam se pochopitelně přistát nedá. Jestliže to zkusí, dá se počítat s tím, že skončí mezi skalami, nebo vyletí nad mraky jako čertík.“

Oba stroje nyní letěly ve výšce přibližně pěti tisíc stop nad rozeklanými štíty horského masivu Cairngorm, na jehož vrcholech a severních svazích dosud ležel sníh.

„Vypadá to, že ty ptáčky nakonec stejně ztratíme,“ zaprorokoval si Bertie. „Před námi nebezpečně houstne oblačnost a v mracích je nedokážeme sledovat.“

„To záleží na tom, jestli zůstanou nad nimi, nebo zkusí letět níž,“ řekl Biggles.

„Sestupem do mraků by si pilot koledoval o havárii.“

„Dříve nebo později tam ale musí klesnout, aby zjistil, kde je. Jistě věděl kde přistane, a připravil se na to, jinak by mu už dávno došlo palivo. Podcenil jsem ho. Pilot počítal s tak dlouhým letem a má stejně plné nádrže jako my.“ Biggles mrkl na palivoměr. „Když to takhle půjde ještě nějakou dobu

dál, budu se sám rychle rozhlížet po vhodném místě k přistání. Kam k čertu mohou letět?“

„Co Lossiemouth?“

„Na základnu námořního letectva? Nedokáží si představit, že by tam přistáli, ať už mají na palubě uloupené peníze nebo ne. Jsme severně od Aberdeenu. Mohli by zkusit přistát v Dalcrossu, ačkoli to by měli letět v kurzu na Inverness. Máš pořád ještě spojení s Gingerem?“

„Ano, ale na tuhle vzdálenost to už není velká sláva. Gaskin je pořád s ním.“

„Udej mu znovu polohu. Jediné, co vím jistě je to, že jsme někde nad hrabstvím Morayshire.“

„Gaskin chce znát typ letadla, které sledujeme.“

„Stále to ještě nevíme jistě. Zatím jsme ho viděli jenom zezadu. Pravděpodobně to je auster.“

Chvilí bylo opět ticho.

„Podle Gingera prý Gaskin mluví o tom, že se vydá za námi,“ řekl Bertie.

„A neprozradil ti, jak to chce udělat? Za hodinu bude tma.“

„Šílí touhou dostat do spárů toho lotra, co zastřelil policistu. Pochopil už, že se do večera nevrátíme, ať se bude dít cokoli. Kde bychom mohli nejsnáze doplnit palivo?“

„Patrně v Dalcrossu. O ničem jiném v dosažitelné vzdálenosti nevím. Pokud vůbec budeme spát, přespíme v Invernessu, v hotelu Station. Už jsme tam bydleli, takže nás znají.“

Zatímco Bertie předával informace rádiem, obě letadla dosáhla pod pomalu tmavnoucí oblohou pásma souvislé oblačnosti. Biggles v ní nenalezal ani skulinku.

„Připomínám, že z těch mračných bubáků nemám moc radosti,“ řekl zamračený Bertie. „Pod námi už budou vřesoviště a tetřívci. K letu s téměř prázdnou nádrží to není nejvhodnější místo.“

„Pilot který letí s gangstery už musí šlíet, pokud ovšem neví o nějakém šikovném soukromém letišti,“ zavrčel Biggles.

„Hej! Podívej!“ zvolal Bertie. „Jde dolů!“

V mohutné oblačné stěně se objevila mezera připomínající trhlinu v šedé duchně a v ní zmizelo unikající letadlo. Biggles, který již zkrátil vzdálenost mezi letouny na pouhých pár set yardů, zamířil za ním. Než však k trhlíně doletěl, okraje oblaku, které znenadání zlatě ozářily paprsky zapadajícího slunce, se spojily a otvor před nimi se zacelil.

„Vědí, že je sledujeme a teď se jim povedlo uniknout,“ zasyčel Bertie. „Odporní chlapi.“

„Ještě nenadávej,“ řekl Biggles, když se před ním otevřela další trhlina a vzápětí se zase začala zacelovat. Sklonil nos austeru k zemi a vrhl se střemhlav dolů jako útočící sokol. Opona oblaků se zatáhla těsně za nimi. „Dívej se po něm!“ křikl na Bertieho. „Není daleko.“

Pod spodní hranicí souvislé oblačné clony všechno ztemnělo a v pochmurném soumraku se dole zjevila pustá rozlehlá pláň. Opravdu to bylo vřesoviště, o němž mluvil Bertie. Na pláni nebyly patrné žádné známky polních prací. Táhl se jí jen jediná úzká silnice, která z výšky připomínala náhodně pohozenou stuhu. Čára obzoru téměř splynula s oblohou, ale letci dokázali rozeznat pár tmavších skvrn pravidelného tvaru, rozmístěných poměrně daleko od sebe. Nemohly být ničím jiným než lesními školkami, zárodky budoucího lesa.

„Mám ho,“ vyjekl ostře Bertie. „Tamhle letí. Zrovna míjí dlouhý pás lesíka nalevo od silnice.“

„Nebesa!“ vydechl Biggles. „Letí hrozně nízko! Tam přece nemůže přistát! Co chce ten blázen dělat?“

„Snaží se nám uklouznout.“

„Najdi to místo na mapě. Pochopitelně, že jestli jsou lesíky mladé, nenajdeš je tam. Hledej spíš ty dvě jezírka na druhé straně silnice.“

„Už zase stoupá,“ hlásil Bertie. „A také změnil kurz. Směřuje teď víc k severu. Musíme být někde blízko moře. Jasně, tamhle se zaleskla hladina.“

„To je zaručeně zátoka Moray Firth. Nemohl by jejich cílem být Invergordon?“

„Pokud ano, pak sledujeme nesprávné letadlo. Co je to před námi za město?“

„Nairn, nebo možná Forres. Ale ani na jedno bych nemohl vsázet. To letadlo...“

„Klesá,“ přerušil jej Biggles. „Jsme na správné stopě. Řekni to Gingerovi.“

„Nikdy jsem neslyšel, že by tu někde bylo letiště.“

„Jsme na tom stejně. Já také ne. Vidím ale rozlehlou upravenou plochu a stožár s větrným pytle. Na jedné straně je nějaký domek. Bude to nové soukromé letiště. Sleduj ho.“

Letadlo, o jehož posádce se dosud mohli jen dohadovat, zamířilo k ploše letiště a nasadilo na přistání.

„Co uděláme?“ vyhrkl Bertie.

„Přistaneme a prohlédneme si je.“

„Ale jestli jsme pět set mil sledovali letadlo, ve kterém sedí několik nevinátek, budeme vypadat jako pár šašků.“

„Možná. Co mám dělat? Doufám, že po důkladné prohlídce letadla šaškovský kabát odhodím.“

„Třeba nám to posádka nedovolí.“

„Pokud nemají co skrývat, budou ochotní. Zatímco budu přistávat, nespouštěj z letadla oči. Počítej lidi, kteří z něj vystoupí, a dávej pozor, jestli něco vynášejí. Je to opravdu auster. Ještě teď si poznamenej jeho identifikační znaky.“

Letoun, který tak dlouho sledovali, se klouzavým letem snesl nad letiště, dosedl a zastavil se u domku.

„Vystupují tři muži,“ hlásil Bertie, zatímco Biggles měl plné ruce práce s přistáváním. „Jdou k domku. Teď se zastavili a dívají se po nás.“

„Vidiš nějaká zavazadla?“

„Ne.“

Biggles přistál a zaroloval s austerem k letadlu. Jeho barva nebyla ani výrazně bílá či šedá, ale nezvyklého béžového nádechu. Biggles vypnul motor a řekl Bertiemu: „Půjdeš letadlo prohledat. Ukradené peníze byly v kufříku. I kdyby je zabalili jinak, je jich docela slušný balík, který nemůžeš přehlédnout. Možná, že nastanou potíže. Pokud je skutečně budou dělat, stačí nám to. Prozradí tím, že nemají čisté svědomí. Poctivci s policií obvykle spolupracují. Neletěl jsem takovou dálku, abych se tady nechal odbýt nějakými přitroublými výmluvami.“

Vystoupil a s Bertiem v patách zamířil ke třem mužům, kteří je se sklenicemi v rukou pozorovali ze dveří domku. Jeden z nich byl velice mladý. Mohlo mu být něco málo přes dvacet. Měl kravatu s odznakem RAF, takže to byl nepochybně pilot. Druzí dva vyhlíželi docela jinak. Byli to muži středního věku a mohutnějších postav. Oba měli tvrdý výraz v obličeji a chladné, vypočítavé oči.

„To vy jste se za mnou držel celou cestu z Anglie?“ zeptal se vesele pilot.

„Správně,“

„Pročpak?“

„Kde to vlastně jsme?“ odpověděl Biggles otázkou a pátravě se rozhlédl kolem sebe.

„Na letišti klubu North-East Highlands.“

„Na sídlo leteckého klubu to moc nevypadá.“

„Máte pravdu. Klub teprve začíná. Ještě jsme se tu ani pořádně nezabydleli.“

„Ale já si nevzpomínám, že byste žádali o licenci k provozování letiště.“

Do hovoru náhle zasáhl jeden z pilotových společníků.

„Jak to myslíte, že si nevzpomínáte? Co má náš klub společného s vaší pamětí? Kdo vůbec jste?“

„Letecká policie, pane,“ řekl Biggles a pozvedl obočí.

„Tady je můj průkaz, jestli se do něj chcete podívat.“

„To je ale vážně zajímavé,“ ozval se pilot. „Vy máte představu, že tady něco objevíte?“

Biggles jako by otázku neslyšel. „Vadilo by vám, kdybychom si prohlédli vaše letadlo?“

„Vůbec ne,“ usmál se pilot. „Jen do toho.“

Biggles se neusmíval. „Jdi se tam podívat,“ vyzval Bertieho a ten vykročil k letadlu. Žádné námitky se neozvaly. „Dali byste si něco k pití?“ řekl vlídně mladý pilot.

„Ani ne. Díky.“

„Co to je za nesmysl s tou licencí?“

„To byste měl jako pilot vědět.“

„Donedávna jsem sloužil ve vojenském letectvu. Tuhle práci nemám dlouho.“

„Takže máte co dohánět,“ pohlédl na něj Biggles. „Měl byste se co nejrychleji seznámit se zákonem o civilním letectví. Jak se jmenujete?“

„Duncan. Murdo Duncan. Nadporučík RAF v záloze.“

„Pocházíte odsud?“

„Z Invernessu, pane.“

Bertie vystoupil z letadla a došel k Bigglesovi. „Nic,“ ohlásil tiše.

Biggles přikývl. Nedal na sobě znát sebemenší známku zklamání. „Omlouvám se, že jsme vás obtěžovali,“ řekl chladně.

„Jen tak pro zajímavost,“ řekl mladík. „Copak zvláštního jste hledali v letadle?“

„V Londýně dnes došlo k těžkému zločinu a pachatelé použili k útěku malé letadlo.“

„Kolik uloupili peněz?“

„To nevím, ale o penězích jsem neřekl ani slovo, pane Duncane. Jde o dva gangstery, kteří zavraždili policistu. Hledám spíš vrahy než lupiče.“ Biggles při řeči nespustil zrak z pilotovy tváře.

Na pár vteřin zavládlo ticho. Biggles zvedl oči k obloze, která temněla stále rychleji. „No, my zas poletíme,“ dodal.

„Kam máte namířeno?“ řekl Duncan podivně zastřeným hlasem.

„Potřebujeme natankovat, takže musíme do Dalcrossu. Nezapomeňte na to, co jsem vám řekl o zákonech.“

Biggles se obrátil ke svému stroji a Bertie ho následoval.

„To je ale směla,“ zabručel Bertie, když se jejich letoun opět vznesl do vzduchu.

„Nevidím jediný důvod k nářku.“

„Tobě nevadí, že jsem nic nenašel?“

„Vsadím krk na to, že jsi prohledal správné letadlo, a že jsme oba viděli vrahy!“

„Ale v letadle nic nebylo. Vážně. Prolezl jsem ho od vrtule až po kormidlo.“

„Nerozčiluj se, věřím ti. Teď v něm opravdu nic není.“

„Vždyť nic nevykládali! Nespustil jsem z nich oči! Proč je ještě podezíráš?“

„Hned z několika důvodů. Sledoval jsi tvář pilota, když jsem mu řekl o vraždě policisty?“

„Ne.“

„Škoda. Všiml by sis, jak to s ním trhlo a jak pobledl. To mě s tím mládencem trochu usmířilo. Odhaduji, že ti dva mu o vraždě vůbec neřekli. O loupeži samozřejmě věděl, ale myslím, že sám se ještě nedopustil zločinu. Napadly mě i další otázky, které bych mu mohl položit. Co dělal v Londýně? Komu patří letadlo? Kdo jsou ti dva fešáci? Považoval jsem však za mnohem chytřejší, vnutit jim představu, že na nás vyzráli. Ještě jsme s nimi neskončili. Teď si zaletíme do Dalcrossu. Nemáme to daleko. Potom si najdeme hotel v Invernessu. Je nejvyšší čas něco sníst.“

Bylo skoro devět hodin večer, když Biggles přistál v Dalcrossu. Spolu s Bertiem zařídil všechno potřebné pro tankování a pak oba nasedli do taxíku, který je dovezl k hotelu Station v Invernessu. Nic je nenutilo vracet se v noci zpátky do Londýna. Objednali si v recepci hotelové pokoje a Biggles

s omluvným úsměvem vysvětlil nosiči, že s sebou nemají žádná zavazadla. Vzápětí se od recepční dověděl, že na něj čeká telefonický vzkaz. Žena sáhla do přihrádky za svými zády a podala mu obálku. Otevřel ji.

„Od Gingera,“ oznámil Bertiemu. „Letí sem s Gaskinem a najdou si nás tady. Mě to tedy ani v nejmenším nevadí, jen nechápu, co tady chtějí pořídit. I když... Teď bych se ale hlavně potřeboval umýt a oholit. Za deset minut se sejdem v jídelně. Vezmi s sebou mapu.“

„Trochu jsem přemýšlel,“ řekl Bertie, když se sešli v jídelně k pozdní večeři. „Musel jsi těm třem lidem prozrazovat, že patříme k policii? Rozhodně teď budou ve střehu.“

„Ale to jsem přece právě chtěl dosáhnout. Především si teď dobře rozmyslí nějaké špinavosti, které by jinak mohli zkoušet, když jsem začal mluvit o prohledávání letadla. Potřebovali jsme získat si jejich respekt. Také oni teď musí dumat o svém dalším postupu. A ještě něco. Vzhledem k tomu, že jsme je nechali na pokoji, budou se nejspíš opájet představou, jak nás opili rohlíkem.“

„A neopili nás?“

„Ani náhodou. Nastražil jsem jim menší past, abych zjistil, zda jsou opravdu tak nevinní, jak předstírají. Řekl jsem jim, že hned letíme do Dalcrossu. Jestli jsou to opravdu vrazi, které hledáme, budou celí žhaví zjistit, kde jsme. Nejdříve ze všeho se ujistí, jestli jsme skutečně doletěli do Dalcrossu. Na letišti mi slíbili, že mi zavolají do hotelu, pokud by se po nás někdo ptal.“

„To není hloupé,“ přikývl Bertie. „Jestli se na nás budou ptát, pošlím to tvé přesvědčení, že jde o pachatelé zločinu.“

„Skvělý závěr. Proč by se o nás měli jinak zajímat?“

„Jenže neznají tvé jméno. Jak se pak mohou ptát?“

„Jméno nepotřebují. Poznamenali si určitě identifikační znaky našeho austeru a to jim stačí.“

„Tak dobrá,“ souhlasil Bertie. „Pořád mi ale není všechno úplně jasné. Vrazi nasedli do letadla. Cestou sem nikde nepřistáli. Já bych přísahal na to, že když jsem vlezl dovnitř, žádné peníze tam nebyly. Jak se to mohlo stát?“

„Na to mám pouze jedinou odpověď. Když si uvědomili, že je někdo sleduje, což nám potvrdila slova pilota, vyhodili někde kufřík za letu.“

„To pak ale můžeme hledat po celé Anglii.“

„Přeháníš. Zaručeně nejsou takoví blázni, aby peníze vyhodili na místě, kde by je sami nemohli najít. Určitě se snesli co nejniž a vyhodili kufřík v blízkosti nezaměnitelného orientačního bodu. Dokonce už mě napadlo, jaký si zvolili. Budeme se muset podívat. K tomu potřebujeme auto. Až dojíme, půjdeš najmout něco rychlejšího. Čtyřsedadlového! Počkám na tebe v hale. Chci se pořádně podívat do mapy.“

„Nemáš strach, že – pokud ten lup opravdu vyhodili cestou – ty peníze seberou, zatímco tu sedíme?“

„Určité riziko tu je, ale není nijak velké. Kufřík se v terénu špatně hledá i za jasného denního světla, natož pak za tmy. Podle mého názoru počkají, až se rozední.“

„Dobrá.“ Bertie dojedl a vyšel ven. „Uvidíme se později.“

O hodinu později byl zpátky. Bigglese našel v hotelové hale, jak studuje mapu. „Sehnal jsem vanguarda,“ oznámil. „Čeká venku.“

„Výborná volba. Bude se nám hodit.“

„A co teď?“

„Teď? Počkáme na Gaskina, jinak se rozžhaví do červena. Nemáme naspěch, takže to nevadí. Ve tmě stejně nemůžeme nic dělat.“

Čekali a znovu probírali celý případ, když se objevil poslíček se vzkazem, že Biggles má telefon. Biggles došel k telefonu a po návratu s nádechem uspokojení v hlase prohlásil: „Právě volali z letiště. Nějaký chlápek se telefonicky vyptával, zda tam přistál auster s našimi identifikačními znaky, a pokud ano, tak jestli tam snad ještě parkuje. Proč by se někdo zajímal

o to, kde stojí naše letadlo? Dám ti hádanku. Kdo kromě lidí, které jsme sledovali, zná ve Skotsku naše identifikační znaky?“

„Nikdo. Máš absolutní pravdu. Takže se zdá, že jsme skutečně na správné stopě.“

Bylo už dlouho po jedenácté, když se v hale objevil inspektor Gaskin se zrzekem a seržantem Greenem. Všichni byli v civilu.

„Kde jsou?“ otázal se zuřivě Gaskin.

„Jen klid,“ zarazil ho Biggles. „Není třeba se unáhlovat.“

„Já mám zas pocit, že je třeba udělat spoustu věcí,“ pochmurně zavrčel Gaskin. „Ten mladý konstábl, kterého odstřelili, byl můj přítel. Před necelým rokem jsem ho sám přesvědčil, aby se dal k policii. A teď je mrtvý. Nebudu mít pokoj, dokud se ti lotři nebudou houpat...“

„Posaďte se, Gaskine, a dejte si něco k pití. Uklidněte se.“

„Víte, kde jsou?“

„Dokonce si myslím, že vím, kde budou!“

„Proč jste je nezatkl hned po přistání?“

„Zatím je nemám z čeho obvinít kromě nepatrného porušení zákona o civilním letectví. Pokud jste ochoten mne vyslechnout, řeknu vám, co se stalo. Objevili jsme letadlo, o němž máme dobrý důvod se domnívat, že je to stroj, který ti gangsteři využili k úniku z místa činu. Sledovali jsme ho až sem. Když přistálo, šli jsme dolů i my a dozvěděli jsme se, že se nacházíme na letišti jednoho nového leteckého klubu. U letadla byli tři muži včetně pilota. Letadlo jsme prohledali a nenašli jsme nic.“

„To jste sledovali nesprávné letadlo?“ zasyčel Gaskin.

„Ne.“

„Tak jak je to?“ inspektora téměř dusila netrpělivost. „Když zjistili, že mají pronásledovatele, peníze vyhodili.“

„Viděli jste to?“

„Ne.“

„Tak jak to k čertu víte? Jak můžete doufat, že je najdete?“

„Když nám popřeje štěstí, dopadneme je, až si půjdou svůj kufřík vyzvednout.“

„Kde podle vás leží?“

„Určitou představu mám. Mohu se mýlit, ale myslím, že mne moje tušení nezklame. Dá se téměř s jistotou předpokládat, že vyhodili kořist v přijatelné vzdálenosti od místa, kde pak hodlali přistát. Z pochopitelných důvodů si nemohli vybrat obydlenou oblast. Rozhodli se proto pro nejpustší místo, jaké dokázali najít. Museli přitom letět co nejniž. Snažili se nám uniknout v hustých mracích, ale nepodařilo se jim to. Když jsme je znovu objevili, letěli tak nízko, že se jejich auster málem dotýkal vrcholků stromků v lesní školce. Napadá mne jen jeden důvod, proč právě tam letěli těsně nad zemí. Zvláště když by bylo logičtější stoupat, aby se dostali k cíli cesty.“

„Mohli se vás jen pokoušet setřást.“

„O to se pokusili mnohokrát a neuspěli. Uznávám, že je to pouhý předpoklad, ale řekl bych, že se jim nechtělo vzhledem k blízkosti pronásledovatelů přistát s nákladem, který si vezli.“

„Takže ho vyhodili.“

„Myslím si to. Duncan, pilot letadla, se narodil nedaleko odsud a měl by to tady znát jako své boty. Ta lesní školka by byla pro jejich potřeby plně vyhovující. Je blízko silnice, není příliš vzdálena od místa přistání a je to nepřehlédnutelný orientační bod.“

„Dokážete ji najít? Myslím ze země.“

„Měl bych ji najít,“ usmál se Biggles. „Zjišťoval jsem si to na mapě. Leží asi třicet mil od zápraží našeho hotelu, při silnici, vedoucí od pobřeží na Spey. Její poslední úsek přetíná veliké vřesoviště. Lesních školek je tam víc, ale ta, která nás zajímá, leží v blízkosti dvou nevelkých jezer. Je asi půl míle dlouhá a sto yardů široká. Dělí ji dvě úzké mýtiny.“

„Tak na co čekáme?“ vybuchl Gaskin a vstal.

„Na rozednění,“ řekl klidně Biggles. „Proč k čertu nevyrazíme hned?“

„Zkoušel jste se někdy procházet mezi hustě vysázenými stromky? Zkusil jste si to za světla?“

„Na takové hlouposti nemám čas,“ zavrčel policista.

„To jsem si mohl myslet, protože jinak byste věděl, že v houští nenajdete ani stádo slonů. Hledat v nočním lese kufřík je naprostý nesmysl. Kromě toho nemám chuť vypíchnout si větví oko.“

„A jak to udělají ti gangsteři?“

„Mají výhodu. Přesně vědí, kde vyhodili kufřík, pokud to tedy opravdu udělali. Patrně si dobře vybrali místo, kde měl padnout na zem. Proto letěli tak nízko.“

„Dojedeme na letiště a pochyťme je tam!“

„Ne. Jednak asi na letišti nebudou, a i kdybychom je tam našli, nedostali bychom se k penězům. Nemají je přece. Ztratili bychom tak důvod k zatčení. Potřebujeme je chytit s lupem. Navrhují dojet do lesíka a počkat na jejich příjezd. Měli by tam dorazit brzy po rozednění. Bertie už sehnal auto, které stojí venku. Než se ukáží, podíváme se po kufříku sami. Patrně ho nenajdeme, ale budeme včas na místě, kde si na ně počkáme. Mimochodem, máte u sebe zbraň?“

„To si pište,“ vyhrkl Gaskin. „Má ji i seržant Green. Nehodlám pokoušet osud při střetnutí s hrdlořezy, kteří mají na svědomí nejméně jednu vraždu.“

„Dobrá. Pomalu bychom mohli vyrazit. Bude nám chvíli trvat, než najdeme správné místo a měli bychom zaujmout výhodné pozice ještě před svítáním.“

Skotská vřesoviště nejsou vhodným místem k pohodlnému táboření. V nočních hodinách pod zataženou oblohou působí ještě pochmurněji než za dne. V lidech vyvolávají představy zlých duchů či alespoň zlomyslných skřítků, kteří podle místních bájí milují vřes a rejdí v něm jako rusalky po lukách. Na rozdíl od skřítků se však Biggles ani jeho společníci příliš neradovali, když ujížděli k cíli pustým

vřesovištěm. Řídce roztroušené a větrem pokroucené sosny, temně se rýsující proti zatažené obloze, nemohly zlověstné prostředí příliš oživit. Nevál vítr, v korunách se nehnula ani větvička, život jako by odumřel. Ozýval se jenom hukot motoru a skřípání pneumatik na štěrkovité silnici.

Pak se před nimi ve světle reflektorů postupně zjevila dvě jezera s břehy porostlými rákosím. Vypadala jako nehybná černá zrcadla.

„Už máme za sebou druhé jezírko,“ prohlásil Biggles a zpomalil. „Jsme na místě.“

Zastavil na silnici u malého lesíka, který se před nimi ve tmě rýsoval jako nevysoká černá stěna s rozeklaným horním okrajem. Reflektory auta zhasly. Všichni vystoupili, chvíli tiše stáli a vnímali hrobové ticho.

„Žádné další auto nevidím,“ řekl tiše Biggles a dál se pátravě rozhlížel tmou. „Nikdo tu ještě není. Kdyby se v okruhu čtyř mil kdokoli pohyboval, za takovéhle noci bychom ho slyšeli. Stejně tak by ovšem on slyšel nás. Zůstaňte potichu.“

„Krucinál! To je ale příšerná krajina,“ zamumlal Gaskin.

„Ano. Hyde Park je hezčí,“ sykl jízlivě Biggles. „Dívejte se na to z té lepší stránky. Jste ve skutečné přírodě.“

„Je jako stvořená pro úkryt nejhorších gangsterů.“

„Velký omyl, inspektore. Tady je darebáků žalostně málo. Kdyby vás tu ale našel domorodec, asi by ve vás viděl ničemu.“

Gaskin něco zavrčel a ukázal směrem ke vzrostlé školce. „V tom hnusném houští se přece nedá nic najít.“

„Věděl jsem, že to pochopíte.“

Stromky sice zdaleka nebyly vzrostlé, jejich výška přesahovala nejvýš o dvě stopy výšku dospělého muže, ale byly vysazeny tak, jak je v lesních školkách obvyklé. Rostly těsně vedle sebe, takže se jejich větve téměř proplétaly. Hustý nízký lesík vyrůstal na mírném svahu.

„Nejdříve musíme schovat auto,“ řekl tiše Biggles. „Podle něj by hned poznali, že tu jsme. Gingere, zavez je o kousek dál. Najdi vhodné místo stranou od silnice, ale dávej si pozor, abys s ním nezapadl do nějaké mokřiny. Světla už nerozsvěcej.“

Čekali asi pět minut, než se Ginger vrátil.

„Schoval jsem ho tak dobře, že ho sám těžko najdu,“ zašklebil se zrzek.

„Co teď?“ zeptal se Gaskin. „V tomhle terénu nejsem doma. Jsem zvyklý pracovat ve městě. Opravdu bych se lépe cítil v nočním Hyde Parku.“

„Místní usedlíci, se zase cítí lépe tady. No nic. Teď můžeme jediné čekat. Schází nám světlo, abychom viděli na to, co děláme. Můžeme se klidně posadit.“

Našli si místo v nevelké písčité prohlubni rozryté králíčími norami. Gaskin vytáhl dýmku.

„Žádný oheň,“ ozval se ostře Biggles. „Světlo by bylo vidět na míle daleko. Ti, na které čekáme, jsou dost vychytralí na to, aby si místo nejdříve prozkoumali pěšky a teprve potom sem přijeli s autem.“

Gaskin cosi zamručel a schoval dýmku do kapsy.

Trvalo ještě dlouho, než se na východě objevil první bledý pruh světla oznamující příchod nového dne. Jak světlo sílilo, Biggles stále pozorněji obhlížel okolí.

„Je čas zaujmout pozice,“ rozhodl po chvíli. „Vám, inspektore, navrhuji abyste tu zůstal se mnou. Gingere, ty a seržant Green se přesuňte asi čtyřicet yardů podél horního okraje lesíka. Jděte ale opatrně. Bertie, ty budeš hlídat spodní okraj. Držte se blízko u sebe, abyste se slyšeli a poznali, když se v okolí začne pohybovat někdo cizí. Příjíždějící vůz patrně dřív uslyšíme než uvidíme. Je možné, že pojedou se zhasnutými světly.“

„Proč si vůbec myslíte, že přijedou k lesíku z téhle strany?“ zeptal se Gaskin, když ostatní zmizeli ve tmě.

„Protože jsme zpozorovali letoun právě ve chvíli, když odlétal odsud. Řekl bych, že pilot se orientoval podle silnice. Ti jeho dva společníci zase věděli, že se sem po ní vrátí, takže nechtěli házet kufřík dál od cesty. Neměli zájem dlouho hledat.“

„Já zas myslím, že nepřijedou. To už by tu byli,“ řekl Gaskin a rozhlédl se. Svítání se pomalu měnilo v den.

„Tiše sed'te a krot'te svoji netrpělivost,“ odvětil Biggles. „Jde o hru kočky s myší a tou kočkou jsme my.“

Uplynula půlhodina a vládl jasný den.

„Nepřijdou,“ zavrčel Gaskin. „Vždyť to jsou jen vaše kalkulace a úvahy. V kufříku byla obrovská spousta peněz. Příliš mnoho peněz, než aby je ti lotři někde pohodili. Škoda, že jsem za nimi nevyjel hned na letiště.“

„Žádná škoda, Gaskine. Nenašel byste je tam. Přesto připouštím, že možná sledujeme nesprávnou stopu. Jenomže nic lepšího mě zatím nenapadlo. Uznávám, že jde pouze o mou teorii.“

„Tak jo. Místo toho, abych tu jen tak dřepěl, prohledám lesík. Nepotrvá mi to dlouho.“

„Dobrá. Poslužte si. Užijte si lesa, zhluboka dýchejte a snažte se nedělat přitom hluk.“

Gaskin vstal a vedral se mezi nejbližší stromky.

Čas plynul dál. Praskot a lámání větví prozrazovaly, kudy Gaskin prochází při své bludné pouti. Biggles se nehýbal. Začínal se bát, že jeho úvahy selhaly. Potom se vynořil inspektor. Byl rozcuchaný, klobouk si nesl v ruce a obličej měl zarudlý námahou a podrápaný od větviček.

„Nemá to smysl,“ zavrčel a ztěžka dosedl vedle Bigglese. Opatrně si otíral obličej kapesníkem. „Tomu se říká hledat jehlu v kupce sena. Tady bych mohl pátrat celý měsíc.“

„Ticho!“ sykl náhle Biggles, prudce se otočil a přitiskl Gaskina k zemi. „Nehýbejte se! Slyším auto. Mohou to být oni.“

Jejich skleslost rázem zmizela. Vzápětí Biggles spatřil na cestě auto. Navzdory jeho odhadům se přihnalo rychle a řidič zabrzdil smykem. Vyskočili z něj dva muži, kteří si nedělali žádné starosti s tím, zda natropí hluk. Pokřikovali na sebe tak hlasitě, jako by považovali opatrnost za zbytečnost, nesmírně však spěchali.

„Nikdo tu není,“ halasil jeden. „Viděli bychom tady někde auto. Všechno je v pořádku, jdeme rovnou na věc. Vím přesně, kam dopadl kufřík. Za minutku jsme zpátky.“

Vtrhli do houští a zanechali na silnici nestřežený vůz.

„Pilot s nimi nepřišel,“ šeptl Biggles Gaskinovi, jenž se dosud tiskl k zemi a nic neviděl. „Ani jsem ho nečekal. Když se dověděl o vraždě, těžce jím to otrásl. Viděl jsem mu to na očích.“

„Hnusní vrazi,“ zavrčel Gaskin. „Jsou si stoprocentně jisti sami sebou, jinak by nedělali takový kravál. Počkáme si a chytíme je i s penězi, jak vylezou z lesa. Co Bertie s ostatními? Neměl bych je zavolat zpátky?“

„Slyšeli přece auto. Nejspíš tu už jsou.“

Gaskin setřel zbytky potu, nasadil si klobouk a vytáhl z pouzdra pistoli. Zkontroloval ji a vrátil na místo. „Jsem připraven,“ řekl zlověstně.

Gangsterům trvalo téměř dvacet minut, než našli lup. Po celou tu dobu bylo slyšet, jak se prodírají mezi stromky, volají na sebe a divoce klejí. Vítězný pokřik potom prozradil, že našli kufřík a podle blížícího se praskání větví Biggles poznal, kde se vynoří z lesa. Vzápětí se první z nich objevil jen deset kroků od místa, v němž se krčili Biggles a Gaskin. Muž nesl kufřík.

„Končíme!“ řekl ostře Gaskin a vztyčil se jak bůh pomsty. „Žádné hlouposti! Podívejme, to jsi ty, Rande...“

Dál se nedostal. Chlap upustil kufřík, vztekle zaklel a bleskově vytáhl pistoli. Biggles duchapřítomně hrábl po hrsti písku a hodil ji lotrovi do tváře. Patrně tím Gaskinovi zachránil život. Vzápětí totiž třeskl výstřel a podle toho, jak

sebou Gaskin trhl, Biggles poznal, že střela neminula. Dříve než mohl střelec vypálit znovu, měl Gaskin pistoli v ruce a stiskl spoušť. Muž se zkroutil v pase, klesl na kolena a zbraň mu vypadla.

Druhý lupič uskočil zpátky mezi stromy a dvakrát za sebou bez míření vystřelil. Nikoho nezasáhl a ještě větší smůlu měl v tom, že doslova padl do rukou Gingera a seržanta Greena, kteří se tiše doplížili těsně k němu a nyní vyskočili na nohy. Zrzek jej popadl za ruku svírající zbraň a vykroutil mu ji. Green, který postavou připomínal gorilu, měl vlastní metody. Chytil chlapa zezadu oběma pažemi kolem hrudníku a stiskl. Muž zoufale zalapal po dechu. Green ukročil a zasáhl pěstí jeho bradu. Byl to drtivý úder, jenž srazil muže stejně tvrdě, jako by to dokázal útočící býk. Chlap dopadl na zem v bezvědomí.

Biggles doběhl ke Gaskinovi, který stál stranou a po tváři mu stékala krev.

„Kam jste to dostal?“ vyhrkl.

„Toho si nevšímejte,“ zavrčel Gaskin. „Díky vám mě to jen lehce škráblo po tváři.“

Postřelený zločinec seděl na zemi, tiskl si rameno a proklínal celý svět. Mezi prsty mu prosakovala krev. Bertie, který k nim už také doběhl, zvedl jeho zbraň.

„Táhni k ďáblu, poldo!“ vyjel na něj muž.

„Mlč, kryso!“ vyštěkl Gaskin. „Čekal jsem na tebe až moc dlouho, Rande. Pouta, Greene! Taky toho darebáka znáš, ne? U tak ohavného pekelníka nesmíme nic riskovat.“

„Měli bychom zajet k lékaři,“ přerušil Gaskina Biggles. „Doběhni pro auto, Gingere. Vlastně budeme potřebovat obě.“

Gaskin zvedl ze země kufřík a nahlédl dovnitř. „Zdá se, že tam je všechno,“ ohlásil. „V Londýně budou mít radost.“

Tím skončil běh na dlouhé tratí, který začal na okraji Londýna a skončil na severu Skotska.

Pro upřesnění je třeba dodat pár podrobností. Banditu, kterého Gaskin postřelil, brzy vyléčili, ale dlouho se ze zdraví netěšil. Žalobce při procesu oba zločince usvědčil a soudce neshledal vůbec žádné polehčující okolnosti. Obhájce měl opravdu velmi těžký úkol, neboť mladý policista nebyl první obětí vrahů. Ti dva zanechali za sebou krvavou stopu již potřetí! Proto soud vynesl nejtěžší trest. Přispěla k tomu řada nezvratných důkazů, některé starší, jiné zcela nové. Odborníci na balistiku prokázali, že střela, která zabila mladého konstábla, vyšla ze stejné zbraně, která zranila inspektora Gaskina. Ještě po zatčení měli oba gangsteři v kapsách punčochy, které užili při přepadení banky. Jistou potíž měl soudce jenom s rozlišením podílu dvou pachatelů na třech vraždách a celé řadě krádeží a loupeží. Vyrovnal se s tím však dokonale.

Osud pilota, který oběma zločincům pomohl při útěku, zůstal po jistý čas záhadou. Přestože po zajištění obou lupičů policisté pospíchali na letiště klubu, kam je dovedl Biggles, na místě nic nenašli. Duncan, bývalý důstojník RAF, zmizel a pryč byl i běžový auster. Biggles opakoval domněnku, že se Duncan dozvěděl o vraždě až od něj. Nechtěl s ní mít nic společného, raději se vzdal podílu na kořisti a zmizel. Je ovšem možné i to, že se začal bát vrahů a raději odletěl ze země.

Patrně se o to skutečně pokusil. O měsíc později totiž došla do Londýna zpráva o tom, že moře vyvrhlo na nizozemské pobřeží trosky austeru. Stroj skončil v moři pro poruchu motoru či pro nedostatek paliva. Pilotovo tělo se nikdy nenašlo, takže je pravděpodobné, že utonul při havárii.

Oba vrazi o něm neřekli ani slovo, takže se již nikdy nedozvíme, jak se veselý Duncan sešel se zločineckou dvojicí a koho z nich napadlo, uniknout s uloupenými penězi letadlem.

„Ti dva dostali co si zasloužili, ale toho mladíka je mi líto,“ řekl Biggles po vynesení rozsudku. „Ani trochu mě

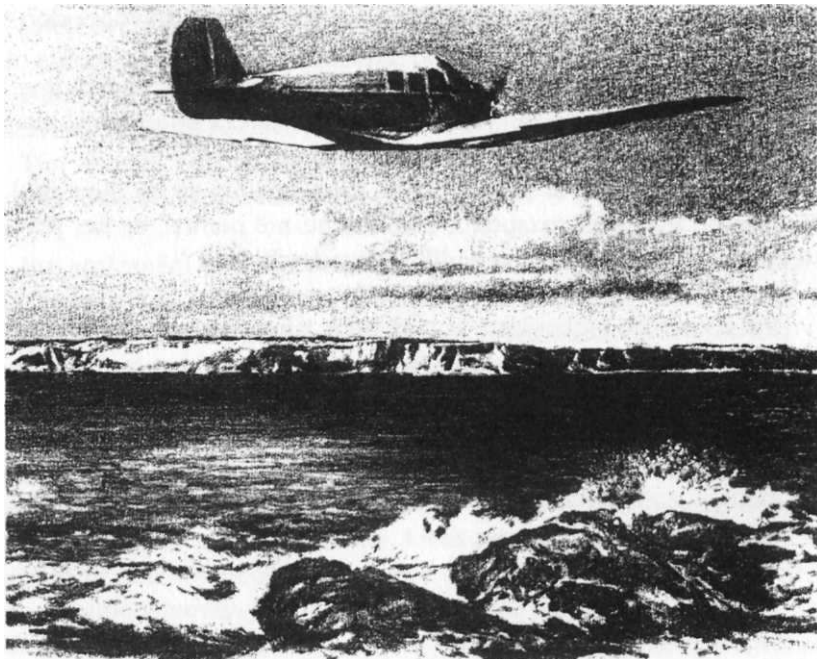
nemrzí, že jim plán nevyšel, ale myslím, že ten mladík si nezasloužil smrt.“

„Smrt?“ vyhrkl Bertie. „Jak víš, že Duncan je mrtev.“

„Volal jsem do Holandska, aby mi řekli, jakou barvu měly ty kusy ztroskotaného austeru,“ řekl Biggles.

„Jemináčku. Jakou?“

„Já to vím,“ tiše se ozval zrzek. „Běžovou!“

PŘÍBĚH ČTVRTÝ

PUG A SPUD

Dveře velitelství letecké policie ve Scotland Yardu se otevřely a objevila se v nich mohutná postava inspektora Gaskina. Užasle se rozhlédl po kanceláři, kde viděl pouze Bertieho, který sotva stihl sundat nohy ze stolu na podlahu.

„Kde jsou všichni?“ vyhrkl.

„Biggles sedí u šéfa, Algy je dosud v Indii a Gingera si celníci vyžádali na letiště kvůli nějakému jednání,“ řekl Bertie a vstal. „Mohu pro vás něco udělat?“

„Za jak dlouho se Bigglesworth vrátí?“

„Musí tu být každou chvíli.“

Gaskin poklepal na obrácenou dýmku nad mohutným popelníkem, až se do něj vysypala hromádka zuhelnatělého popela.

Vzápětí se do kanceláře vrátil Biggles. „Zdravíčko, inspektore,“ pozdravil vesele. „Copak nám nesete za radosti?“

„Zase se zjevil Pug Donovan,“ řekl Gaskin s nehybnou tváří.

„A co mám dělat? Mám si rvát vlasy?“

„To nebyl vtip. Neznáte Puga. Je to proslulý řezník. Má pěsti jako tuřiny.“

„Podle toho soudím, že není řezník, ale zelinář,“ ušklíbl se Biggles. „Soudím, že se vám úspěšně vyhýbá.“

„Už skoro rok. Včera večer jsem dostal hlášku, že bude v hospodě Frigate ve Stepney. Než jsem se tam dostal...“

„Byl fuč.“

„Budete to vyprávět vy nebo já?“ zavrčel Gaskin.

„Snažím se dostat se co nejrychleji k důvodu vaší návštěvy. Čím déle to budete líčit, tím víc nám kancelář načichne vašim odporným tabákem, co si cpete do dýmky.“

„Potřebuji zjistit, jak se mohl dostat zpátky k nám, když na něj cíhali celníci v přístavech i na letištích.“

„Chápu. A to mám zjistit já?“

„Když vyloučím možnost, že Kanál přeplaval, musel najít člověka, který ho sem dopravil letecky. Tady je Pugova fotografie.“ Gaskin položil snímek na stůl. „Takového mamuta si nikdo nesplete.“

„Jako lev salónů vážně nevypadá,“ souhlasil Biggles. „Já vám ale těžko mohu nějak pomoci.“

„Připouštíte alespoň, že se sem mohl dostat letadlem?“

„Už jsem vám i vašemu komisaři říkal, že nemohu takovýhle věcem zabránit. Vetřelce, jenž se odmítá identifikovat, můžete zastřelit za války, nikoli v době míru. Proč vůbec po tom velikém zelináři tak pasete?“

„Mohl by nám konečně prozradit, kam schoval ukradených šedesát tisíc liber. Věděl jsem, že se pro ně jednoho dne vrátí, a čekal jsem.“

„Je jediný, kdo o penězích ví?“

„Ne. Skoro jistě o nich ví další starý kriminálník. Také Irčan. Jmenuje se Spud O'Connel.“

„A vy nevíte, kde je?“

„Pche. Zním jeho přesnou adresu. Odpykává si sedmiletý trest ve věznici Dartmoor. Ale neřekne nám ani slovo.“

„Kdybych dělal zákony téhle země já, určitě by zazpíval.“

„Ale? A jak byste toho chtěl dosáhnout?“ V Gaskinově hlasu se ozvala jízlivost.

„Nechal bych zločince, kteří si ukryli svůj lup, hnít v chládku tak dlouho, dokud by z nich tajemství nevypadlo.“

„Na tom může něco být,“ přikývl Gaskin. „Jenže kdo z nás má moc měnit zákony? Pug a Spud vyloupili banku v Pimlicu. Byli si sami sebou tak jistí, že se ani nenamáhali odstranit své otisky prstů. Přijeli jsme na místo o dvě minuty později, než bylo třeba. Spuda jsme dostali, Pug utekl. Den poté ho viděli v Paříži.“

„Měl pas?“

„Ano, ačkoli už bude neplatný. Musel přesně stihnout nějakou odplouvající loď. Nepatří k bláznům, kteří by zkoušeli propašovat ukradené peníze přes britskou i francouzskou celnici. To v žádném případě. Někde peníze ukryl a pak uprchl. Protože věděl, že jsme mu na stopě, dával si dobrý pozor. Nevím jistě, zda peníze nebyly ukryté ještě předtím, než se Pug a Spud rozdělili, ale Spud určitě ví, kde peníze jsou, protože si to určitě předem dohodli. Dělal spolu lotroviny po dlouhé roky.“

„Proč Spud nezůstal s Pugem?“

„Spud neměl pas. Vzhledem k tomu, že nás měli v patách, bylo jim jasné, že bude tak jako tak bezpečnější rozdělit se. Jak jsem už řekl, Pugovi se podařilo zmizet, ale Spuda jsme dostali hned druhý den po loupeži. Jenže se nám nepodařilo

přimět ho k tomu, aby kápl božskou. Moc dobře ví, že kdyby promluvil, Pug se na něj pověsí, až vyleze z vězení a podá si ho. Ted' se asi Pug vrátil pro peníze, ale neodváží se zůstat. Ví, že na něj čekáme. Bude muset vyřešit problém, jak dostat peníze ze země. Přisahal bych na to, že si to všechno promyslel mnohem dřív, než se vrátil. Podle mého názoru je rozhodnut vrátit se do Francie stejně, jako se dostal sem, neboli letadlem.“

„Domníváte se, že až si Pug vyzvedne kořist, vrátí se pro něj letadlo, které ho sem přivezlo?“

„Myslím, že jinou možnost ani nemá. Ví, že nemůže vystrčit nos, a proto tu nezůstane déle, než bude nezbytně nutné. Tím pádem nám nezbývá moc času.“

„Proč tedy riskoval návštěvu Frigate?“

„Tam se gauneři obyčejně slézají. Právě proto z toho zapadáku nespouštíme zrak. Řekl bych, že Pug tam zašel proto, aby sehnal čerstvé zprávy o Spudovi. Protože pobývá v cizině, možná ani neví, co se s ním stalo.“

„Takže teď už ví, že Spud je v Dartmooru a má před sebou ještě pět nebo šest let trestu.“

„Pochopitelně.“

„Myslíte si, že se Pug skrývá v Londýně?“

„Jsem přesvědčen, že si tady připravil úkryt předem. Jinak by si do Londýna netroufl.“

„A Spud ví, kde to místo je?“

„Nejspíš ano, přestože společná kasa ještě nemusí znamenat, že by si nějak zvlášť důvěřovali.“

„Předpokládám, že pokud se zpráva o Pugově návratu dostala do Dartmooru, nebude dlouho trvat a budou si o tom štěbetat všichni tamější vrabci.“

„Během hodiny to bude vědět každý kriminálník. Mají svůj vlastní systém předávání zpráv. A Pugův příchod jim potvrdí, že uložených šedesát tisíc policie nenašla.“

„To by mohlo Spuda pěkně dohřát. Napadne ho, že Pug sbalí peníze a zmizí.“

„O tom není sporu. Kam tím ale míříte?“

„Byl by to nejspíš málo běžný postup, ale co kdybyste poskytl Spudovi možnost útěku? Zavedl by vás rovnou k Pugovu úkrytu nebo k penězům. Vám by stačilo jenom ho pečlivě sledovat. Prozradil by vám všechno, co potřebujete vědět.“

Gaskin na Bigglese pohlédl, jako by nevěřil vlastním uším.

„Děláte si legraci?“ řekl. „Zkuste o tom přesvědčit vašeho šéfa a uvidíte, že vás pošle k psychiatrovi na vyšetření.“

„Obával jsem se, že to vezmete takhle,“ vzdychl Biggles.

„Tak co uděláte proto, aby nám ptáček neodletěl?“ prosebně se zeptal Gaskin.

„Nic vám neslibuji, ale všichni naši lidé budou usilovat o to, aby Pug neopustil naší vlast bez rozloučení. Mezitím byste se po něm měl podívat sám.“

„To si pište, že se po něm podívám,“ odvětil zachmuřeně Gaskin. „Jestli budu mít jen trochu štěstí, tak o mně brzy uslyšíte.“

Když detektiv odešel, Biggles pohlédl na Bertieho a zavrtěl hlavou. „Nevím, jak chce hledat jednu krysu ve všech londýnských stokách. Nedá se to stihnout.“

„Myslíš, že by mohl mít pravdu s tvrzením, že se sem Pug dostal letadlem?“

„Předpokládám, že ano. Záleží na tom, zda má dost odvahy a zda se mu podařilo najít pilota ochotného riskovat. Takovou práci by mohl převzít jedině padouch stejného ražení, který má k dispozici letadlo a umí sám létat. Jestli takového lotrase našel a oznámil mu, že má někde ulitých šedesát tisíc liber, nevidím důvod, proč by to ten chlap nevzal. Všichni zločinci rozumí společné řeči. Je to řeč peněz.“

„Nenapadá mě, kde bychom mohli začít. Jak máme hledat nájemného pilota, když ani nevíme, jestli vůbec existuje?“

„Jednu startovní dráhu bychom mohli vyzkoušet. Inspektor věří, že se Pug skrýval ve Francii. Pravděpodobně v

Paříži. Pozeptáš se u Marcela Brissaca, zda má v policejních záznamech pilota, který právě teď nesedí, ale sedět by měl. Který by byl ochoten použít letadlo ke špinavému obchodu za špinavé peníze.“

„A když o někom takovém ví?“

„Budeme o krok dál. Sežeň podrobnosti. Zjisti, kdo to je, kde se zdržuje a čím se teď zabývá. Nepochybuji o tom, že ti Marcel rád pomůže. To, jestli se u něj zdržíš, nebo se vrátíš domů, bude záležet na tom, co zjistíš. Vezmi si s sebou dost peněz, abys měl na bagety, kdyby ses rozhodl setrvat v Paříži delší dobu.“

„Pokud toho člověka najdu a zjistím, že se chystá odletět, ozvu se ti. Souhlasíš?“

„Ne tak docela. Kdyby chtěl startovat za světla, je všechno v pořádku, ale nedokáží si představit, že by si někdo troufl na něco podobného ve dne. S mnohem větší pravděpodobností k tomu dojde za noci. Pak bychom mohli jenom hádat, kde bude chtít přistát. Pokud se ti nepodaří zjistit jeho kurz, a v to moc nedoufám, mohl by se nám ztratit kdekoli mezi Kentem a Land's Endem. To by byl obrovský problém. Ten ovšem nevyřešíme z kanceláře. Pro začátek tedy najdi Marcela a zjisti, zda nám může pomoci. Nemůžeme si dovolit ztrácet čas. Pug má náskok a může nám kdykoli vyklouznout. Všechno záleží na něm a jeho plánech.“

„Tak to abych si pospíšil,“ prohlásil Bertie a vstal. „Když se ti neozvu já, ohlásí se ti Marcel. Zatím se měj.“

Zhruba dvě hodiny poté Bertie přistával na letišti Le Bourget, kde mu policejní průkaz a doklady příslušníka Interpolu pomohly vyhnout se obvyklým formalitám. Když zjistil, že policejní auster bude v dobrých rukou, odjel taxíkem do Paříže, kde na policejním velitelství vyhledal Marcela Brissaca, Bigglesova francouzského kolegu. Po přátelském pozdravu mu vysvětlil své poslání.

„Váš Donovan bude nejspíš ten záhadný chlapík, jehož hledáme v Paříži už dlouho,“ řekl zamyšleně Brissac. „Víme,

že přijel do Francie. Úředníci pasové kontroly mu dali do pasu vstupní razítko, nemáme však záznam o tom, že by Francii opustil. Patrně si změnil jméno. Pokud je nám známo, nedopustil se ničeho nezákonného kromě toho, že nepožádal o povolení k pobytu.“

„Jestli je to člověk, kterého hledáme, tak teď ve Francii není, ale máme dobrý důvod k domněnce, že se nejspíš brzy vrátí,“ řekl Bertie. „Potřebovali bychom zjistit, jak se přesouvá z Francie do Anglie, aniž by používal obvyklých spojů. Nevíte o některém letci, který by byl ochoten ho převézt? A pokud ano, jak se s ním mohl Donovan seznámit?“

„To u nás není nic těžkého,“ prohlásil Marcel. „Jestliže váš Pug Donovan pařížské podsvětí dosud neznal, zaručeně si k němu našel rychle cestu. Tyhle krysy dokáží vyčenichat svá doupata úžasně brzy a dokonce i na značnou vzdálenost.“

„Absolutní pravda,“ kývl Bertie. „Potřeboval bych ale vědět, zda tu znáte někoho, kdo by byl ochoten doletět s Donovanem do Anglie. Nejspíše v noci. Snažte si vzpomenout. Jde tu o haldu peněz.“

Marcel se na chvílku zamyslel a pak pomalu zavrtěl hlavou. „Je mi líto,“ řekl. „Nevím o nikom, kdo by měl pilotní průkaz, nebo dokonce letadlo. Netvrdím ale, že takový muž v Paříži není. Víme, že letecké pašování dosud stále kvete, a přesto se nám dodnes nepodařilo nikoho chytit. Jak má policista zastavit letadlo, aby vyslechl posádku?“

„Potýkáme se s tím také.“

Výraz Brissacovy tváře se náhle změnil. „Moment! Mám nápad! Je tady malá letecká společnost, jejíž letadla startují na malém soukromém letišti poblíž Chantilly. Patří dvěma chlapíkům, jeden je Francouz, druhý Brit. Nepůsobí na mne moc důvěryhodně. Utrácejí totiž spousty peněz. Sám sebe se často ptám, kde je berou. Určitě okrádají stát na clu a daních, ale to nevysvětluje všechno. Dobře vím, že létají na různá místa podle přání zákazníků. Mezi cílovými místy je Anglie, Švýcarsko, Itálie nebo Španělsko. Kdo ale objedná letecký

speciál, když se může do všech zemí dostat levněji slušným letadlem některé velké společnosti? A kromě toho létají obvykle v noci. Začínali s jedním letadlem starého typu Berline Breguet. Teď mají čtyřmístný cestovní Aubert Gigale-Major. Ten sám o sobě musel stát spoustu peněz. Zaráží mne i to, že majitelé navštěvují příliš často dosti pochybné bistro Černá liška nedaleko náměstí Bastilly. Proč to dělají? Tam se neschází právě vybraná společnost.“

„Myslíte si, že se tam cítí mezi svými?“

„Vsázím na to krk. Můj člověk je spatřil v důvěrném rozhovoru s Armandem Picotem.“

„To je nějaký slavný pařížský lotr?“

„Tak nějak,“ usmál se Marcel. „Býval králem černého trhu a dnes, i když to nemohu dokázat, šéfuje pašerákům. Naši dva chlapci z Chantilly však nejsou hloupí. Sice je sledujeme, ale dosud nevíme, v čem jedou.“

„Jak se jmenují?“

„Desmond Grattan a Jacques Montelle.“

„Myslíte si, že se zaměřili na práci pro podsvětí? Nemohli by také dopravovat lumpy, kteří potřebují co nejrychleji upláchnout ze země? Co když pomohli i Donovanovi?“

„Kdo ví? Je to možné, ale o pomoci bych moc nemluvil. Necháávají si všechno dobře zaplatit. Na bezúhonné lidi vydělávají příliš mnoho peněz. Bez důkazů jim ale nemohu zastavit činnost.“

„Grattan. To zní jako irské jméno. Jak to, že dostal ve Francii pracovní povolení?“

„Máte dobré postřehy,“ uznale přikývl Brissac. „Prověřil jsem si ho. Za války sloužil v RAF. Němci sestřelili jeho letadlo, ale měl štěstí. Ukryli ho naši maquis a po válce dostal povolení zůstat ve Francii, protože se chtěl oženit s Francouzskou. Odznak RAF nosí na klopě pořád.“

„Víte proč?“

„To ví jen Bůh. Asi je pyšný na to, že byl pilotem a dodnes se tím chlubí. Ten druhý, Montelle, zase sloužil v

našem vojenském letectvu. Také jeho sestřelili a od té doby má na tváři nepěknou jizvu. Snaží se ji zamaskovat plnovousem.“

„S těmi letci bych se rád setkal. Pro přistání v Chantilly nemám žádný rozumný důvod, ale nic mi nebrání, zajít si na večeři do Černé lišky.“

„Bud'te opatrný, příteli. Pro člověka, který má v kapse peníze, to zrovna není bezpečné místo, pokud o něm ovšem není známo, že má blízko k podsvětí.“

„Dnes večer se tam podívám.“

„Co hodláte dělat?“

„To jsem si zatím ještě nepromýšlel. Možná nebudu muset dělat nic.“

„Jak to myslíte?“

„Mám kravatu s emblémem RAF. Mohla by posloužit jako návnada na Grattana, jestli tam přijde. Můžete místo mě zavolat Bigglesovi a říci mu, jak jsme daleko?“

„Ovšem.“

„Díky, příteli.“

Bertie se dobře naobědval a po celý zbytek odpoledne pozoroval z parčíku bistro Černá liška. Byla to obyčejná pařížská hospůdka s několika stoly a barem. K večeru vstoupil, dal si kávu a čekal, až se setmí a nastane čas vlků a strak. Bertie neměl přesný plán, ale rád by si prohlédl alespoň jednoho z mužů, o nichž Brissac hovořil s podezřením. Spoléhal na náhodu a věřil, že se mu podaří získat užitečné informace. Štěstí mu nakonec přálo, přestože to k čemu došlo, bylo nejspíš jen logickým vyústěním situace, kterou sám připravil.

Když vešel dovnitř, nebylo tam mnoho lidí, bylo ještě poměrně brzy. Po kávě si objednal skleničku a zapálil si cigaretu. Začel se do jídelního lístku, protože se hodlal navečeřet a za chvíli si uvědomil, že jak čas pokročil, podnik ožil a hosty se v něm jen hemžilo. Ani neměl čas, všechny si podrobně prohlédnout.

U obsluhující dívky s utrápeným obličejem si objednal večeři. Donesla ji brzy a když pak končil s jídlem, všiml si u baru muže, jehož neviděl vcházet. Chlapík pomrkával k Bertiemu a zdálo se, že o něj projevuje nezvyklý zájem. Také Bertie po něm párkrát mrkl, až si všiml, že v mužově klopě vězí odznak se zlatými křídélky. Rázem pochopil, že má před sebou Grattana. Předstíral, že si ho nevšimá, ale když servírka přinesla druhou kávu, chlapík se náhle objevil u jeho stolku.

„Bud’te zdrav,“ pozdravil Bertieho. „Všiml jsem si vaší kravaty. Je od RAF. Co děláte v takovéhle díře?“

„Hlavně se starám o své věci,“ řekl Bertie chladně.

„Dobrá, dobrá. Nemusíte se hned urážet. Také jsem sloužil v RAF. Jste v Paříži už dlouho? Já tu teď bydlím a možná bych vám mohl s něčím poradit.“

„Jste laskav,“ vzhlédl Bertie. „Jenže já se tu nechci zdržet ani o minutu déle, než bude nutné. Chystám se domů.“

„Tak proč nejste na cestě?“ ušklíbl se Grattan.

„To vás nemusí zajímat!“ odsekl Bertie, ale vzápětí zmírnil tón. „Ani u BEA, ani u Air France nemají volné místo dřív než zítra.“

„A co noční rychlík a trajekt?“

„Vlaku bych se raději vyhnul.“

Grattan přimhouřil oči. „Máte snad v zavazadle něco... ehm...“

„Žádné zavazadlo nemám.“

„Odkud jste přijel?“

„Když už to musíte vědět, měl jsem nějaké potíže jižně odsud. Raději jsem se jim vyhnul a tak jsem tady.“

„Co to bylo za potíže?“

„Přečtete si noviny. Třeba to uhodnete.“

„Nečtu noviny,“ ušklíbl se chlapík. „Je tam spousta nepěkných věcí. Mordy, krádeže a tak. Takže teď koukáte, jak se co nejdřív dostat přes Kanál?“

„Nebud’te tak zvědavý.“

„Dobrá, dobrá. Jenom mě tak napadlo, že bych vám opravdu mohl pomoci.“

„Proč byste to dělal?“ zamračil se Bertie. Všechno probíhalo tak, jak doufal, teď se jenom bál, aby se neprozradil přílišnou dychtivostí.

„Máte nějaké peníze?“

„Co je vám po tom?“

„Nic, ale ptal jste se, proč bych to dělal. Jestli chcete, mohl bych vás ještě dnes v noci dostat do Anglie. Zadarmo ale nedělám.“

„Jak byste to chtěl dokázat?“ zeptal se Bertie jedovatě. „Máte snad nějakou jachtu?“

„Něco lepšího. Poletíme.“

„Okrádáte mě o čas. Čím bychom asi tak letěli?“

„Letadlem, přece. Co si k čertu myslíte? Živím se leteckou dopravou. Spolubojovníkovi vždycky rád pomohu, pokud je samozřejmě uznalý.“

„Mluvíte vážně?“

„Proč bych ztrácel čas legráckami na účet někoho, koho ani neznám?“

„Jak asi bych měl být uznalý?“

„Dvě stě liber, ale vezmu si to i ve francích. Mně je to jedno.“

Bertie protáhl obličej. „Za tak krátký výlet?“

„Neúčtuji podle vzdálenosti, ale podle rizika.“

„No jo,“ zaúpěl Bertie. „Dvě stovky jsou skoro všechno, co mám u sebe, a něco přece budu potřebovat, až mě vyložíte.“

„Když počkáte do zítra, zaplatíte jen stovku. Padesát při startu a zbytek na druhé straně.“

„V čem je k čertu rozdíl?“

„Zítra v noci tam letím tak jako tak, abych naložil pasažéra.“

Čím dál tím líp, pomyslel si Bertie. „Nechci ale vystupovat na letišti,“ řekl.

„Nedělejte se hloupější, než jste. Myslíte si, že já jsem na letiště zvědavý? Vysadím vás kousek od Londýna. Mohu zařídít, aby na vás čekalo taxi. Na něj budete potřebovat pětadvacet babek.“

„K čemu taxi? Nepotřebuji ho.“

„Omyl. Potřebujete, pokud se vám nechce jít pěšky devět mil na nejbližší nádraží a čekat na první ranní vlak. Tak co?“

„Mohu vám dát nanejvýš sto padesát. Něco v librách a něco ve francích. Jen tak mi zůstane pětadvacet na taxi a pár drobných po kapsách.“

„Výborně. Jsme domluveni. Stovku při nástupu do letadla a zbytek na druhé straně. To je čistá hra, ne?“

„A jak to přesně bude?“ zajímalo Bertieho.

„Vy zůstanete tady. Musím si vyřídit pár telefonů. Mimo jiné vám musím v Londýně sehnat taxi. O půlnoci vás tu vyzvednu a pojedeme na letiště. Letadlo už bude čekat. To je všechno.“

„Kde přistaneme?“

„To poznáte, až tam budeme,“ odsekl Grattan a vstal. „Uvidíme se.“

Bertie sledoval jak odchází. Byl sám se sebou nadmíru spokojen. Všechno šlo jako po másle. Bylo to stejně jednoduché, jako si dát U černé lišky večeři. Z Grattanovy řeči jasně vyplývalo, že jeho služby jsou nezákonné a velice ziskové. Bertiemu se nezdálo, že by lhal. Neměl k tomu důvod. Brissacovo podezření bylo tedy na místě a Bertie zápasil s pokušením zavolat mu. Nakonec se rozhodl nic neriskovat, v lokále ho někdo mohl sledovat. Na vítěznou fanfáru bude čas později. Dal si už třetí kávu a pozoroval hosty. „Kolik nich má temnou minulost?“ zašeptal sám pro sebe.

„Patrně všichni,“ odpověděl si, „a mě už vzali mezi sebe!“

V druhém koutě lokálu vznikla rvačka, ale jeho si nikdo nevšiml. Jednání s Grattanem jako by Bertieho zařadilo mezi ty nejlepší hosty.

Grattan se vrátil chvilku před půlnocí. Neposadil se a jednoduše řekl: „Jdeme! Všechno je připraveno.“

Vyšli ven. U chodníku stálo sportovní auto. Grattan se zastavil. „Doufám, že máte s sebou peníze,“ řekl úsečně. „Nepřejte si mě, jestli jste jen mařil můj čas.“

„Nebojte se. Svoje peníze dostanete,“ odpověděl Bertie. „Chcete je vidět?“

„Tady ne. Zjistím to hned, jak nastoupíme do letadla.“

Auto vyrazilo. Bertie předpokládal, že jedou směrem k Chantilly. Grattan jel jako šílenec a Bertieho chvílemi napadalo, že ať už se této noci stane cokoli, větší nebezpečí ho už potkat nemůže. Za jízdy nemluvili, a přesto si Bertie uzavřel názor na Grattana, jako na zcela neodpovědného člověka.

Velmi se mu ulevilo, když vůz zahnul na vedlejší silnici, projel bránou a stanul vedle letadla, které s nastartovaným motorem stálo před hangárem. Řidič zablikal světly.

Grattan se k Bertiemu otočil a ten k němu natáhl ruku. Podal mu dohodnutou částku, kterou si připravil předem. Grattan si peníze přepočítal a beze slova zastrčil do kapsy. To bylo všechno. Během několika minut bylo letadlo ve vzduchu. Šlo o dvousedadlový stroj. Pilot nerozsvítil signalizační světla, takže se letoun vznášel ve tmě jako vrčící stín. Bertie z letadla matně rozeznával proslulou dostihovou dráhu v Chantilly se stájem a překážkami.

Za celou dobu letu nepadlo mezi nimi ani slovo. Grattan letěl jako zkušený pilot. Kompas ukazoval severozápadní kurz. Kanál La Manche přeletěli ve výšce asi čtyř tisíc stop. Grattan klouzavým letem se vypnutým motorem přeletěl anglické pobřeží, a aniž by znovu nastartoval, měkce dosedl na britské půdě. Oba vystoupili. Bertie mu podal zbytek peněz

a když se rozhlédl, zjistil ke svému úžasu, že jsou na jakémsi letišti. Nikde ani světélko.

„Kde to k čertu jsme?“ řekl.

„Jestli jste opravdu sloužil za války, měl byste znát nouzové letiště Easterhangar,“ zasmál se Grattan. „Když bylo po válce k nepotřebě, vojáci je vyklidili. Mně se teď výborně hodí. Tamhle už přijíždí auto.“

Nezapomeňte na těch pětadvacet liber. Tak zněla dohoda. Nemá smysl, abych tu čekal. Vracím se. Kdybyste mě ještě někdy potřeboval, víte, kde mě najdete.“

Grattan kývl na pozdrav, vyšvihl se do letadla a za chvilku se vznesl k noční obloze.

Před Bertiem zastavilo obyčejné taxi se zhasnutými světly. „Jsem tu,“ ozvalo se zevnitř. „Platí se předem.“

Bertie podal neznámému taxikáři pětadvacet liber a s pocitem, že se mu všechno jen zdá, nasedl. Připadalo mu to příliš snadné, než aby to mohla být pravda.

„Kde chcete vysadit, šéfe?“ zeptal se řidič.

„Myslíte v Londýně?“

„Nikam jinam ani nejezdím.“

„Šlo by to na Trafalgar Square?“

„To je přímo klasika, šéfe.“

Auto vyrazilo. Řidič rozsvítil světla až na hlavní silnici, a po hodině jízdy zabrzdil na Trafalgar Square. Provoz v ulicích byl zanedbatelný. Bertie, přiomráčený z toho, jak hladce proběhl jeho návrat do Anglie, si poznamenal číslo odjíždějícího taxíku. Potom přesedl na Leicester Square do jiného taxi a pár minut po třetí hodině tiše vklouzl do bytu. Aby neprobudil ostatní, proplížil se co nejtišeji do kuchyňky, kde si chtěl postavit na čaj. Jeho snaha o utajení však vyzněla naprázdno.

„Zdálo se mi, že něco slyším,“ uslyšel ze dveří, v nichž se poté zjevil Biggles v pyžamu. „Co tu děláš? Počítal jsem, že budeš pryč nejméně tři dny.“

„Spletl ses,“ usmál se Bertie. „Zrovna jsem se vrátil z Paříže. Letěl jsem speciálem.“

„Co to meleš? Kdes nechal auster?“

„Na letišti v Paříži a buď ke mně uctivější. Dám si šálek čaje a pak ti všechno povím,“ usmál se Bertie, přelil čaj a zamířil do obývacího pokoje.

Za chvíli se k nim připojil i Ginger, zapínající si župan. „Co je? Co je?“ drmol. „Co se děje?“

„Absolutně tomu neuvěříte, pánové,“ řekl vážně Bertie. „A co tady? Zatkl už Gaskin Puga?“

„Ne. Neobjevil se. Neříkej, že o něm víš!“

„To sice nevím, ale doufám, že se brzy objeví. Jisté to ovšem není,“ řekl Bertie s tajemným výrazem ve tváři a hned se dal do vyprávění, co se mu v přihodilo v Paříži. „Přesto, že to nemusí být právě tahle cesta, kterou Pug používá, myslím si, že jsme zakopli o něco velice zajímavého,“ uzavřel. „Příští noci poletí Grattan do Anglie znovu, takže bychom měli brzy zjistit, co za tím vězí.“

„Výtečná práce, lorde,“ zhluboka se nadechl Biggles. „Už dlouho jsem počítal s tím, že přijdeme na něco takového. Easterhangar. Nepoužívané letiště bez hlídek. To je až příliš snadné. Budeme se muset pustit do problému vyřazených nouzových letišť. Dnešní noci bychom mohli získat argument, se kterým vyrazíme za komisařem. Ten to může probrat na ministerstvu. Počkáme si, až přiletí Grattanovo letadlo. Gaskina vezmeme s sebou. Požádám ho, aby taxikáře zatím nechal na pokoji. Vyřídí si to s ním na letišti.“

„Řekneš Marcelovi, co se děje?“

„Zatím ne. Nejdříve si to vypořádáme doma.“ Biggles pohlédl na Bertieho. „Je to tvoje zásluha, takže jestli s námi chceš večer jít, měl bys dopít čaj a trochu se prospat.“

Krátce po následující půlnoci se na opuštěném pustnoucím letišti objevilo policejní auto se zhasnutými světly a zajelo za zchátralý hangár, kde byla noc ještě temnější.

Vystoupili z něj čtyři muži, Biggles, Gaskin, Bertie a Ginger. Vyrázili po rozbité zásobovací cestě k domku. Kousek od něj se proti temné obloze tyčil stožár s větrným pytle, asi jediným zařízením, které někdo udržoval. Zato dveře domku visely na jediném závěsu a povrzávaly, jak se klátily v mírném západním větru.

„Počkáme tady,“ řekl Biggles. „Taxikář určitě dojede po cestě tak daleko, jak to jen půjde. Zajmeme ho, hned jak zastaví. Měl by tu být dřív než letadlo. Až dostanou želízka všichni, kdo přijeli taxíkem, schováme se do téhle chajdy, dokud nepřiletí. Ale teď už bychom měli být potichu. Gingere, ty hlídej venku. Za takhle tiché noci uslyšíš přijíždějící auto včas.“

„Počasí je stejné jako včera,“ ozval se Bertie. „Přistávali jsme těsně po druhé.“

„Jestli bude v autě Pug, nezapomeňte, že jsem vás varoval před jeho pěstmí,“ řekl Gaskin. „Jinak to je ale lotras ze staré školy, který nikdy nenosil revolver. Doufám, že se nezměnil.“

Čekali dlouho a noc se nekonečně vlekla. Kolem druhé hodiny se ode dveří ozval zrzek. „Jede,“ sykl.

Tiše bublající taxi s vypnutými světly zastavilo sotva patnáct kroků od domku. Dvě či tři minuty z vozu nikdo nevystoupil a pouze tlumené hlasy prozrazovaly, že řidič není sám. Potom se dvířka otevřela a vystoupil mohutně stavěný chlap s kufříkem. Řidič také vysedl a připojil se k němu.

„Obvykle čekám tady,“ řekl nahlas.

„Když myslíte,“ zachrčel druhý a něco řidiči podal. „Tumáte!“

„To je Pug,“ vydechl Gaskin. „Jdeme!“ Vyrázil kupředu a ostatní se vyřítili za ním.

Zápas, který následoval, byl mimořádně tuhý. Řidiče taxíku sice vyřídili brzy, ale Pug se nijak nezpronevěřil pověsti proslulého rváče. Zuřivě klel, bil se jako polapený tygr, a než mu konečně zacvakla na zápěstí pouta, všichni zúčastnění pocítili sílu jeho pěstí a kopanců. Pug podlehl převaze čtyř

mužů, ale každý z nich utržil zhruba stejný počet modřin jako on.

„Ještě chvíli budeš dělat problémy a urazím ti hlavu,“ zasípal Gaskin, když Puga náhradními pouty přicvakl do taxíku. „A koukej držet zobák, jinak ti ho zavřu sám!“ Mluvil tónem, z něhož bylo znát, že to myslí naprosto vážně.

„A teď se na to podíváme,“ řekl a otevřel kufřík. Ve světle baterky spatřili svazky bankovek.

A znovu čekali, tentokrát to však netrvalo déle než pár minut. Svist vzduchu rozráženého křídly prozradil, že temnou nocí klouže letadlo. Vzápětí se objevily nejasné obrysy stroje, který dosedl jako okřídlený duch a zastavil se asi padesát yardů od stavení. Pilot bezstarostně seskočil na zem, zapálil si cigaretu a vzhlédl. S úžasem zjistil, že ho obklopují čtyři muži a zaskočilo ho to do té míry, že se ani nezmohl na odpor. Bylo to štěstí, protože když mu Gaskin přejel navyklým hmatem po šatech, objevil pistoli. Potom si Grattan všiml Bertieho a slova jež mu řekl, nelze opakovat.

„Letadlo zatím může zůstat, kde je,“ rozhodl Biggles. „Až se vrátíme domů, zavolám Marcelovi. Vyzvu ho, aby k nám poslal pilota s austerem. Může se vrátit domů s tímhle nočním ptáčkem.“

„Jemináčku, to ne!“ vzpouzel se Bertie. „To mám z toho, že plním úkoly hrozně rychle. Vždyť já si Paříže vůbec neužil! Proč nemůžu vrátit letadlo já?“

„Ty, Bertie?“ užasl Biggles, ale pak se zasmál. „Dobrá, ještě to rozváším. Myslím si ale, že pro dnešek toho bylo až dost. Balíme se a jedeme domů.“

PŘÍBĚH PÁTÝ

JAK ROZLOUSKNOUT OŘÍŠEK

Biggles zmlkl v půli věty, nechal Gingera stát a ohlédl se ke dveřím kanceláře střediska letecké policie, v nichž se objevil šéf, brigádní generál Raymond. V ruce měl velkou obálku. „Sedněte si,“ řekl. „Šel jsem kolem vašich dveří od inspektora Gaskina z céčka, a napadlo mě, že bude lepší k vám zajít hned, abych vás nemusel volat k sobě. Yard má řešit další tvrdý ořech, a protože má co dělat s létáním, myslí si Gaskin, že lépe než jeho oddělení to zvládnete vy.“

„Vidím, že jste na naší straně,“ ušklíbl se Biggles a přisunul Raymondovi židli.

„Asi jako vy na mojím,“ usmál se velitel a posadil se. „Vzpomíná si někdo z vás na případ neznámého mrtvého muže, jehož tělo našli asi před měsícem v Yorskhiru? Jeho totožnost dodnes nezjistili.“

„Ne, pane. Před měsícem jsme se přece potulovali po Skotsku a pár dnů nato jsme si pletli Puga se Spudem.“

„Ano, vzpomínám si. Takže mi nezbývá, než abych vás seznámil s případem sám. Zhruba před měsícem si zahradník jistého plukovníka Thurburna vyrazil do lesíka u městečka Mapleton ve West Ridingu s pytlem na listovku ke hnojení zahrady. Pod jedním z lesních stromů našel tělo mrtvého mladíka. Nález ohlásil plukovníkovi, který jej poslal do Mapletonu, aby případ oznámil policii. Podle okresního patologa leželo tělo v lese asi měsíc. Místní policie věc zkoumala dál, až uznala, že je v koncích. Potom zavolali Scotland Yard.“

„Kde je tělo teď?“

„Pohřbili ho. Nebyl důvod ho déle uchovávat.“

„Rozumím. Co má případ společného s létáním?“

„Podle zranění, která byla na mrtvole patrná, a podle toho, že na stromě, pod nímž leželo, byly olámané větve odshora až dolů, je inspektor přesvědčen o tom, že tělo prolétlo stromem. To se dá vysvětlit jenom tím, že mladík vyskočil z letadla, nebo ho z něj někdo vyhodil. Proražená lebka, přelámané ruce, nohy a několik žeber, to vše nasvědčuje tomu, že teorie o pádu z velké výšky je správná. Jedna ze zlomených větví, kterou padající tělo odlomilo od kmene, ležela na zemi vedle mrtvého. Na kůře stromu policisté našli sedřenou kůži.“

„Objevili něco, co by nasvědčovalo snaze o zamaskování jiného zločinu? Střelnou nebo bodnou ránu?“

„Ne.“

„Měla oběť na sobě leteckou výstroj?“

„Ne. Je to vážně podivné. Muž měl na sobě košili s rozhalenkou, svetr, kalhoty, ponožky a boty. Všechno bylo zahraniční výroby. Neměl přilbu ani jinou pokrývku hlavy, neměl ani leteckou bundu. Takhle se člověk do letadla neobléká.“

„Co našli v jeho kapsách?“

„To je další záhada. Nic. Neobjevili ani jednu stopu, která by vedla ke zjištění jeho totožnosti.“

„Podívejme. To vypadá na záměrné utajení.“

„Totéž si myslí inspektor Cole z Mapletonu.“

„Co s tím udělal?“

„Velmi se snažil. Zjistil, že RAF nikoho nepohřešuje. Pasažéra neztratilo ani žádné civilní letadlo. Policie vyslechla všechny obyvatelé z okolí, ale výsledek žádný. Nebylo to moc práce, okres je řídko osídlen. Nikdo si ani nevzpomněl na přelet letadla, ale mohlo k němu pochopitelně dojít po setmění. Netušíme prostě, zda to byla nehoda, sebevražda nebo vražda.“

„Sebevraždu vylučuji,“ zavrtěl hlavou Biggles. „Neumím si prostě představit, že letec, který se chce zabít, by se před opuštěním letadla zbavil výstroje.“

„Také mně to připadá spíš jako vražda,“ kývl Raymond. „Ten, kdo vraždil, se jednoduše rozhodl vyhodit tělo oběti z letadla.“

„Proč ho ale nevyhodil tam, kde by se dalo najít leda zázrakem? Stačilo k tělu připevnit závaží a vyhodit ho nad mořem.“ prohlásil Biggles a sáhl po cigaretě. „Co mám podle vás dělat, pane? Všechny stopy, které mohly být v lese, jsou už dávno zničené. Letadlo, ze kterého tělo spadlo, pokud to tak vůbec bylo, mohlo odletět na sto míst ve světě.“

„Co máte dělat?“ Raymond se zachmuřeně usmál. „Očekávám od vás, že zjistíte jméno oběti, způsob, jakým se tělo dostalo na místo, kde ho našli a také, kdo je za to zodpovědný.“

Biggles se zatvářil jako odsouzenec k smrti. „To si nezasloužím, pane! Už chápu, proč Gaskin přehodil případ na nás.“

„Řekl jsem vám přece, že to je tvrdý oříšek.“

„Tím jste mě moc neuklidnil,“ řekl kousavě Biggles. „Na ořech, který jste nám přihrál, potřebujeme kovadlinu a pořádný perlík. Předpokládám, že máte alespoň snímky záhadného mrtvého.“

„Tady jsou,“ kývl Raymond a položil na stůl obálku. „Najdete tam všechny údaje zjištěné na místě nálezu tamní policií. Je to halda detailů, ale nic podstatného.“

„Aspoň že to uznáte,“ vzdychl Biggles a vytáhl jeden z obrázků. Zrzek mu nahlédl přes rameno a spatřil mladou tvář. Přes pustošivé stopy smrti bylo zřejmé, že se dříve mohla líbit dívkám. Z jejich souměrných rysů se však také dala vyčíst jistá divokost a tvrdost. Mladíkovi by Ginger odhadl dva či tři roky přes dvacet. „Zveřejnili jste fotku?“ zeptal se Biggles.

„Ne. Inspektor Cole nepovažoval za vhodné seznamovat veřejnost s tím, že jsme našli mrtvolu. Doufal, že se případný pachatel vrátí na místo činu. Víc vám už nepovím. Dělejte, co umíte.“

„Nevíte, zda se tam dá někde přistát?“

„Čekal jsem tuhle otázku, takže jsem se sám zeptal inspektora. Řekl mi, že ne. Samé kopečky a hájky či hrbolaté pastviny a meze. Na míle daleko není žádné letiště. Jeďte autem. Bez něj byste se tam stejně neobešli. Ještě něco?“

„Ušetříte nám čas tím, že dáte místnímu inspektorovi vědět o našem příjezdu a požádáte ho, aby nám zamluvil v nějakém slušném hotelu dva pokoje. Musíme ještě domů pro všechny věci, takže tam možná dorazíme po setmění.“

„Zařídím to,“ slíbil Raymond, a vyšel ze dveří.

„Vypadá to na ztracený případ,“ řekl zrzek, když dveře zapadly. „Budeme jen ztrácet čas v nějakém praštěném lese.“

Biggles potáhl z cigarety. „Nejsem si tak jistý,“ řekl. „Musíme prostě vytrdit věci, které samy o sobě nedávají smysl a poskládat je dohromady. Pak uvidíme.“

„Vidím v tom spíš nesmysl než smysl.“

„Zásadní omyl,“ namítl Biggles. „V jednání lidí dochází velice vzácně k nesmyslným událostem. Lidé pravidelně jednají se záměrem, jen je někdy obtížné ho objevit. Když ho najdeš, vypluje na povrch i celý smysl věci. Neumím si třeba představit člověka, kterého by nikdo neznal. Někde musí být

člověk, který zná mladíka, jenž spadl z nebe. Musí tu být a my se ho pokusíme najít.“

„Kde začneš s hledáním?“ zavrčel Ginger.

„Přece v Yorkshiru. Proč se tělo našlo právě tam? Je jisté, že to může být náhoda, ale mnohem spíše to má důvod. A jestliže to má důvod, je možné na něj přijít. Jdeme se připravit!“

Druhý den v deset hodin dopoledne se Biggles ohlásil u divizního inspektora Cola na mapletonské policejní stanici. Cole, mohutný chlapík s hranatým obličejem a pozornýma očima, je srdečně uvítal a nijak nezastíral, že se dostal do slepé uličky.

„Mohu vám hned položit několik otázek?“ požádal ho Biggles.

„Kolik chcete.“

„Předpokládám, že jste vyslechli okolní obyvatele.“

„Jistě. Měl jsem dvě verze. Podle první se mohl okolím potloukat cizí člověk. Někdo ze zdejších lidí by si ho patrně všiml. To se ovšem neprokázalo. Druhá verze vycházela z předpokladu, že muž, jehož tělo jsme našli, opravdu přiletěl letadlem. Ptal jsem se v okruhu několika mil každého, zda si nevšiml nízko letícího stroje. Ani s tím jsem se však nikam nedostal. Nad touhle oblastí sice moc letadel nelétá, ale kdo by se dnes po nich díval?“

„Jste přesvědčen o tom, že ten muž, ať už živý nebo mrtvý, spadl z nebe?“

„Nenašel jsem jinou možnost.“

„Kdo bydlí v okolí?“

„Nejblíže je velká usedlost Mapleton Grange. Jinak tam jsou tři větší farmy a asi deset porůznu roztroušených chalup.“

„Tělo našel zahradník z Mapleton Grange?“

„Správně. Jmenuje se Larwood. Žije tady celý život. Teď pracuje u plukovníka ve výslužbě Thurburna, který koupil Mapleton Grange asi před čtyřmi lety. Larwood bydlí v domku hned u brány do jeho usedlosti.“

„Kdo všechno žije s plukovníkem?“

„Bydlí tam s manželkou. Oběma už táhne na sedmdesát. Proto si také najali Larwoodovu ženu na výpomoc v domě. Nemyslím si, že ti staří lidé moc oplývají penězi. Když tehdy Larwood plukovníkovi oznámil, co našel v Liščím lese, jak zde lesíku říkají, poslal jej Thurburn rovnou za mnou. Larwood přišel úplně otřesený. V obličeji byl bělejší než tahle stěna,“ řekl Cole a ukázal na zed’.

„Co jste udělal?“

„Co? Sedl do auta a rozjel se tam. Ještě jsem vzkázal pro lékaře a sanitku. Tělo leželo na břiše ve vysokém hustém kapradí. Muselo dopadnout hodně tvrdě, přestože proletělo korunou dubu a ulomilo přitom větev. Mrtvola byla ve stavu, který člověku přímo vnucoval představu o tom, k čemu došlo. Byla strašlivě potlučená. Důkladně jsem místo prohlédl, ale nenašel jsem nic důležitého. Proto jsem nechal tělo odvézt do márnice. Pochopitelně, že jsem hned začal s pátráním a výslechy, ale daleko jsem se nedostal. Připouštím, že jsem v koncích. Chcete se tam podívat?“

„Ne, děkuji. Nepochybuji o tom, že jste lesík dobře prohlédl, takže nečekám, že bych po tak dlouhé době něco objevil. Jestli vám to nevadí, raději bych si hned pohovořil s panem Larwoodem. Mám tu auto.“

„Budu vám jen vděčný. Mám plno práce. Myslíte, že to najdete sami? Mapleton Grange je odsud jen málo přes dvě míle,“ vstal a ukázal jim příslušné místo na nástěnné mapě.

„Jistě,“ řekl Biggles. „A mimochodem, vrátil se Larwood na místo nálezu, aby vám ukázal tělo?“

„Ale kdepak,“ ušklíbl se inspektor. „Prohlásil, že ho tam nikdo nedotáhne ani párem volů. Liščí les ale není veliký, takže jsem jeho doprovod nepotřeboval.“

„Ještě se u vás zastavím,“ řekl Biggles a zamířil s Gingerem k autu.

Asi o čtvrt hodiny později zastavili u domku, krčícího se vedle brány veliké usedlosti postavené ze šedého kamene. Venku zahlédli ženu, která věšela prádlo.

„Promiňte,“ oslovil ji Biggles. „Paní Larwoodová?“

„Ano, pane.“

„Jsem policista. Rád bych mluvil s vaším manželem. Najdu ho tu někde?“

„Pracuje na zahradě,“ řekla paní Larwoodová a mávla paží kamsi za sebe. „Tamhle je. Mám pro něj dojít?“

„Neobtěžujte se. Dojdu za ním sám.“

Biggles vešel na zahradu a představil se. „Pátrám po totožnosti mrtvého, kterého jste našel. Doufám, že mi pomůžete. Mohl byste mi přesně popsat, co se tehdy odehrálo.“

„Jo, jo, pane,“ řekl ochotně chlapík, zapřel nohu o rýč a začal Bigglesovi svérázným yorkshirským nářečím líčit, jak šel do lesa pro pytel listovky a našel v kapradí pod stromem mrtvolu. „Nejprv jsem zahlídl jen obličej, jak na mě civí z kapradě,“ uzavřel své vyprávění. „Víc jsem nezahlídl, poněvadž kaprad' byla hustá.“

„Prohlédl jste si tělo?“

„Cože?“ trhl sebou chlapík. „To teda ne!“

„Ani jste se ho nedotkl?“

„Dejte pokoj! Vůbec jsem nešel blíž. Nač tohle dělat? Stačil mi jedinej pohled. Jak povídám, stačilo kouknout se tomu chudákovi do obličeje, abych poznal, že je nákej čas po smrti. Vypadal strašně. Na tvářích měl ještě zaschlý krvavý fleky. Kouknul jsem se na něj a upaloval odtamtud, co mi nohy stačily.“

„Jste si tím jistý?“

„Do smrti smrťoucí na to nezapomenu. Ten hroznej obličej uvidím i až budu na márách. Děsně mě to vystrašilo.“

„Co jste dělal potom?“

„Upaloval jsem co nejrychlejc domů a pověděl to pánovi.“

„Kde byl?“
„V pracovně. Psal nějaký dopisy.“
„Viděl jste tehdy ještě někoho?“
„Ne. Moje ženská šla s paní Thurburnovou do Mapletonu na nákupy. Dělej to každé tejdén.“
„A plukovník vás poslal na policii?“
„Hned. Šlapal jsem tam na kole.“
„Řekl jste cestou někomu, co jste našel?“
„Cože? Vždyť jsem ani nikoho nepotkal! První chlápek, se kterým jsem mluvil, byl seržant Lane od policajtů.“
„Pak jste se vrátil domů?“
„Jasně.“
„K mrtvému jste se nevrátil?“
„Cože? Ani mě nenapadlo! Viděl jsem toho až až. V lese už taky byla policie. Viděl jsem jejich autáček.“
„Byl tady plukovník, když jste se vrátil?“
„Jo, jo, páčil tehdá na zahradě listí. Někdy, když nemá co na práci, tak mi pomáhá.“
„Jak asi dlouho jste byl odsud pryč od chvíle, kdy jste odjel na policii, do okamžiku, než jste se vrátil?“
„Řekl bych nejmíň hodinu. Nějakej čas mě drželi na stanici. Oni chtěli vědět spoustu věcí. Koukněte, plukovník už jde.“
„Děkuji vám, pane Larwoode.“ Biggles se otočil a vykročil vstříc majiteli domu. Ginger ho následoval. Od stavení se k nim blížil vysoký, hladce oholený starší muž s jasnými modrými očima a krátce ostříhanými šedými vlasy. Šířil kolem sebe autoritu. Nyní mu ovšem stáří trochu nachýlilo záda a poselo jeho přísný obličej vráskami. Biggles se představil.
„Pověřili mne vyšetřením smrti muže, jehož našel váš zahradník,“ řekl pak. „Pokud to bude možné, měl bych zjistit jeho totožnost. Můžete mi věnovat pár minut?“
„Zajisté,“ lehce se uklonil starý muž. „Jenom pochybuji o tom, že vám řeknu něco, co byste již nevěděl.“

Mluvil zdvořile a jeho chování připomínalo spíš šlechtice než vojáka.

„S tím počítám, pane. Smím se vás zeptat, kde jste byl, když vám Larwood oznámil, co našel v lese?“

„Nechápu sice, kam otázkou míříte, ale byl jsem v pracovně. Psal jsem nějaké neodkladné dopisy.“

„Poslal jste pana Larwooda na policii?“

„Přirozeně. V domě nemám telefon.“

„Co jste dělal potom?“

„Nic, co by se nedalo pochopit. Zůstal jsem na zahradě a čekal, až uvidím přijíždět policejní vůz.“

„To jste si ani nešel do lesa ověřit, zda je pravda, co řekl pan Larwood?“

„Proč bych to dělal? Larwood mi řekl, že ten člověk je už nějaký čas mrtev. Nemohl jsem pro něj nic udělat.“

„Takže jste se blíže k mrtvému nedostal?“

„Už jsem vám přece řekl, že jsem čekal zde. Krátil jsem si zatím čas prací na zahradě.“

„Chápu. Myslím, že to je všechno. Jsem vám velice zavázán. Už půjdeme.“

„Mohu vám nabídnout malé občerstvení? Sklenku sherry?“

„Jste laskav, ale děkuji, pane. Musíme se vrátit.“

„Prosím. Přeji vám dobrý den.“

„I vám, pane.“

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se zrzek cestou do Mapletonu. „Co tě napadlo?“

„Slyšel jsi přece totéž, co já. Promysli si to sám.“

„Kam jedeme teď?“

„Hádej. Mám hlad.“

„A potom?“

„Večer se projdeme. Teď mě nech přemýšlet.“

Ginger na Bigglese zvědavě pohlédl, ale neřekl nic.

Bylo půl desáté a dávno byli po jídle, když Biggles oznámil, že je čas vyrazit. „Trocha pohybu nám jenom prospěje,“ řekl a usmál se. „Navíc je krásná měsíční noc.“

„Kam jdeme? Chceš hledat lesní víly?“

„Ne. Spokojím se s Mapleton Grange. Něco mě tam zajímá.“

„V domě?“

„Na návštěvy je pozdě. Stačí mi zahrada.“

Po půl hodince svižné chůze byli u cíle. Opatrně se rozhlédli a zjistili, že nikde v usedlosti se nesvítí. Obešli bránu, jež byla v noci zamčená, přešli o kus dál a přelezli zeď. Jakmile se ocitli v zahradě, Biggles neváhal a vykročil. Přesně věděl, kam. Zastavil se u hromádky popela.

„Pochybuji, že by nás někdo rušil, ale raději dávej pozor,“ řekl tiše. Klekl si a začal prohrabávat popel. „Co si myslíš, že najdeš?“ sykl Ginger.

„Upřímně řečeno, sám nevím. Možná ale objevím něco, z čeho se vyklube prasklina v ořechu, který neumíme rozlousknout.“

Chvilí trvalo, než něco nahmatal. Dvakrát se zarazil a vtáhl nosem vzduch. „Cítíš něco?“

„Ne.“

„Já ano. To bude tím, že jsem ke spáleništi blíž.“ Za chvilku vstal. „Podívej se na tohle,“ vydechl a podal zrzkovi svůj objev. Byl to nevelký kovový kroužek. „Co to proboha je?“ zeptal se zrzek.

„Právě ty bys to měl poznat,“ řekl Biggles a schoval kroužek do kapsy.

„Ten kroužek jsi hledal?“

„Ne, ale měl jsem ho hledat. Člověk se stále učí. Vracíme se. Potřebuji se umýt.“

V deset dopoledne znovu navštívili policejní stanici. Biggles s sebou nesl velkou obálku.

Inspektor Cole ve vyžehlené uniformě byl ve své kanceláři. „Tak jak se daří?“ zeptal se. „Už jste náš problém vyřešili?“

Jeho blahosklonný úsměv pohasl, když mu Biggles řekl: „Myslím, že ano. Budu zklamán, jestli jsem se zmýlil. Chci teď dát několik otázek člověku, o kterém si myslím, že mrtvého znal. Odhaduji, že nás rád doprovodíte.“

Inspektor sáhl po čepici a nespouštěl z Bigglese zrak. „Neděláte si ze mne legraci?“

„Nejsem zase tak veselá kopa,“ ušklíbl se Biggles. „Můžeme hned jít k autu.“

„Kam pojedeme?“

„Na Mapleton Grange.“

„Cože?“

„Jsem si jistý, že nám pan plukovník může prozradit všechno, co potřebujeme vědět.“

Cole nakrčil pochybovačně čelo, ale neřekl nic.

Když dorazili na místo, otevřel jim plukovník osobně. Tvářil se překvapeně.

„Dobré ráno, pane,“ pozdravil Biggles. „Omlouvám se, že vás zase ruším, ale chtěl bych vám položit jednu otázku. Opravdu jen jednu! Mohli bychom jít někam, kde budeme mít klid?“

Plukovník se na Bigglese ostře podíval. „Pojďme do mé pracovny,“ řekl a vedl je dovnitř. Posadili se.

„Tak se ptejte,“ vyzval Bigglese.

Biggles vytáhl z obálky fotografii mrtvého muže a položil ji na stůl. „Sdělíte nám jeho jméno?“ řekl. „Ušetříte si starosti!“

Plukovník zbledl. „Proč si myslíte, že ho znám?“ zeptal se, a selhávající hlas prozradil jeho neklid.

„Neodpověděl jste na moji otázku,“ připomněl mu Biggles.

Plukovník mlčel.

„Dobrá, když mi to neřeknete sám, musím vám prozradit, co jsem zjistil,“ pokračoval Biggles. „Proč jste lhal policii?“

„Nemám ve zvyku lhát,“ řekl plukovník a zrudl.

„Věřím vám, že obvykle nelžete. To mě právě mate. Řekl jste mi, že jste nebyl v blízkosti mrtvého nalezeného v lese. To ale není pravda. Když Larwood odjel pro policii, šel jste se tam podívat. Musel jste mrtvého poznat, jinak byste se nenamáhal s odnášením a ničením předmětů, které musely vést ke zjištění jeho totožnosti. Odnosl jste i padák, jenž zavinil jeho smrt, protože se neotevřel. Spěchal jste domů, ale musel jste vyřešit problém, jak s tím vším naložit. Vzal jste tehdy petrolej, všechno jste polil a zapálil na zahradě. Když se Larwood vrátil, naházeli jste na oheň staré listí. Kroužek uvolňovače padáku ovšem neshořel. Je kovový a já ho našel v popelu. Ještě teď trochu čpí petrolejem!“

Plukovník hleděl na Bigglese jako na zjevení. Mlčel.

Biggles položil kroužek na stůl. „Přičichněte,“ řekl. „Tak kdo to byl a proč jste to udělal?“

„Vidím, že vám musím říci všechno,“ zachraptěl starý muž. „Ten mrtvý byl můj syn...“

Biggles sevřel rty. Tuhle odpověď nečekal.

„Můj syn byl špatnost sama,“ pokračoval těžce plukovník. „Už je dlouho, co ho vyloučili ze školy. Utekl z domova a šlo to s ním od desíti k pěti. Dal jsem mu peníze, aby mohl odjet do Jižní Afriky. Tam zavraždil člověka a uprchl do Jižní Ameriky. Později se vrátil do Evropy. Nemusím snad zacházet do podrobností, ale jeho spotřeba peněz mě ničila. Dal jsem mu všechno, co jsem mohl, ale všechno má svůj konec. Když se nedávno znovu dostal do potíží v Paříži, žádal ode mě obrovskou částku. Nedal jsem ji dohromady, načež mi poslal výhrůžný dopis. Psal, že si pro peníze přijde. Jak vidíte, pokusil se o to. Když jsem přišel do lesa, nebyl jsem připraven na šok, že ho tam uvidím. Nenapadlo mě to...“

„Proč jste to zatajil?“

„Ze dvou důvodů. Především jsem chtěl ušetřit svojí manželku od dalšího trápení. Ten chlapec už jí stejně zlomil srdce. A pak jsem se chtěl vyhnout skandálu.“

„Proč podle vás zvolil seskok padákem?“

„Napadá mě jen to, že se bál zatčení, kdyby ho dopadli v nějakém letadle či na lodi. Určitě se znal s někým, kdo měl letadlo a toho člověka přesvědčil nebo uplatil, aby s ním doletěl sem. Protože tu není kde přistát, vyskočil blízko našeho domu s padákem. Neotevřel se mu...“

Plukovník umkl a složil hlavu do dlaní.

Biggles vzal inspektora za paži. „To by zatím stačilo,“ pronesl tiše. „Půjďme.“

„Jak jste na to přišel tak rychle?“ vyhrkl inspektor, když byli zpět na stanici. „Mně leželo řešení pod nosem téměř měsíc.“

„Nevyčítejte si to. Říká se, že když se člověk moc dlouho dívá na stromy, nevidí přes ně les. Pro mě byl případ nový, takže jsem viděl les jasněji. Když se tenkrát našlo tělo, věděli o tom jen tři lidé. Larwood, plukovník a vy. Podle toho, co Larwood řekl, ležel mrtvý obličejem vzhůru. Byl přece schopen popsat jeho tvář a věděl, že na ní měl zaschlou krev. Ani se ho nedotkl a já tomu věřím. Jenomže vy, inspektore, jste prohlásil, že mrtvý muž ležel obličejem dolů, tedy na břiše. Plukovník nás přesvědčoval, že se k mrtvému vůbec nepřiblížil. Jenže někdo se k němu nejen přiblížil, ale dokonce s ním hýbal. Kdo tedy lhal? Vás jsem mohl vyloučit. Plukovník vyslal Larwooda na policejní stanici a vy jste byl v Liščím lese dříve, než se Larwood vrátil domů. Lhát mohl jedině plukovník. Člověk jeho ražení ale neumí lhát. Musel jsem si ještě odpovědět na otázku, proč to udělal.“

„Nechtěl, aby odhalili, že jde o jeho syna.“

„Teď to už víme. Ale ještě něco se mi zdálo divné. Když Larwood přiběhl, aby ohlásil nález, plukovník prý psal v pracovně nějaké neodkladné dopisy. Jakmile však zahradník odjel na policii, dopisy ztratily naléhavost a přednost dostala

práce na zahradě. Plukovník se přirozeně šel na tělo podívat a jeho následný šok všichni umíme pochopit. Pokud měl něco udělat, musel to udělat na místě a hned. Již víme, co udělal. Jeho žena a paní Larwoodová byly v Mapletonu a Larwood se ještě nevrátil, takže ho nikdo nemohl vidět. Když se zahradník vrátil, viděl, že plukovník odložil psaní dopisů a pálí listí na zahradě. Vzhledem k okolnostem to byl značně neobvyklý nápad. Napadlo mě, že pospíchá, aby něco rychle spálil. Lámal jsem si hlavu nad tím, co to asi bylo.“

„Napadlo vás, že jde o padák?“

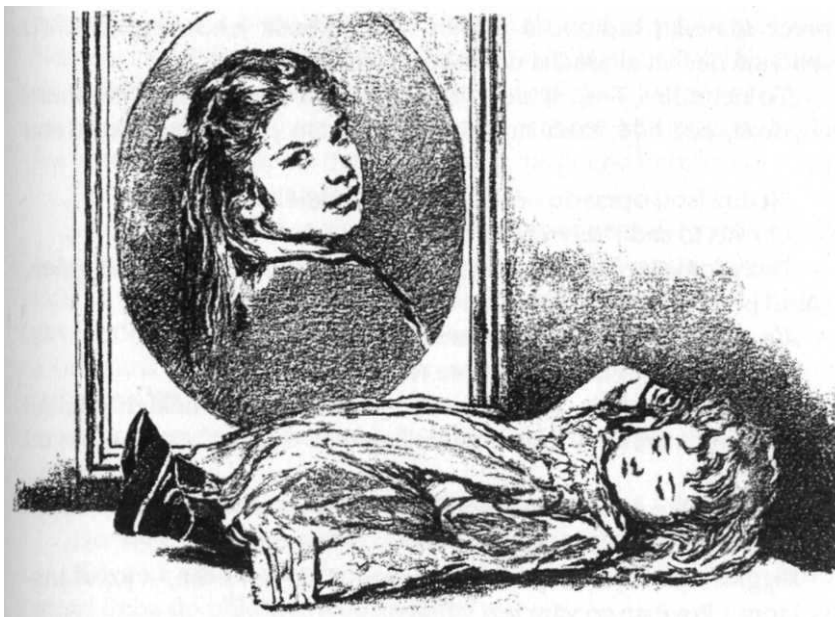
„Ne. O padáku jsem zprvu skutečně uvažoval, ale zavrhl jsem to, protože na stromě nenašli stopy vláken. Přiznám se ale, že mě ani nenapadlo, že by se padák neotevřel. Když jsem se hrabal v popelu, doufal jsem, že najdu něco, co neshořelo. Jak jsem našel kroužek uvolňovače, bylo všechno jasné, jen jsem nechápal, proč si padáku nevšiml zahradník. Mrtvý jej musel mít v okamžiku nálezu na sobě. Napadlo mě jediné vysvětlení. Mrtvý ležel zakryt hustým kapradím, které zamaskovalo i padák. Kromě toho, pokud šlo o padák uchycený na zádech, musel být pod tělem, které tehdy leželo tvář k obloze. Larwood řekl, že jak uviděl tvář, utekl.“

„Proč vlastně plukovník odnesl padák?“

„Chtěl se dostat do kapes k dokladům a musel především odstranit popruhy. Nemohl tam padák nechat ležet. Každému by to prozradilo, že s mrtvým někdo manipuloval. Odnesl tedy padák i s kabátem domů a všechno spálil. Rozhodl jsem se ukázat mu padákový kroužek a doufal jsem, že ho tak jasný důkaz přiměje, aby řekl pravdu. Vyšlo to. To, co udělal, je pochopitelné. Zda to je omluvitelné, o tom musíte rozhodnout vy. Osobně si myslím, že si vytrpěl dost i bez soudu.“

„Myslím, že máte pravdu,“ přikývl inspektor. „Jediné, z čeho bych ho mohl obvinít, je zamlčení informací před policií.“

„Je to výlučně vaše věc,“ řekl Biggles a podal mu ruku. „My se vracíme do Londýna.“

PŘÍBĚH ŠESTÝ

DÁREK K NAROZENINÁM

„Je načase, aby se některý z těch slavných soukromých detektivů, kteří se předvádějí v televizi, dal k policii a vyzkoušel si to v praxi. Smál bych se, když vidím, jak amatéři nalézají jednu stopu za druhou a řval bych vzteky, když pak dělají pitomce z policistů, kteří si nikdy ničeho nevšimnou,“ řekl detektiv Gaskin ze Scotland Yardu a jeho hlas byl jedovatost sama.

Biggles, který si k němu v jídelně přisedl, se shovívavě usmál. „Netrapte se s tím, inspektore,“ uklidňoval jej.

„Soukromé očko je přece hlavním hrdinou a příběhy musí končit jeho triumfem. To snad má nechat zloducha uniknout? To by nešlo.“

„To netvrdím. Proč si ale všichni myslí, že amatéři jsou mnohem chytřejší, než lidé, kteří strávili vyšetřováním půl života, jako třeba já?“

„Možná jsou opravdu někdy chytřejší,“ škádlil ho Biggles.

„Od vás to sedí,“ zavrčel Gaskin.

„Nezapomeňte, že i já jsem něco jako amatér,“ připomněl Biggles. „Jestli jsem profesionál, pak jen díky létání.“

„Co vás létání naučilo tak zázračného?“

„Nic, jenom vás naučí rychle se rozhodovat a myslet.“

„Problém je v tom, že zločinců je příliš mnoho a někteří páchají špinavosti bez motivu,“ zachmuřeně zavrčel Gaskin. „Co s takovými lidmi?“

„Tím myslíte, jak je dopadnout?“

„Třeba.“

Biggles upil čaje a zapálil si cigaretu. „Tak ven s tím,“ vyzval inspektora. „Povězte co vám leží v hlavě.“

„Nic!“

„Nesmysl! Vidím, že vás něco žere. Co je to?“

„Všichni ti zatracení novináři, kteří do nás buší jenom proto, že nedokážeme najít člověka, který zabil Nellii Tomkinsovou. Musel jste už o tom číst.“

„Všiml jsem si jen titulků, podrobnosti neznám.“

„Chcete si je poslechnout?“

„Proč ne? Vyklopte to. Uvidíme, co na to amatér. Předpokládám, že to nemá nic společného s letadly.“

„To nemá, ale přestaňte se tím bavit. Jde o vraždu dítěte!“

„Nebesa,“ řekl Biggles. „Promiňte.“

„Nellii Tomkinsově bylo dvanáct a byla jediným dítětem manželů, kteří bydlí v malém domku blízko Wattonu v Hertfordshiru. Tam také chodila do školy. Jejich domek stojí nedaleko brány jedné velké místní usedlosti. Minulé pondělí

se vracela ze školy jako obvykle. Neměla to daleko, snad jen míli. A přímo na silnici ji nějaký lotr uhodil do hlavy a nechal ji tam ležet v bezvědomí. Sice ji brzy na to našel projíždějící řidič a odvezl do nemocnice, ale než se tam dostali, Nellie zemřela. Pátráme už třetí den a zatím nic jiného nemáme.“

„Po vrahovi nezůstala žádná stopa?“

„Jen jediná, pokud se to vůbec dá nazvat stopou. Pár yardů od silnice ležela bonboniéra, kterou možná ta maličká nesla, když ji někdo napadl. Nebyla to žádná laciná kolekce, ale dvoulibrová krabice prvotřídních čokoládových bonbónů ozdobená na víku růžemi a omotaná zlatou stuhou. Krabice, jakou ve vsi ani nekoupíte. Víme dokonce, že ji neprodávají nikde v okolí. To už jsme si zjistili. Nezjistili jsme ovšem, kdo mohl dítěti bonbóny dát a proč zůstaly ležet u cesty.“

„Měla Nellie nějaká další zranění?“

„Ne. Byla zabita prudkým úderem tupého předmětu.“

„Když už jsme u toho, proč zůstala ležet na silnici? Proč ji vrah neukryl třeba do příkopu nebo za keře?“

„To se dá vysvětlit jediné tím, že měl naspěch, když prchal z místa činu. Je možné, že zaslechl příjezdět auto, které ji našlo. Normálně tam mnoho aut nejezdí.“

„A co řidič, který ji objevil?“

„Toho můžete vyloučit. Je to místní kaplan, který jel spolu s manželkou. Mířili za nákupem do Hertfordu a objevili se na silnici jako první po napadení dítěte.“

„A co ta čokoláda? Byla bonboniéra otevřená?“

„Ne. Byla zabalená v lesklém papíře, do jakého se balí vánoční dárky.“

„Našly se stopy po zápasu?“

„Vůbec žádné. Dívenku zabil jediný úder. Byl tak surový a tvrdý, že jí prorazil lebku. Neměla žádnou čepici. Nikde nebyla ani kapka krve.“

„Pokud to byl skutečně jediný úder, tak to není nic neobvyklého. Stříkance krve způsobuje až druhá rána do stejného místa. To ale určitě víte sám.“

„Asi by se vám nechtělo se na to místo podívat, co?“ zeptal se Gaskin nejistě.

Biggles se zamyslel a odklepl cigaretu. „Nemám pocit, že by to mohlo k něčemu být. Usuzuji, že jste okolí místa činu důkladně prohledali.“

„Pročesali jsme to tam kousek po kousku. Doufal jsem, že někde najdeme vražednou zbraň, ale nikde nic.“

„Nemohlo to dítě srazit auto?“

„Ne. Prověřovali jsme to. Kdyby dívku srazilo auto, musela by mít po těle řadu podlitin. Jaký by to musel být automobil, aby jí narazil do hlavy a jinak se jí nedotkl?“

„Jakou tedy máte teorii?“

„Pochopitelně, že jsem nejdříve přemýšlel o člověku, který znal dívčinu cestu ze školy i čas, kdy se vrací. Od té verze jsem ale musel upustit, protože všichni, které jsem v okolí vyslechl, měli neotřesitelné alibi. Teď už mi zbývá jediná možnost. Člověk, který jel po silnici autem nebo na motorce, uviděl děvčátko a nabídl mu bonbóny. Chtěl ji nalákat, aby jela s ním. Děvče odmítlo, jinak by se její tělo nenašlo tam, kde leželo. Pak ji ten darebák praštil. Pokud měl auto, chtěl ji vzít s sebou omráčenou. Problém je ale v tom, že nevíme o nikom, kdo by si vzpomínal, že tam tou dobou něco projíždělo. Ne, že by to něco znamenalo, autu dnes nikdo nevěnuje větší pozornost. Vždyť ani kaplan si nevšiml, že by před ním něco jelo, ačkoli dívku našel jen pár minut po útoku. Našel jste v mých úvahách nějakou chybu?“

„Ne,“ pokrčil rameny Biggles. „Myslím, že se to tak mohlo stát, ale i když nevidím chybu, nepřesvědčilo mě to. Především – pokud to byl cizinec, který dítě neznal, jak mohl mít u sebe bonboniéru, navíc ještě luxusní, která se tam nedá koupit? Spíš mám dojem, že věděl, co udělá, takže musel dívku znát.“

„Možná, že mu nešlo přímo o Nellii. Třeba mu bylo jedno, na jaké děvče narazí.“

„Nejvíc mě zaráží ta krabice čokolády,“ řekl Biggles po chvilce přemýšlení. „Řekl bych, že právě v ní je klíč k řešení. Pověděl jste o bonboniére novinářům?“

„Ne. Je to jediná stopa, kterou mám, takže jsem si to nechal pro sebe. No, a teď to za nás novináři řeší. Jen se podívejte na ty titulky,“ zavrčel a vytáhl několik výtisků novin.

„CO DĚLÁ POLICIE? DALŠÍ NEVYŘEŠENÁ VRAŽDA, SCOTLAND YARD SPÍ“

Biggles se pousmál. „Neberte si to tak,“ řekl. „Každý se nějak živí. Však vy to vyřešíte, detektive.“

„Vám se to mluví. Co si ti pisálkové myslí, že jsme? Kouzelníci? Jak jsem už řekl – moc rád bych u toho případu viděl některého z televizních šamanů, kteří vyřeší každou vraždu.“

„Řekl bych, že řešení najdete v bonboniére. Jen ho z ní umět vydolovat.“

„Tak mi poradte, jak!“ řekl Gaskin a nacpal si dýmku. „Už jsem mluvil s výrobcem. Ta krabice je stejná jako deset tisíc dalších, které před Vánoci dodali do obchodů po celé zemi. Civěl jsem na tu zatracenou škatuli po celou věčnost a hledal něco, co by posunulo pátrání aspoň o půl palce dál. Ano, jeden roh je natržený, ale to se mohlo stát všelijak a mohlo k tomu dojít ještě před prodejem. A jak obal, tak stuha jsou kdekoli běžně k dostání.“

„Krabice se někdo musel dotýkat. Co otisky prstů?“

„Nic než nějaké ty šmouhy. Člověk, který ji měl naposled v ruce, než ji dal dítěti, musel mít rukavice. Ale rukavice měl i kaplan, který ji zvedl ze země. Podal ji své ženě. Ta ji odložila do auta. Také měla rukavice, protože byla zima. Umíte si představit, kolik otisků zůstalo na přebalu, než se ta hnusná bonboniéra dostala ke mně?“

„Pořád mluvíte o obalu. Co krabice samotná?“

„Ach tak. Ta prošla rukama desítek lidí, než ji konečně prodali. S tím se musí počítat. Strkali ji do regálů ve skladu,

znovu ji vybrali, přemístili do výkladu, pak ji vyndali, aby ji předvedli zákazníkovi. Kdepak, s tímhle se nikam nedostaneme. Chcete se na ni podívat?“

„Ne. Zprotivil jste mi ji. Když jste z ní nic nevyčetl vy, co bych zmohl já? To se raději podívám na místo, kde našli tu malou. Jak daleko od něj stojí nejbližší dům?“

„Sotva sto yardů. Je to domek jejích rodičů. To je další hrůza, zavraždili ji na dohled od domova.“

„Rodiče nic neslyšeli?“

„Ne.“

„Ani hluk auta?“

„Ne.“

„Myslel jsem to tak, že když někdo dítě napadl, mělo by se nějak bránit a křičet.“

„Rodiče mi řekli, že neslyšeli nic.“

„Není to divné?“

„Když se to stalo, seděli v kuchyni, povídali a pili čaj. Každou chvíli ji čekali.“

Biggles zamáchl cigaretu. „Všechno mi to připadá nějak podivné. Pochopitelně, že při hluku dnešního provozu je možné něco slyšet a ani to nevnímat. Jen si neumím představit, že někdo stačí rozbít dívence hlavu dřív, než otevřela pusku. Pojedu se tam přece jenom podívat.“

Zhruba půl hodiny poté se Gaskinovo auto zastavilo na místě, kde došlo k tragédii.

„Tady to je,“ řekl inspektor. Vystoupili.

Stáli na obyčejné úzké venkovské silničce, lemované při jedné straně živým plotem na vyvýšené mezi a na druhé straně trávníkem. Oba muži vystoupili.

Gaskin ukázal na silnici. „Tamhle jsou vrata domku, kde bydlela. Napadá vás něco?“

„Hlavně to, že nikdo, kdo má trochu zdravého rozumu, by nenapadl dítě tak blízko domu bez ohledu na to, zda v něm bydlí jeho rodiče nebo docela cizí lidé. Jestliže se na to vrah

připravoval a měl s sebou cukrovinky jako návnadu, proč dovolil děvčeti, aby přišlo tak blízko k domovu? Mohl najít mnohem vhodnější místa.“

„Možná, že vraždu nepřipravoval.“

„Tak proč s sebou tahal čokoládu?“

„Mohla to být náhoda.“

„Pak by mě zajímalo, co chtěl dělat s čokoládou zrovna na téhle cestě. Sednout si do příkopu a spolykat ji v klidu a sám? Možná, že takoví lidé existují, ale já nikoho takového neznám. Pojďme se tu trochu rozhlédnout.“

Nasedli do auta a pomalu dojeli ke bráně, která stála vedle domu dívčiny rodiny. Vystoupili před branou. Kdyby jí prošli, stáli by na příjezdové cestě k usedlosti, jejíž jednu stranu lemovala řada vzrostlých jilmů, jakási poloviční alej. Na druhé straně byl travnatý park s mnoha roztroušenými stromy a keři.

„Tady bydlela,“ ukázal Gaskin na domek. „Chcete si promluvit s rodiči?“

„Ne. Co by mi ještě mohli říci? Ubožáci. Proč je trápit? Jenom bych oživoval jejich bolest.“

V té vteřině vyletěl ze stromořadí bažant a s poplašeným křikem přelétl cestu. Dosedl v parku.

„Mezi těmi stromy někdo je,“ řekl Biggles.

„A proč by nebyl?“

„Kdo to je a co tam dělá?“

„Záleží na tom?“

„Třeba ano. Jak to mám vědět? Zajímá mě každý, kdo se pohybuje tak blízko místa činu. Říká se, že když rybář hledá žížaly, měl by obrátit každý kámen.“

„Tamhle máte toho zloducha,“ odvětil inspektor s chabým úsměvem a ukázal troubelí dýmky na alej.

Mezi stromy se objevila elegantně oblečená a přitažlivá mladá žena. Rozhlédla se po cestě, přešla do parku a začala přecházet z místa na místo, jako když plachetnice křížuje proti větru. Oba muži ji mlčky sledovali.

„Jestli vás tak zajímá, tak vás mohu seznámit,“ řekl Bigglesovi Gaskin a uštěpačně se ušklíbl.

„S tou dívkou? Znáte ji?“

„Ovšem. Je to Diana Fairfaxová, dcera majitele usedlosti.“

„Jak to víte?“

„Během prvních výslechů jsem mluvil také s jejím otcem Eustacem Fairfaxem. Byla zrovna doma.“

„Šel jste tam kvůli něčemu konkrétnímu?“

„Chtěl jsem vyslechnout personál, protože Nellii určitě všichni znali.“

„Koho jste ještě vyslechl?“

„Jen komorníka. Tomu je ale přes sedmdesát, takže jsem na něj rychle zapomněl.“

Biggles stále sledoval mladou ženu, která trochu změnila směr a mířila teď přes park k nim s pohledem upřeným k zemi.

„Jako by něco hledala,“ poznamenal spíše pro sebe. „Zajímalo by mě, co ztratila.“

„Tak proč se nejdete zeptat?“ rýpl do něj Gaskin tónem, z něhož bylo zřejmé, že on sám by to neudělal. „Víte o ní něco?“

„Jen to, že je zasnoubená. Minulé pondělí, když jsem u nich byl, slavila jedenadvacáté narozeniny. Když jsem přišel, rozbalovala právě dárky.“

„Nevíte náhodou, s kým se zasnoubila?“

„Ale vím. Chtěl jsem znát jména lidí, kteří navštívili v nedávné době dům, a její otec mi to řekl. Třeba toho člověka znáte. Je to jistý poručík Paget z RAF. To ovšem není muž, který by vraždil, a už vůbec by nezabil dítě, pokud máte na mysli tohle.“

„Ani ne,“ řekl Biggles. „Když se však se slečnou znáte, jděte se jí zeptat, co hledá.“

Inspektor probodl Bigglese pohledem. „Jak to proboha souvisí s mým případem?“

„Nemám tušení,“ pokrčil rameny Biggles. „Jděte už! Ten případ je přece váš!“

„Máte snad představu o tom, co hledá?“

„Řekněme, že to tuším.“

„Ale no tak! Neplýtvajte mým časem. Co by to mohlo být?“

„Co třeba luxusní bonboniéra?“

„Nerozumím,“ zamžikal Gaskin a pak se zamračil.

„Je blízko. Zkuste zjistit, jestli mám pravdu. Vždyť je to malá chvilka!“

„Leze vám to na mozek,“ zavrčel Gaskin, ale vykročil.

Biggles si zapálil cigaretu a čekal, až Gaskin s dívkou domluví. Trvalo to sotva dvě minuty. Když se vrátil, měl v očích úžas.

„Tak co hledá?“ zeptal se Biggles.

Gaskin na půl minuty oněměl.

„Bonboniéru,“ vydechl konečně. „Včera jí prý zatelefonoval její snoubenec a ptal se, jestli již našla krabici, kterou jí v pondělí shodil z letadla. Od té doby ji marně hledá. Jak jste to, k čertu, mohl vědět?“

„Já?“ řekl zasmušile Biggles. „Sám jste mi to prozradil.“

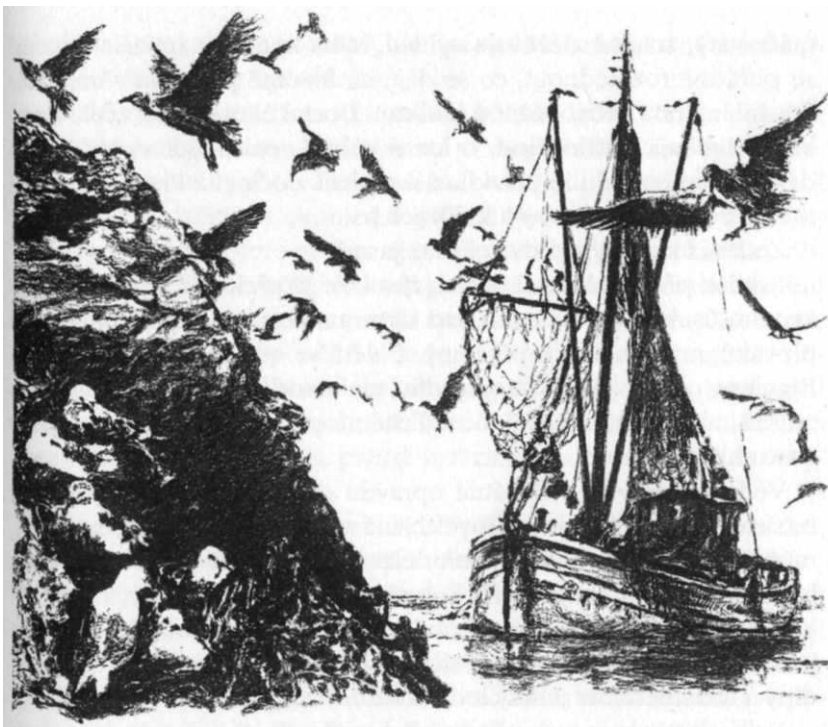
„Jak to?“

„Dal jsem si dohromady pár podrobností. Diana měla v pondělí, když byla Nellie zabita, narozeniny. Viděl jste, jak rozbalovala dárky. Častým dárkem pro mladé dámy je dobrá bonboniéra. Diana se zasnoubila s pilotem. Jak znám piloty, nebyl by první, kdo svojí dívce shodil dárek z letadla. Je to mnohem romantičtější, než ho poslat poštou. Dál je to smutné. Poručík Paget měl špatnou mušku. Nejspíš se chtěl trefit na trávník, ale krabice padla na silnici, nebo by se to aspoň stalo, kdyby nezasáhla tu nešťastnou holčičku do hlavy. Říkal jste, že roh krabice byl natržený. Není divu, že dítě nekřičelo. Ani nevědělo, odkud rána přišla. A máte výsledek. Všechno do sebe zapadá. Pravděpodobnost, že dojde k takové shodě náhod, je asi jedna k deseti milionům, ale náhoda nebo osud si

s lidmi někdy nepěkně zahrají. Kdybyste novinářům nezatajil zprávu o bonboniére, Diana by si to patrně přečetla a nepochybně by si dala dvě a dvě dohromady. Řekl jste jí, že máte její dárek?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Gaskin a zvedl ramena, jako by ho rozechvěl chlad. „Ještě ne. Skoro mě mrzí, že jste to vyřešil. Těm zoufalým rodičům nepomůžeme a uděláme nešťastnými další lidi. Pochopitelně, že to budu muset hlásit. No, pojedeme. Musím uznat, že na amatéra to nebyla špatná práce. Jen mě zaráží, co dokáže napáchat krabice s čokoládou.“

„Pro mě to není překvapení,“ vzdychl Biggles. „Padala s větší rychlostí a energií než cihla. Zabila by koně, natož holčičku s nechráněnou hlavou. Jednou jsem viděl, jak mechanika na letišti zasáhla prázdná nábojnice. Spadla z letadla, letícího sotva tisíc stop vysoko. Přiletěla s energií kulky, prorazila jeho tropickou přilbu a rozbila mu lebku. Byl na místě mrtev. Ohavná zkušenost, já vím. Ale máte pravdu, pojedeme. Pokud náhodou nemáte jiný plán, můžeme se cestou někde zastavit. Výjimečně bych si dal skleničku něčeho ostřejšího.“

PŘÍBĚH SEDMÝ

PŘÍPAD AMATÉRSKÝCH JACHTAŘŮ

Ranní mlha nad Atlantikem jižně od Anglie se náhle rozpadla, jako by ji paprsky vycházejícího letního slunce rozervaly na kusy a zašlapaly pod hladinu. Najednou byla pryč a zdálo se, že nikdy nezahalovala širou tvář oceánu, jehož hladina snad ani nemohla být klidnější.

Konstábl letecké policie Ginger Hebblethwaite si oddechl, neboť za letu ve výšce pěti tisíc stop mu bělavá

mračna, připomínající chumáče vaty, značně ztěžovala výhled. Mlha konečně zmizela a mohl se pořádně rozhlédnout, co se děje na hladině pod ním. Gingerův dnešní let totiž nebyl běžnou hlídkou. Dostal úkol objevit zcela konkrétní unikající malou loď, o které vůbec netušil, jak vypadá. Věděl sice, že na palubě plavidla asi prchají zločinci z Francie, neměl ovšem zdání jak vypadají a kolik jich je. Zadání úkolu bylo tedy velice nejasné.

Když si překontroloval pozici, zjistil, že již překročil hranici vymezeného úseku. Pocit, že letí nad širým mořem v malém letadle bez plováků, mu nebyl moc příjemný. Ohlédl se, zda někde blízko neletí Biggles v obojživelném stroji gadfly, ale nikde ho neviděl. Stočil auster tak, aby se přibližoval k anglickému pobřeží, ale nepřestal sledovat hladinu moře.

Věděl, že kdyby měl pátrat opravdu důkladně, nestrávil by nad mořem hodiny, ale dny. Člověk, jenž viděl loď z úrovně nábřeží, může mít pocit, že loď na moři nelze přehlédnout, z výšky se však loď s výjimkou skutečných kolosů jeví jako malé tečky, a obřích lodí se na mořích mnoho neplaví. Ačkoli je třeba Kanál La Manche jednou z nejrušnějších námořních cest, lze nad ním létat po celé hodiny a nezahlédnout jediný lodní komín či stožár...

Velké lodě dnes zrzka skutečně nezajímaly. Právě proto ho dost podráždil pohled na mohutný tanker směřující vpravo pod letadlem k Falmouth Harbouru a s nechuťí sledoval očima bílou oceánskou loď směřující k USA. Když potom pohlédl k východu, uviděl tam tři větší válečné lodi. Podle bílých brázd, které za sebou nechávaly, pluly velikou rychlostí, ale zrzek je tichým hlasem poslal k čertu ještě rychleji.

„Asi nějaké praštěné cvičení,“ zamručel. „Jen se mi tu všechny pletou!“ Kromě velkých lodí viděl jen několik menších rybářských plavidel, která se pomalu plazila blízko pobřeží.

Rozhlédl se po azurově modré nebeské klenbě, aby nepřehlédl nějaké blížící se letadlo a potom pokračoval v civění na mořskou hladinu. Díval se sice pozorně, ale bez nadšení, neboť v něm stále sílilo přesvědčení, že nenajde nic.

Jenže vzápětí jeho pohled upoutala bělavá čárka, která mohla být shlukem mořské pěny. Přesto se na ni zaměřil. Brzy mu bylo jasné, že by to mohla být brázda za malým rychle plujícím člunem. Zvedl z vedlejší sedačky dalekohled a přiložil ho k očím. Opravdu rozeznal sportovní motorový člun a překvapilo ho, že se plavidlo, obvykle užívané k plavbě v blízkosti pobřeží, vydalo tak daleko na širé moře. Kromě toho zrzka zarazila rychlost, s jakou člun plul. Podle neměnného směru zpěněné brázdy za ním, se dal odhadnout přibližný kurz plavby. Pokud by se směr nezměnil, člun by dosáhl anglického pobřeží na rozhraní Devonu a Cornwallu. Jestliže člun nezměnil směr od vyplutí, patrně vyrazil na moře odněkud ze severozápadní Francie.

Gingera to zaujalo. Posunul řídicí páku kupředu a letoun klesal, protože pilot chtěl vidět chvátajícího mořeplavce zblízka.

Vzápětí si povšiml dalšího temného bodu, který dosud přehlédl buď z nedbalosti nebo proto, že se loď nepohybovala. Opět pomohl dalekohled. Byla to zřejmě rybářská loď. Měla stěžeň, ale plachty byly svinuté. Od motorového člunu ji teď dělila asi míle a člun se pohyboval přesně k ní. Zrzek si byl jistý, že muž u kormidla člunu ví o rybářské lodi, míří k ní a nic nenasvědčovalo, že by hodlal změnit kurz.

Ginger toho o rybolovu na moři moc nevěděl, ale napadlo ho, že rybářská loď kotví jen proto, aby nějak přehodila síť. Posádce by ale také mohlo jít o setkání se člunem. Když teď měl nač se dívat, zpozorněl, a s přiškrceným plynem se přibližoval k rybářské lodi. Doufal, že přitlumený chod motoru bude méně slyšet, a kromě toho chtěl s austerem klesnout níž.

Na operaci, do které byl Ginger zapojen, nebylo vlastně nic neobyčejného a britská letecká policie se na ní podílela v

rámci spolupráce s Interpolem. Ve Francii došlo k drzé loupeži. Během cesty z Paříže do Cherbourgu zmizela dodávka převážející zlaté cihly. Policisté našli opuštěné auto, zlato z něj pochopitelně zmizelo a s ním se vypařili i zloději. Nezůstala po nich jediná stopa a francouzská policie byla přesvědčena, že se lupiči pokusí vyvézt zlato ze země. Zajistila proto letiště i přístavy. Že by však lupiči prchali právě tudy, bylo sotva myslitelné. Důvtipný zloděj by se pokusil propašovat zlato z Francie nějakým soukromým dopravním prostředkem, letadlem nebo lodí. Aby se tomu předešlo, zasáhl Interpol a ve spolupráci s ním i britská letecká policie. Ta dostala na starost únikové směry z Francie na západ, neboli Kanál La Manche a anglické břehy.

Biggles přijal úkol bez nejmenšího potěšení, protože – jak se vyjádřil i před Raymondem – lupiči si akci důkladně naplánovali a bylo by velice podivné, kdyby si při úniku počínali jako amatéři. Navzdory tomu se sledování rozběhlo a piloti létali nad svěřenými úseky Kanálu od úsvitu do tmy. V noci mohli piloti spát, protože létání za tmy bylo k ničemu. Dnes byla řada na zrzkovi, který měl se svým austerem hlídkovat a rozhlížet se po podezřelých lodích či letadlech, které by se vyskytly mezi břehy severozápadní Francie a výběžkem Devon-Cornwall.

Z toho hlediska byl zrzkův zájem o motorový člun pochopitelný. Plavidlo zřejmě vyplulo z Francie. Kam směřovalo? Ginger mrkl jedním okem na palivoměr, aby zjistil, jak dlouho jeho stroj ještě vydrží ve vzduchu. Když si pak všiml, že motorový člun zpomalil a zastavil vedle kotvící lodi, jeho zvědavost vzrostla.

„Pročpak to?“ zamručel pro sebe. „Moc rád bych věděl, co ty dvě lodi mohou mít společného?“

Jednání posádek obou lodí zrzka dráždilo. Bylo nejen neobvyklé, ale přímo podezřelé. Stočil auster tak, aby kroužil dál od lodí. Nechtěl kroužit příliš blízko u nich, protože muži na palubách by si určitě všimli, jak se o ně zajímá. Uvědomil

si přitom, jak velkou nevýhodu má letecká policie. Policista jedoucí autem mohl podezřelé vozidlo zastavit, případně je prohledat, z letadla se mohl jen dívat. Nemohl vstoupit s podezřelými do styku, nemohl se jich na nic zeptat...

Auster kroužil.

Obě plavidla se držela blízko sebe zhruba deset minut, což byla podle zrzka dostatečně dlouhá doba na to, aby se někdo nebo něco dalo přemístit z jedné lodi na druhou. Pak se jejich cesty znovu rozdělily. Člun se vydal zpět ke vzdálenému francouzskému pobřeží a za jeho zádí se znovu objevil pruh bílé pěny. Muži na rybářské lodi rozvinuli plachty a loď se pohnula k severozápadu. Ginger si promítl její kurz a uvědomil si, že míří do oblasti Cornwallu nebo Devonu. Protože nebylo možné sledovat obě lodě, rozhodl se věnovat pozornost té větší.

Stav paliva v nádrži mu začínal dělat starosti. Podle rychlosti rybářské lodi, a vzdálenosti, která jí zbývala ke břehu, se dalo snadno odhadnout, že bude muset na letiště dřív, než loď dosáhne břehu. Zrzek současně pochopil, že pokud jednou ztratí loď z očí, pak ji mezi podobnými plavidly nerozezná. Těžko by ji poznal i kdyby kotvila v přístavu a on se na ni díval z nábřeží.

Byl si však jist tím, že se stal svědkem něčeho nezákonného, byť to sotva mělo něco společného s uloupeným zlatem, po němž pátral. To by si dělal příliš velké naděje. Čím víc o tom uvažoval, tím pevněji byl přesvědčen o tom, že setkání na moři nebylo náhodné, že si ho posádky zřejmě domluvily předem. Muselo mít nějaký hlubší smysl, ale jeho napadla jen jedna věc. Z jednoho plavidla na druhé někdo přestoupil, nebo přeložili nějaký náklad. Ginger nedokázal odhadnout, oč se mohlo jednat, ale byl přesvědčen, že se posádky lodí setkaly na širém moři jen proto, aby se vyhnuly očím strážců zákona.

Zatímco se trápil úvahami, auster dosud sledoval rybářskou loď. Napadlo ho, že musí udělat dvě věci. Nejdřív si

musí loď nějak zapamatovat. Nemohl rozeznat její jméno ani registrační číslo a proto, aby ji později poznal, musel na ní objevit nějaký typický znak. Barvu trupu, plachty, nebo něco jiného. Potom musí uhánět k letišti, kde natankuje.

Stočil stroj tak, aby při táhlém klesání minul loď v poměrně malé výšce. S pomocí dalekohledu rozeznal, že na hnědé plachtě jsou nad sebou umístěna dvě bílá písmena „N“ a „K“. Pod nimi snad byla ještě nějaká čísla, ale ta už nedokázal přečíst. Všiml si také protáhlé trojúhelníkové vlajky na vrcholu stěžně. Na palubě ležela hromada tmavých předmětů, ale nepoznal co to je.

Zrzek splnil první úkol, který si předsevzal, a zamířil nejvyšší rychlostí, které byl auster schopen, na výcvikovou základnu RAF Lidcombe v jihozápadním Devonu.

Když přistál a ohlásil se na velitelství základny, nudící se mechanici se ochotně vrhli na jeho auster. Zatímco čekal, posadil se k telefonu a zavolal londýnské operační středisko, kde seděl Algy. Vyprávěl mu o tom, jak sledoval neobvyklé setkání dvou lodí a požádal ho, aby to ohlásil Bigglesovi. Navrhl mu, aby zvážili, zda by neměli na podivnou loď upozornit pobřežní stráž.

Domluvil, podepsal převzetí leteckého benzínu a oleje, nasedl do kabiny a odstartoval. Namířil nos stroje zpátky k pobřeží.

Když doletěl nad otevřené moře, vyhledal místo, kde opustil podezřelou loď. Měl za to, že popluje stejným směrem a on ji najde blízko břehu. K jeho zármutku však tam, kde loď očekával, nenašel nic. Zdálo se nenávratně zmizela. Až po chvíli pozorného pátrání ji objevil u skalnatého výběžku, který vybíhal do moře jako malý mys. Získal divný pocit, že se loď skrývá a současně si uvědomil, že musela plout mnohem rychleji, než pokládal za možné. Napadlo ho, že vedle plachet bude mít i motor.

Zakroužil nad lodí. Na palubě zahlédl dva námořníky, ale chvíli trvalo, než přišel na to, co dělají. Nakonec mu to prozradila čára tmavých bodů táhnoucí se za lodí po hladině. Byly to korkové bóje, které označovaly místa, kde dosáhly dna vrše na humry. Lov humrů kdysi viděl a teď si uvědomil, že předměty, které viděl na palubě, byly vrše.

Nyní už mu nepřipadalo, že vidí něco mimořádného, a zastyděl se, že dělal z komára velblouda. Podíval se do mapy, aby zjistil jméno skalnatého výběžku, od něhož loď plula. Byl tak malý, že se sotva dal považovat za mys. Na podrobné mapě však místo našel a zjistil, že se jmenuje Bull Head. Na námořních mapách s větším měřítkem ale bylo místo téměř neznatelné a chybělo na nich i jméno.

Pokračoval v letu stejným kurzem a uvažoval. Proč se ráno loď lovců humrů potloukala nad hlubokými vodami širého moře? Zdálo se mu to hodně zvláštní, a ať si lámal hlavu jak chtěl, na vysvětlení nepřipadl. Protože teď měl dostatek paliva, rozhodl se zjistit, kam podezřelá loď zamíří. Ze značné vzdálenosti pak sledoval, jak křížuje proti větru asi tři míle od pobřeží, až zamířila do malého přístavu Poltruan, kde se připletla mezi ostatní plavidla.

Uvědomil si, že jeho úkol vlastně skončil, a zamířil na letiště. Nelíbilo se mu to. Začal něco vařit a nedovařil to. Přitom bylo teprve devět hodin dopoledne.

Kolem poledne Ginger vešel do kanceláře letecké policie Scotland Yardu a uviděl Bertieho a Bigglese u šálků čaje. Přišli sem chvíli před ním, aby si odpočali po čtyřech hodinách ve vzduchu. Algyho čekala hlídka, odjel na letiště, museli se cestou minout.

„Copak to bylo tak zajímavého?“ zeptal se Biggles.

„Já vlastně nevím,“ řekl Ginger a posadil se. „Teď se mi zdá, že jsem přestřelil a jen plýtvám časem i palivem. Svůj první poznatek jsem zatelefonoval Algymu, když jsem tankoval v Lidcombu. On ti to nevyřídil?“

„To by si nedovolil,“ usmál se Biggles. „Ale když jsi tu, můžeš nás seznámit s podrobnostmi.“

„Uvědomil Algy pobřežní stráž, jak jsem mu navrhl?“

„Ano, ale protože se stráž neozvala, řekl bych, že to ti pánové buď nevzali vážně, nebo neuspěli.“

„Nemohl jsem dělat nic jiného,“ pokrčil rameny zrzek. „Schválně si to vyslechněte,“ dodal a podrobně jim vylíčil svou příhodu z dnešního rána.

„Nechápu, co bys chtěl udělat víc,“ řekl Biggles, když skončil. „Je to opravdu zvláštní a udělal jsi dobře, když jsi to ohlásil. Setkání dvou lodí na širém moři, které bylo zjevně domluvené, je přinejmenším podezřelé. Tvůj odhad, že se stalo něco nezákonného, je podle mě přesný.“

„Absolutně přesný, starouši,“ řekl Bertie. „Proč by někdo, koho zajímá lov humrů, plul tak daleko od břehu?“

„Když mě to upoutalo, nevěděl jsem, že loví humry.“

„Nevadí. Teď už to víš,“ klidnil ho Biggles. „Jestliže to ale nezaujalo nikoho jiného, nevím, proč bychom si tím měli kazit den právě my.“

Vtom zabzučel na jeho stole telefon. Biggles zvedl sluchátko a ohlásil se. Naslouchal dost dlouho a ve tváři se mu usadil trpký úsměv. „Dobrá, pane, rozumím,“ řekl nakonec, položil sluchátko a vzhlédl. „To je vděk za to, že se člověk snaží pomoci,“ poznamenal kysele.

„Předpokládám, že to byl šéf,“ ozval se Ginger.

„Ano, a zdá se, že jsem se dost ukvapil,“ zavrčel Biggles. „Byl to skutečně Raymond a to co řekl, mi pokazilo celý dnešek! Před chvílí mu zavolaal nějaký vysoký panák od pobřežní stráže a požádal ho, aby si letecká policie příště hleděla svého.“

„Jemináčku, není to trochu silná káva?“ zavrčel dotčeně Bertie. „Copak si musíme nechat líbit úplně všechno?“

„Příslušníci pobřežní stráže totiž Algyho poslechli,“ prohlásil Biggles. „Když se Gingerova rybářská loď vrátila do Poltruanu, ti hoši na ni čekali a důkladně ji prohledali.“

„Co našli?“

„Sádku na ryby.“

„Co v ní bylo?“ nadskočil Ginger na židli.

„Ryby,“ řekl Biggles s kamennou tváří.

„Jemináčku, ryby?“ rozesmál se Bertie.

Ginger se zamračil. „Co je na tom k smíchu?“

„Tvůj výraz,“ tlumil Bertie smích. „Promiň, příteli.“

Jenže Bigglese to nepobavilo. „Na palubě byli dva muži, kteří prohlásili, že si vypluli na volné moře, protože bylo nádherné počasí. Prý rybařili, ale neměli štěstí. A teď pozor! Neviděli prý na moři žádný motorový člun!“

„Lžou!“ vybuchl Ginger. „Jasně jsem viděl, jak člun připlul k rybářské lodi a deset minut u ní stál. Proto jsem si jich všiml. Nemyslíš si přece, že jsem si to vymyslel?“

„Pochopitelně, že ne.“

„O humrech se nemluvílo?“

„Ani slovo. Trochu se uklidni, abych ti mohl sdělit, co Raymond řekl navíc. Loď, kterou jsi objevil, má výkonný motor a nepatří místním rybářům. Býval to opravdu rybářský kutr, který před časem přestavěli na jachtu. Úpravu zaplatili ti dva z paluby. Jsou to nějací zazobanci z Londýna, vášniví jachtaři, kteří tráví volno plavbami při jižním pobřeží. Volno mívají tři týdny v měsíci! V Poltruanu teď tráví již druhý týden. Tvrdí o sobě, že jsou členy jednoho fajnového jachtařského klubu. Závěrem prý požadovali, aby se jim pobřežní stráž omluvila, a ať mě vezme čert, lidé ze stráže to udělali!“

„No to mě podrž!“ vyjekl Bertie.

„Mě osobně tihle snobi příliš nevadí,“ pokračoval Biggles. „Ale může mě vzít čert, když z nás dělají hlupáky. K lidem z pobřežní stráže se prý chovali, jako by jim na loď vnikla parta zvědavých školáků. Tak to dopadá, když se člověk snaží být užitečný.“

„Co na to řekl Raymond?“

„Abychom byli opatrnější.“

„Co všechno zmůžou peníze?“ vzdychl Ginger.

„Zachovej klid. Raymond se cítí stejně bídne jako my.“

„Nesmysl,“ zavrčel zrzek. „Já se cítím nejhůř!“

„Mě to také moc nenadchlo,“ vložil se do hovoru Bertie, vylovil monokl a dal se do leštění. „Měl bych excelentní radost, kdybychom těm tupcům strčili nos do jejich vlastní loužičky.“

„Právě o tom uvažuji,“ kývl Biggles a zamnul si čelo. „Ted' už do toho vlastně musíme. S jistotou víme, že ti gentlemani lžou. Když dokázali zapřít rychlý motorový člun, vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby vyšly najevo jiné a vážnější podvody. Je možné, že při nich využívají známostí, jež mají ve vyšších kruzích. Lotroviny se dějí i ve vyšších kruzích a vzdělaný lump se učí rychleji.“

„Takže jsi na mojí straně?“ zeptal se Ginger. „Taky věříš, že se ti dva namočili do nějaké špíny?“

„Samozřejmě, vždyť jsem to už řekl. Po tom, co vyvedli dnes ráno pobřežní stráž, máme skoro povinnost požadovat od nich omluvu! Myslím, že když kladli pasti na humry kolem Bull Headu, vrátí se tam buď dnes večer, nebo zítra ráno. Dohlédneme na to, co říkáte?“

„Jak by ne,“ zabručel Bertie. „Musíme ale být opatrnější, jak přikázal šéf. Budu hrozně opatrný, starouši!“

„Dobrá,“ řekl Biggles a pohlédl na hodinky. „Gingere dojdí pro auto. Pojedeme na místo dobrých pět hodin a zůstaneme tam přes noc. Vstávej, Bertie, jedeme!“

Za deset minut všichni tři seděli ve voze, který vyjížděl směrem k Poltruanu.

Do přístavu dorazili po sedmé hodině. Uličky byly plné výletníků a turistů. Vzhledem k tomu, že letní sezóna vrcholila, to nebylo nic divného. S menšími potížemi našli místo k zaparkování a potom se vydali k betonovému molu, které vybíhalo do neširoké přírodní zátoky.

Když došli k moři, Ginger ukázal na skálu, která se tyčila pár set yardů za přístavem nad mírně zpěněnou čarou příboje. „To je Bull Head,“ řekl. „Pasti mají nastražené na opačné straně.“

„Nejdřív chci vidět jejich loď,“ prohlásil Biggles.

Pomalu přecházeli kolem jednotlivých plavidel u mola a pak zrzek zasyčel. „Vidím ji! Tamhle kotví. Jdeme blíž.“

Tlačili se spolu s ostatními turisty podél betonové bariéry a předstírali, že si prohlížíjí jednu loď po druhé. Konečně došli k plavidlu, které ráno upoutalo Gingera. Poznali je podle protáhlé trojúhelníkové vlajky, zdobící vrchol stěžně. Na lodi toho nebylo mnoho k vidění. Při pohledu zblízka si ověřili, že se skutečně nejedná o rybářskou loď. Potvrdili si, že jde o kutr, přestavěný na jachtu. Nesla jméno *Scamperer*.

Zrzka ze všeho nejvíce zajímali dva chlapíci dřepící na palubě a bezstarostně pokuřující z dýmek. Divákům na molu nevěnovali jediný pohled.

„Zkusím zjistit, co o nich vědí místní lidé,“ řekl Biggles, když minuli loď.

Neměl to však lehké, protože záplava turistů zahнала místní lidi do domů. Viděl jen dva rybáře, kteří přesunovali prázdné kádě na ryby do malého skladiště a několik jiných, kteří čistili na břehu sítě a skládali je do úhledných pyramid. Pak si povšiml starce s šedým plnovousem v omšelém rybářském oděvu. Seděl na úvazišti a sledoval podívanou, která mu před očima musela proběhnout snad už tisíckrát.

„Krásný den,“ popřál mu Biggles. Stařec kývl.

„Spousta věcí se tu asi změnila, že?“ snažil se Biggles navázat hovor.

„To teda jo,“ zavrčel starý mořský vlk, „jenže všechno k horšímu, mladíku.“

„Je tu hodně humrů?“ polichoceně se usmál mladík Biggles.

„Pche! Humři nejsou! Přišel jste o dvacet let pozdějc. Občas jich pár chytí, ale většinou malý kousky, protože

nestačej dorůst. Dnešní lovci humrů vybrakujou každý kousek dna. To samý dělají i sváteční lovci. Vůbec si neuvědomují, že berou zdejší živobytí. Já pořád říkám, že za chvíli bude po humrech.“

„Hrůza,“ zasténal Biggles a ukázal ke skalisku za přístavem. „Tomuhle říkáte Bull Head?“

„Jo, to je Bull Head.“

„Napadlo mě, že by se tam pár humrů dalo chytit.“

„Pche! Není to tam o nic lepší, než jinde. Kromě toho je to dost nebezpečný místo.“

„Jak to?“

„Je tam spousta raččích hnízd. Děti si na skále odjakživa lámaly kosti, když se pokoušely vybrat vejce. Nedávno dali nahoru plot a pověsili tam cedule se zákazem vstupu. Stejně nebezpečný jsou taky jeskyně.“

„Jeskyně?“

„Je jich tam spousta. Ta skála je jak včelí pláštěv a spodní jeskyně vždycky zaplaví příliv. Spousty lidí se tam snažily najít starou pašeráckou chodbu a někteří se přitom utopili. Říká se, že tou skálou se dá projít z jedné strany na druhou, ale nikdy jsem neslyšel o nikom, kdo by to dokázal. Skoro každý léto tam Neptun vytrestá hrstku lidí. Odliv končí a začíná příliv. Když opravdu přijde, voda stoupá tak hromsky rychle, že se někdy ti šťouraví zvědavci nedostanou ven.“

„Co tahle jachta?“ mávl Biggles ke *Scampereru*. „Co tu dělá?“

„Ti se tady jen tak poflakují. Jsou tu už druhý týden. Bývají tu dost často. Když se zvedne vítr, vyplují. Ale loď, který říkáte jachta byl kutr. To je taky bída. Bývaly to ty nejlepší rybářské skořáčky a teď je všechny předělávaj na pitomý ničemný jachty.“

„Znáte toho hodně.“

„Jak by ne? Pana Trelawneye taky znám. To je jeden z majitelů *Scampereru*. A jeho společníka Penningtona taky.

Kutr sice zkazili, ale jinak to jsou slušný chlapi. Často si se mnou povídaj.“

„Trelawney? To zní jako místní jméno.“

„To je ten se světlými vlasy. Vyprávěl mi, že jeho rodina odsud pochází. Narodil se tu.“

„Takže dobře zná okolí.“

„Asi jo. Vy tu jste na prázdninách?“

„Chtěli bychom, pokud najdeme ubytování.“

„To bude těžký. Vidíte ty davy cizáků? Nevím, kam to tak povede. Točí se kolem nich daleko víc prachů, než si poctivej rybář vydělá na moři.“

„Dá se tady najmout loď?“

„Kolik jich chcete?“ řekl stařec.

„Jedna stačí. Kormidlovat umím, ale s plachtou si neporadím. Rád bych nějakou s motorem.“

„Jste jako všichni,“ ušklíbl se starý muž, ale ukázal dýmku na jednu z lodí. „Tamhle kotví *Puffin*. Před chvílí s ním byli nějací měšťáci rybařit. Je to docela pěkná loď se spolehlivým motorem. Ta by vám mohla vyhovovat. Promluvte si s Harrym Trevethinem. Vidíte ho? Ten chlapík, co pomáhá měšťákům na břeh.“

„Díky. Jdu to zkusit.“

Biggles pozdravil a než vykročil k lodi, řekl tiše Gingerovi: „Vrať se k autu a přines sem baterku. Je v přihrádce pod palubní deskou.“

Ginger přikývl a Biggles s Bertiem došli k *Puffinu*. „Mohl bych si najmout vaši loď na malý výlet?“ oslovil majitele. „Jsme tři.“

„Kdy ji chcete?“

„Hned. Doporučil nám vás chlapík, co sedí tamhle.“

„Jak dlouho budete na moři?“

„Jen hodinu nejvýš dvě. Chceme jen obeplout Bull Head a brzy se vrátit.“

Muž vzhlédl k obloze. „Už je trochu pozdě,“ řekl. „Chcete, abych plul s vámi?“

Slunce již skutečně viselo nízko nad obzorem.

„Škoda vašeho času,“ zavrtěl hlavou Biggles.
„Zvládneme to. Máme s loďmi dost zkušeností.“

„Byl bych nerad, kdybyste zůstali na moři po setmění.“

„Vrátíme se včas. Nemusíte se bát. Když to nestihneme do západu slunce, posvítil by nám úplněk, ale my to stihneme.“

Chlapík se na Bigglese pátravě zadíval. „Vypadáte, že by se vám dalo věřit.“

„Věřit?“ nechápal Biggles. „Jak to myslíte?“

„Občas si u mne někdo půjčí loď a aby nemusel platit, nechá ji pak stát u břehu pár mil od přístavu. Já si potom musím dojít pro loď pěšky.“

„Jestli chcete, zaplatím předem.“

„To je v pořádku. Vypadáte jako rozumný člověk. Až se vrátíte, najdete mne tady.“

„Paliva má dost?“

„Spoustu. Můžete se nalodit.“

Ginger se vrátil, spolu s Bertiem nastoupili a Biggles zaujal místo u kormidla. Majitel lodi nastartoval motor, vyskočil na břeh a *Puffin* vyrazil k otevřenému moři. Když míjel *Scamperer*, Biggles si všiml, že oba majitelé dosud sedí na palubě a je s nimi i další chlapík. Jakmile vyvedl loď z přístavu, otočil hlavu. Z podezřelé lodi už viděl jen vrchol stěžně.

„Chceš prozkoumat jeskyně?“ zeptal se Bertie.

„Chci. Proto jsem Gingera poslal pro baterku. Bez ní bychom se daleko nedostali.“

„Myslíš, že tam něco najdeme?“ otázal se Ginger.

„Možné je všechno.“

„Takže podle tebe je lov humrů jenom kouřová clona?“

„Může být. Zvláště když ten starý mořský vlk naznačil, že dnes se chytání humrů vůbec nevyplácí. Řekl ještě něco, co mne zaujalo. Trelawney, jeden z majitelů *Scampereru*, se prý v přístavu narodil. To znamená, že o jeskyních v Bull Headu

ví všechno. Uznávám, že ses mohl mýlit, ale ta ranní plavba přes půl Kanálu kvůli setkání s člunem z Francie je vážně podezřelá. A pokud ses mýlil, nemůžeme nic zkazit. Aspoň nám mořský vzduch provětrá plíce.“

Blížili se ke skalisku. Brzy poznali, že staroch věděl o čem mluví. Na skalních římsách seděly stovky racků a s blížící se nocí přilétali další. Ve skále, převážně v úrovni hladiny, viděli řadu temných vstupů do jeskyní.

Na odvrácené straně skaliska jich objevili ještě víc. Některé byly větší, jiné vypadaly jen jako mělké prohlubně. Bylo tam pár opravdu velkých jeskyní, do nichž by se vešel celý člun. Útes na této straně nebyl nijak příkrý, ale spadl do moře, takže zakotvit se dalo pouze přímo u skály.

„Vrše jsou pořád v moři,“ ozval se zrzek, který se zamračeně rozhlédl a uviděl řadu korkových bójí. Šest z nich se pohupovalo v pravidelných rozestupech dost blízko spodního okraje skaliska posetého otvory, do kterých postupně vnikal příliv.

„Rád bych věděl, jak dlouho je tam nechají,“ poznamenal Biggles. „Zajímalo by mě, kdy je vyloví. Přestože byli hodně drzí, když žádali od stráže omluvu, myslím, že je dnešní kontrola zaskočila. Určitě si lámou hlavu tím, jak to strážníky napadlo. Pochopili, že je někdo podezírá a budou opatrnější. Dobře si teď rozmyslí, kdy budou do Poltruanu zase něco pašovat.“

„Zajímalo by mě, proč pašované věci, pokud opravdu nějaké vezli, vyložili právě tady,“ hlesl Ginger. „Napadá mě, jako by věděli, že loď v přístavu bude někdo kontrolovat.“

„Pochybuji,“ zavrtěl hlavou Biggles. „Nemám představu, jak by je mohl někdo varovat. Museli by mít na břehu spojku, se kterou by měli rádiové spojení. Mnohem spíš je vyplašilo tvé letadlo. Vždyť ses nad nimi motal po celé ráno.“

„Držel jsem se dost daleko,“ bránil se zrzek. „Uznávám ale, že by museli být úplně tupí, kdyby si austeru nevšimli.“

„Tak tupí opravdu nebyli,“ uzavřel dohady Biggles.

„Jemináčku,“ ozval se Bertie. „Prohledávání všech jeskyní bude náramně dlouhá práce.“

„Nebude nutné prohledávat všechny. Jestliže *Scamperer* kotvil na tomhle místě, není pašované zboží daleko. Kromě toho věci určitě uložili do některé z jeskyní nad úrovní nejvyššího přílivu, a těch moc nevidím. Ty nejspodnější už příliv zaplavuje teď.“

„Těm se vyhneme,“ řekl vážně zrzek. „Nezapomínejte na to, co o nich říkal stařík.“

„Tak do nich nelezte!“ zavrčel Biggles. „Ale pospěšte si! Během hodiny je tma. Jděte hned ven a rozhlédněte se po jednotlivých slujích, zda tam nenajdete stopy po nedávné návštěvě. Já zůstanu na lodi, nenechám ji tady uvíznout. Začněte hned. Když budete potřebovat baterku, podám vám ji. Protože do jeskyní ještě svítí slunce, budete zatím vidět dobře.“

Opatrně vystoupili na skálu a vnikli do prvních otvorů. Některé jeskyně vedly hluboko do skály, všechny však byly prázdné. Podle Bigglesova názoru bylo zbytečné chodit do hloubky. Trval na tom, že když je v jeskyních něco ukryto, bude to blízko vstupu.

Za půl hodiny jim zbývala poslední jeskyně, do níž vedl vysoký úzký otvor. Ginger vyzbrojený baterkou se po jejím dně dočvachtal dost daleko, ale na konec nedošel. Stejně jako v dalších jeskyních tam páchl nános řas, škeblí a tlejícího dřeva. Hladina moře byla asi tři stopy pod úrovní vstupu.

„Zpátky na loď!“ vyzval je Biggles. „Zdá se, že jsme neuspěli. Světla ubývá a víc toho nestihneme. Překvapilo mě to. Byl bych se vsadil, že tu nějaký důkaz najdeme. Proč by se sem plavili, kdyby nechtěli něco vyložit?“

„Možná šli opravdu jen po humrech,“ zabručel otráveně Ginger a máchl rukou ke korkovému bójím. „Zajímalo by mě, jestli něco vůbec chytili.“

„Já humry nerad, nesnáším klepeta,“ prohlásil Bertie. „Bude to asi tím, že se bojím o vlastní nos a...“

„Zadrž!“ přerušil ho Biggles. „Něco mě napadlo.“

Zahodil hořící cigaretu do moře a odstrčil loď hákem od skály, aby se dostala blíž k první bóji. „Zjistíme, co chytili. Vytáhni vrš, lorde!“

„Proč já?“ zabrblal Bertie, ale nahnul se, chytil provaz oběma rukama a pomalu vyťahoval vrš z vody. Byla prázdná.

„Nic,“ úlevně se usmál. Chystal se spustit ji zpátky, když ho Biggles zarazil.

„Podívej se! Nepřekvapuje tě, že tam nic není? Nedali do ní ani návnadu! Proč kladli pasti bez návnady?“

Odlplul s lodí o pár yardů dál a Bertie lovil další vrš.

„Tady něco bude,“ prohlásil, když tahal za provaz. „Je to těžké jako tisíc klepet...“

Vrš se pomalu vynořovala a nakonec se Bertiemu podařilo vylovit ji se značným úsilím z vody. Dopadla na palubu s těžkým zaduněním.

Nikdo neřekl ani slovo. Všichni upírali zrak na vrš.

„K čertu!“ prolomil ticho Biggles. „Tohle je úlovek! Uvědomujete si, co jsme našli?“

„Vypadá to jako koš plný cihel,“ vyjekl Ginger.

„Zlatých cihel. Přesně! Bude to lup z Francie!“ Biggles se náhle zachvěl. „Rychle,“ vyhrkl chraptivě. „Tohle není všechno. Zbytek bude v dalších vrších. Vyndejte zlato a vrš hoďte zpátky. A tempo, pánové. Jestli se teď objeví *Scamperer*, nastane velký tanec. Já se postarám o loď.“

V nízkých paprscích zapadajícího slunce zvýšili tempo a za deset minut byli hotovi. Další zlaté cihly objevili ve dvou vrších, ty ostatní byly prázdné až na jednoho malého humra.

„Výborně. Tuhle zásilku uloupili z dodávky,“ řekl Biggles, když měli zlaté cihly vyrovnané na palubě.

„Co s nimi uděláme?“ zeptal se Ginger. „Pokud nechceme vyvolat pozdvižení a pouliční bouře v Poltruanu, nemůžeme tam s tím.“

„Máš pravdu,“ zaváhal Biggles. „Až se o nálezu doslechnou ti dva ze *Scampereru*, a k tomu dojde brzy, zmizí,

nebo zapřou, že o zlatu vědí. Tak jako tak by to dopadlo stejně a vyklouzli by nám. Jenom nalezené zlato nestačí. Musíme je usvědčit.“

„Jak to chceš zařídit?“

„Necháme zlato tady a dopadneme je, až si ho přijdou vyzvednout. Cihly schováme do jeskyně pod nános a vrátíme se do Poltruanu pro pomoc. Bandu tvoří nejméně tři chlapi. Patrně mají zbraně a proto je nemůžeme chytat holýma rukama. Udělali by do nás dirky.“

„Chtěl jsem si vzít pistoli,“ bojechtivě zasyčel Bertie.

„Na tom, co jsi chtěl udělat, už nezáleží. Kdo mohl tušit, jak se to vyvine? Musíme co nejrychleji přestěhovat zlato. *Scamperer* může připlout každou chvíli.“

Za čtvrt hodiny byly cihly zamaskované v největší jeskyni pod hromadou řas a trojice dělníků si smývala špínu z rukou. Hladina přílivu již olizovala spodní okraj vstupu.

„A teď do Poltruanu,“ prohlásil Biggles.

„Poslouchejte!“ sykl zrzek. „Něco slyším.“

„Asi nějaký neposedný racek.“

„Omyl. Zní to jako hlasy.“

„To není možné,“ řekl Biggles a v houstnoucím šeru pohlédl k okraji útesu. „Nikoho nevidím.“

Vzápětí se zvuky ozvaly znovu a i Biggles poznal lidský hlas.

„Přichází z některé jeskyně na opačné straně skály,“ zamumlal tiše Bertie.

„Když se tady Trelawney narodil, může znát průchod skálou,“ řekl Ginger.

„Možná a teď si jde pro zlato,“ vyhrkl Biggles. „Pryč!“

Hlasy se blížily. Bylo zřejmé, že přicházejí nejméně dva muži. Ginger vykročil směrem k lodi, ale Biggles ostře sykl: „Počkej tu! *Scamperer* obeplouvá útes! Lámal jsem si hlavu s tím, jak se chtějí dostat k vrším bez lodi. Teď to vypadá, že nás obklíčili.“ Vzhlédl ke skalnímu srázu. „Hej, Gingere, myslíš, že bys dokázal vylézt tudy?“

„Zkusím to.“

„Tak si koukej pospíšit. Dej se směrem k silnici. Stopni nějaké auto a dostaň se co nejrychleji k telefonu. Zavolej do Yardu a vysvětli jim, v jaké jsme situaci. Požádej o okamžitou pomoc. My si tu budeme hrát na hlupáky a vydržíme to tak dlouho, jak jen to půjde. Buď opatrný.“

Ginger neřekl ani slovo a začal šplhat po skále. Slunce zapadlo a světla rychle ubývalo. Bertie s Bigglesem skočili na loď právě ve chvíli, kdy se v jeskyni objevili dva muži. Jedním z nich byl Trelawney. V ruce měl baterku. Druhého muže letci neznali. Obličež měl zarostlý tmavým plnovousem. Oba chlapíci měli svetry a gumové boty. Bezstarostně spolu hovořili, ale když spatřili loď, zarazili se. Pak došli k okraji jeskyně.

„Haló, vy dva!“ zavolal Trelawney. „Co to tu děláte?“

„Obdivovali jsme západ slunce,“ pronesl nadšeně Bertie. „Jsme romantické duše.“

„Aby vás to brzy nepřešlo,“ zavrčel druhý muž, jenž ani nezkusil zakrýt své znechucení.

„Mě lyrika hned tak nepřejde, pane,“ prohlásil Bertie. „Bylo to jako v pohádce. Sluneční kotouč zářil a příliv stoupal a...“

Projev mu přerušil *Scamperer*, jehož příď se náhle vynořila za skaliskem. Na palubě stáli dva muži. Pennington a jakýsi cizinec. „Copak se tam děje?“ zavolal na dálku Pennington.

„To by nás taky zajímalo,“ křikl Biggles a zapálil si cigaretu. „Netušil jsem, že tohle místo je tak oblíbené.“

„Snad jste se nám nehrabali ve vrších!“ útočně vyjel zamračený Pennington.

„Nesnáším humry,“ klidnil ho Bertie. „Mají moc klepet.“

„Dobrá,“ řekl Trelawney. „Slunce zapadlo. Chcete odtud obdivovat také hvězdy?“

„Dobrý nápad,“ přikývl Biggles. „To můžeme. Nebudeme vám při tom překážet.“

Vtom do vody žbluňkl uvolněný kámen.

Všichni vzhlédli k vrcholu skály. Bylo ale už příliš šero na to, aby nahoře rozeznali Gingera.

„Co to bylo?“ zeptal se Trelawney a pohlédl na Bigglese. „Někdo je na skále?“

„Ano. Můj přítel.“

„Co tam dělá?“

„Vrací se domů zkratkou. Má nějakou nutnou práci. My dva ale nespěcháme.“

Pohledy čtyř lupičů se střetly. Přišli si sem vyzvednout zlato a nyní si zřejmě nevěděli rady. Určitě se jim nechtělo vytahovat vrše před svědky a nemohli ani otevřeně probrat situaci, se kterou nepočítali. Biggles sice ještě mohl v klidu ustoupit, ale hrál o čas, který potřeboval Ginger, aby se dostal k telefonu. Lupičům by jejich odchod vyhovoval, mohli by se hned pustit do práce. Bylo ovšem jasné, že by během pár minut zjistili, že zlato je pryč. Pak už se mohlo stát cokoli. Biggles proto pokračoval v prodlužovací taktice.

„Předpokládám, že ty pasti jsou vaše,“ pronesl a odklepl popel z cigarety.

„To jsou.“

„Víte, jak se místní rybáři dívají na cizáky, kteří jim kazí živobytí?“

„Jo,“ zavrčel Pennington, „a je mi to jedno!“

„Nemají jiný zdroj obživy,“ řekl Biggles a přemýšlel, jak daleko se už dostal Ginger.

„No a co? Ryby a humři patří všem.“

Biggles pokrčil rameny. „Já se s vámi hádat nebudu. Dělejte si, co chcete.“

Zdálo se, že rozhovor může ještě chvíli trvat, ale Penningtona náhle přemohla netrpělivost nebo podezření, protože se s lodí přiblížil k jedné z bójí. Byla to právě ta, pod níž Bertie našel první zlaté cihly. Sehnul se k provazu.

„Za chvíli to vybuchne,“ sykl Bertie.

Pennington zatáhl za provaz a výraz jeho tváře se náhle změnil. Podle snížené váhy pochopil, jak se věci mají. „Tady nic není,“ vyjekl a pohlédl na Trelawneye.

„Je to určitě správná vrš?“ zavolal Trelawney z jeskyně. „Zkus další.“

Pennington zvedl další vrš, ale ani se nepokusil jí vytáhnout. „Je prázdná,“ vykřikl.

Mezi bandity na chvíli zavládlo napjaté ticho. Všichni čtyři se po sobě podívali, jako by nevěděli, co dělat. Pak Pennington beze spěchu vytáhl z kapsy pistoli a namířil ji na Bigglese. „Co jste s tím udělali?“ procedil mezi zuby.

„Oč vám jde?“ řekl Biggles hlasem žasnoucího nevináčka. „O čem to mluvíte? Kolik humrů jste čekali?“

„Víte dobře, o čem mluvím!“

„Jak bych to mohl vědět?“

„Mlčte!“ zaburácel Pennington. „Vybrali jste pasti a ukradli všechno, co v nich bylo!“ Jeho hlas se v závěru zlomil.

„Dobrá, dobrá,“ řekl Biggles, jenž stále hrál o čas. „To se snad chcete rozčilovat kvůli hromádce nedorostlých humrů? Jestli si myslíte, že jsme vám je ukradli, mýlíte se. Pokud na téhle lodi najdete nějaký úlovek, klidně si ho vezměte a odnese. Jestli mi nevěříte, koukněte se sami. Ať vám to ale netrvá dlouho, za chvíli musím vrátit loď.“

Pennington mlčel, ale dál nečekal. Přitáhl hákem *Puffin* k sobě, se zbraní v ruce přeskočil na jeho palubu a dal se do prohlídky. To co hledal, samozřejmě nenašel.

„Nic tu není,“ zavolal žalostným hlasem.

„Hledej dál!“ vyjekl Trelawney. „Někam to schovali.“

„Co jste s tím udělali?“ zeptal se příkře Pennington a probodl Bigglese pohledem.

„Když mi řeknete, co hledáte, možná bych vám mohl pomoci,“ řekl klidně Biggles. „Myslel jsem, že hledáte humry.“

„Ne, ve vrších nebyli humři,“ zasyčel Pennington a v jeho očích bleskla nenávist, či přímo chuť vraždit.

„A co tedy?“

„Víte to zatraceně dobře! Zlato!“

„Zlato?“ zasmál se Biggles. „V pasti na humry zlato? To je hra? Něco jako Ostrov pokladů? Tam byl přece také pan Trelawney. Jenže tady jste na špatném místě. Musíte do jižních moří.“

„Také jsem Ostrov pokladů miloval,“ řekl Bertie. „Když jsem byl malý, chtěl jsem být Johnem Silverem, až na tu nohu, ale...“

„Držte hubu!“ přerušil ho Trelawney a ohlédl se na své kumpány. „Tak co budeme dělat?“

„Vy si dělejte co chcete, ale já se vracím domů. Chlapík který mi půjčil loď, za chvíli udělá poplach, protože si bude myslet, že se nám něco stalo,“ prohlásil Biggles. Ginger už byl pryč nejméně půl hodiny a protože nebyl vidět ani slyšet, pravděpodobně se mu podařilo uniknout. Trelawney a jeho vousatý společník stáli pořád v ústí jeskyně a voda jim sahala ke kotníkům. Obě lodě se dotýkaly a mírně se pohupovaly na vlnách.

„Vy se odsud nehnete, dokud nám nepovíte, kam jste ho schovali!“ zasyčel zlověstně Pennington.

„My? Třeba ho někdo dal do jeskyně,“ vyhrkl Biggles s nadějí ve hlase.

„To je nápad. Hned to zjistíme.“ Pennington i se svým kumpánem vyskočil na skálu za ostatními.

Biggles byl ohromen. Stalo se přesně to, co chtěl, ale nečekal, že padnou do léčky tak snadno. Díval se, jak v jeskyni zazářila baterka a zamířily se stíny mužů pátrajících po ztraceném zlatu. Biggles zachytil Bertieho pohled a varovně na něj zamrkal. Všiml si, že se *Scamperer* opírá přídíl o jejich menší loď a brání jí tak v pohybu. Nejspíš to nebyl záměr, protože ve chvíli, kdy se lodi k sobě přiblížily, nevládlo ještě mezi oběma stranami nepřátelství. Biggles tiše zvedl hák a opřel se jím o skálu. Loď se pohnula a mezi palubou a skaliskem vznikla mezera a rozšiřovala se. Biggles

se opřel veškerou silou o hák. Vzdálenost se zvětšila na tři a pak na čtyři yardy, při čemž Biggles nespouštěl oči ze stínů, které se míhaly v jeskyni.

„Za chvíli to nervově nevydrží a budeme se muset skrčit,“ šeptl Bertiemu. Hákem již na útes nedosáhl a obě lodě pluly samy. Pak si jejich pohybu všiml Trelawney. Náhodou se ohlédl a uvědomil si, oč se Biggles snaží.

„Hej vy!“ vyjekl. „Vraťte se! Okamžitě!“

„Jsi na řadě,“ řekl tiše Biggles a podal Bertiemu hák. „Zahákni jachtu a nastartuj motor.“

Když motor naskočil, Trelawney se divoce vrhl ke vzdalující se přídi lodi. Nedoskočil a padl do vody. Ozvalo se mohutné plácnutí. Když se vynořil, pokusil se ještě dosáhnout na loď, ale Bertie se po něm ohnal hákem. Trelawney rázem změnil názor a zamířil zpátky k jeskyni. V gumových botách a vlněném oblečení mu to dalo práci a bez pomoci přátel by sotva vylezl do jeskyně.

„Přikrč se,“ sykl Biggles. „Začne ohňostroj.“

Sotva to dořekl, třeskl první výstřel. Kromě záblesku neviděli v jeskyni nic. Světlo baterky zhaslo. Trelawney, který ji předtím držel, ji patrně upustil do moře. Zaduněly další tři výstřely, ale Biggles nechápal, čeho tím chtějí lupiči dosáhnout, protože kdyby zasáhli muže, kteří ovládali obě lodě, nijak by si nepomohli. Asi o tom vůbec nepřemýšleli a rány třaskaly dál. Lodě byly příliš velkými terči, než aby je střely minuly, takže za chvíli začaly odlétat třísky, ani lodě, ani posádka však neutrpěla větší škodu. Biggles ovládal kormidlo vleže na palubě a Bertie stále držel hák, zaklesnutý za druhou loď. Vzdálenost mezi plavidly a skaliskem se zvětšovala. Střelba náhle ustala. Z nitra jeskyně se ozvala zuřivá hádka.

„Excelentní,“ poznamenal vesele Bertie. „Teď se mají čím bavit. Co dál, starouši? Nemám jim zarecitovat básničku?“

„Přeskoč raději na *Scamperer* a hod' mi lano. Až se vrátíš, přidám plyn a potáhneme ho za sebou. Dávej si ale pozor. Jsme ještě na dostřel.“

Když Bertie přehodil lano a přivázal ho, ozvaly se od skaliska zoufalé prosby. Voda v jeskyni zřejmě rychle stoupala.

„Utopí se tam jako kořata,“ řekl Bertie a vrátil se na *Puffin*. „Nelíbí se mi to.“

„Neutopí se,“ řekl Biggles. „Neboj se o ně. Jen si namočí nohy a dostanou rýmu. Uvnitř jsem si všiml, že nejvyšší příliv nesáhá výš, než tři stopy. Až si ti lotři postojí chvíli po pás ve vodě, horké hlavy jim vychladnou. Trelawney zná ostatně cestu na druhou stranu, tak je tam může dovést, ačkoli bez baterky to nebude mít snadné. Odtáhneme jachtu na druhou stranu útesu a zjistíme, jak to tam vypadá. Ginger už by měl být u cíle.“

Puffin obeplul hrot útesu, a oba muži uviděli, že v přístavu se něco děje. Od přístavu se k nim rychle blížil kutr s rozsvícenými světly.

„Zastavte!“ zazněl z něj přísný hlas. „Policie!“

„Tady je také policie!“ zavolal Biggles a vypnul motor. Kutr k nim doplul. Na palubě bylo asi pět členů pobřežní stráže, několik policistů a dva námořníci. „Co se děje?“ vykřikl jeden z policistů.

Biggles jim stručně vyličil situaci. Popsal i jeskyni, ve které uvěznili lupiče.

„Tu znám dobře,“ prohlásil jeden ze členů pobřežní stráže. „Ven se mohou dostat jedině středem útesu, pokud najdou cestu. Při tak vysokém přílivu to ale bude nebezpečné.“

„Nemají baterku. Myslím, že ji ztratili v moři.“

„V tom případě by byli šílení, kdyby se hnuli z místa. Tam, kde stojí, jim nic nehrozí, ale hlouběji v jeskyních jsou místa, která příliv naplní až ke stropu. Za války jsme prohlíželi jeskyně pro případ, kdyby se tady chtěli vylodit náckové a já tam tehdy málem zůstal.“

„Pro jistotu bychom měli pohlídat obě strany útesu,“ rozhodl policista. „To ale s jednou lodí nezvládneme.“

„Vezměte si tuhle. Nepotřebujeme ji,“ řekl Biggles a ukázal na *Scamperer*.

„To je nápad. Kolik je tam těch chlapů?“

„Čtyři a všichni asi mají zbraně.“

„Jak to tady znám, budou jenom rádi, až nás uvidí,“ prohlásil příslušník pobřežní stráže. „V jeskyních není za přílivu a ve tmě nijak veselo.“

„Vracíte se s námi?“ zeptal se policista Bigglese.

„Pokud nás nepotřebujete, tak ne. Zbytek už je na vás. Zlato je v jeskyni asi deset yardů po levé straně. My bychom se měli vrátit do Poltruanu. Pan Trevethin bude mít starost o loď.“

„Dobrá. Uvidíme se později.“

Dva muži z kutru přeskočili na palubu *Scampereru*. Uvolnili lano a Biggles zamířil k osvětlenému přístavu.

Nečekal na ně pouze majitel lodi, ale také Ginger, který jim udýchaně oznámil, že doběhl do přístavu před chvilkou. „Je všechno v pořádku?“ ptal se. „Lidé z pobřežní stráže mají na ty dva ze *Scampereru* takovou zlost, že letěli do přístavu jako šípy. Nemohou jim zapomenout tu stížnost. Nestihl jsem proto jejich loď.“

„Nic si z toho nedělej,“ klidnil ho Biggles. „Všechno se dozvíš, až předáme *Puffin*.“

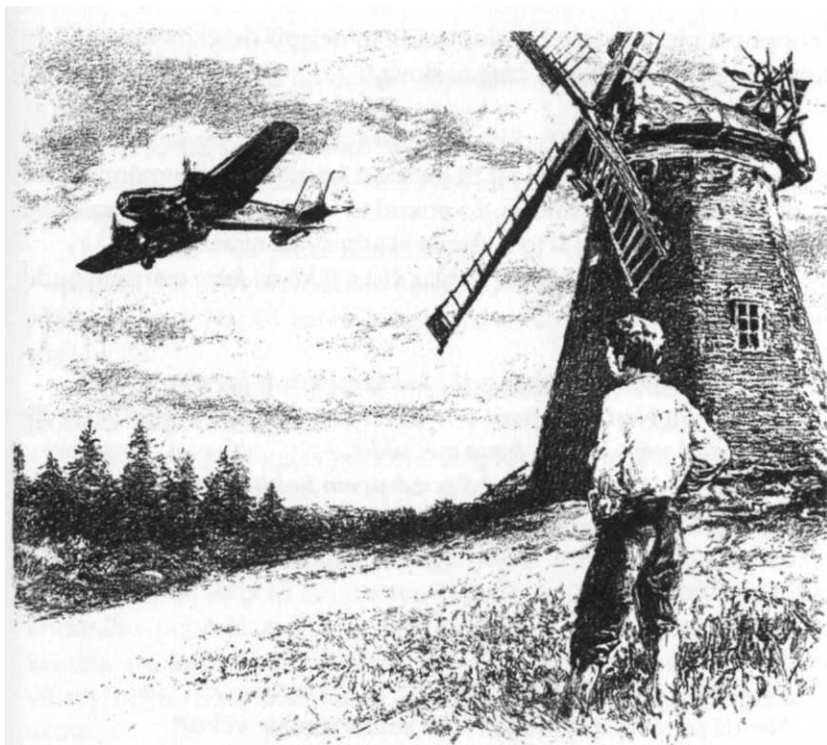
Tak skončil případ amatérských jachtařů. Trelawney a Pennington se prý zprvu opravdu věnovali jen jachtingu, ale potom si jednou vyzkoušeli pašování. Zachutnalo jim, ale brzy se zapletli s cizím gangem, který měl mnohem náročnější plány. Když se francouzským lupičům podařilo uniknout se zlatem, požádali je o jeho uložení v Anglii a jachtaři kývli. Posloužila jim jejich loď a asi by se jim podařilo proklouznout, nebýt pozorných Gingerových očí. Trelawney se hájil tím, že jeho s Penningtonem lupiči vydírali a donutili

ke zločinu, vyšetřování však prokázalo, že to je jen výmluva. Žádný ničema je ke zločinu nemusel nutit.

A proč ukryli zlato ve vrších? Ukázalo se, že Trelawney dostal strach poté, co Gingerovo letadlo kroužilo nad jejich plavidlem a odmítl vjet se zlatem do přístavu. Jeskyně znal opravdu z dětství a vrše na humry používal s partnerem jako skryše na pašované zboží již dříve.

Dva muži, kteří se k nim přidali, byli členy gangu. Čekali v Poltruanu až jachtaři dorazí. Dověděli se od nich, kde zlaté cihly leží, ale jako praví gangsteři nikomu nedůvěřovali a chtěli být u jeho vyzvednutí, kdyby jachtaře náhodou napadly nehezké myšlenky. Celý plán nebyl hloupý a nebýt důvtipu a úsilí letecké policie, patrně by vyšel.

Nedošlo k tomu. Všechny čtyři zločince soud poslal do vězení. Úřady zabavily i nevinný *Scamperer* a francouzské zlaté cihly si zopakovaly cestu přes Kanál.

PŘÍBĚH OSMÝ

O CHLAPCI, KTERÉHO ZAJÍMALA LETADLA

Biggles seděl za stolem a s úsměvem se probíral třemi sepnutými papíry, které právě dostal od velitele.

„Něco veselého?“ zeptal se Ginger a vzhlédl od své práce.

„Ani ne.“

„Tak čemu se směješ?“

„Nesměji se, ale musím uznat, že mě trochu pobavila vyjadřovací schopnost pisatele tohoto dopisu. Je to nejspíš detektiv amatér. Jde rovnou na věc a nemarní čas ani slova.“

„Co má na srdci?“

„To nám nesdělil. Něco ho ale dost trápí, jinak by se nenamáhal s psaním dopisu a neutrácel tři pence z kapesného za známku. Šéf nám to posílá s poznámkou, že pokud to uznám za vhodné, mám se na věc podívat. Přečti si to a všimni si adresy na obálce.“

Zrzek převzal psaní, začal nahlas číst a také na jeho tvář se vloudil úsměv.

„Letecký detektiv Bigglesworth, Scotland Yard, Londýn. Vážený Biggles, četl jsem o tom, co jste dokázal a myslím si, že u nás se děje něco, o čem byste měl vědět.

S pozdravem Robin Stone. Třináct let.“

Ginger položil dopis zpátky na stůl. „Tak nevím,“ řekl. „Asi bych s tím neztrácel čas.“

„Opravdu ne?“

„Ne.“

„Proč?“

„Nezdá se mi to. Co může vědět kluk v tomhle věku?“

„Mám jiný názor. Tohle není generace, jakou jsme byli my. Dnešní hoši mají oči otevřené a uši nastražené. Nemůžeme vědět, co má ten hoch na mysli, ale rozhodně si všiml něčeho, co v něm vzbudilo podezření. Jinak by si s dopisem nedal takovou práci. V jeho věku se nepíše dopisy pro zábavu, zvláště když známky nejsou zadarmo. Dělá to, co považuje za správné a od nás by nebylo poctivé, dopis založit.“

„Jak myslíš,“ řekl zrzek. „Škoda, že nenapsal, oč jde.“

„Určitě má svoje důvody. Třeba to je příliš dlouhé a zamotané vyprávění. Možná by to ani neznělo přesvědčivě a chlapec se nechce zesměšnit.“

„Dobrá. Tak co uděláš?“

„Nemá smysl žádat ho dalším dopisem o vysvětlení. Nejjednodušší bude za ním zajet a vyslechnout ho.“

„Chceš jet do Shingletonu?“

„Proč ne? Není to daleko. Měl bych tam být kolem poledne. Chceš jet se mnou?“

„Docela rád. Moc práce nemám.“

„Dobrá. Najdi v průvodci co nejvíc informací o Shingletonu a nech přistavit auto. Napiši zatím vzkaz pro ostatní, aby věděli, kde nás mají hledat.“

„Zařídím to,“ slíbil Ginger a mrskal sebou tak rychle, že mohli vyjet za necelou hodinu.

Ukázalo se, že Biggles podcenil čas, vymezený na cestu. Na místo dojeli těsně před jednou.

Dům, kde mladý pisatel bydlel, stál na malém pozemku mezi poli, která se svažovala k solnému močálu, jenž končil až na pobřeží Severního moře. Byla to krajina typická pro tuhle odlehlou oblast východního pobřeží Anglie. Proti obzoru se tyčila věžička jakéhosi kostela a o kousek dál vyčítavě vzpínal k obloze lopatky opuštěný větrný mlýn. Na blízké louce spásalo sporou travu stádo černého skotu.

„Náš mladý přítel má výtečný výhled do kraje, pokud tu skutečně bydlí,“ poznamenal Biggles, když zastavil vůz na cestě, vedoucí ke starému domu s doškovou střechou. Cesta se o kus dál ztrácela ve slaném močále.

Vystoupili a bouchnutí dveří auta vylákalo z domu ženu středního věku. Její překvapený výraz svědčil tom, že zde vídá návštěvníky jen velmi vzácně.

„Dobré odpoledne, madam,“ řekl Biggles a smekl klobouk. „Jsme tu dobře v Marsh Cottage?“

„To jste,“ zněla strohá odpověď.

„Vy jste paní Stoneová?“

„Ano.“

„Je Robin doma?“

Chlapcova matka se zamračila a založila si ruce v bok. „Co zase vyvedl?“ vybafla.

„Nic zlého,“ ujistil ji kvapně Biggles. „Říkáte to, jako by se občas dopouštěl těžkých hříchů.“

„To ne, ale strká nos do věcí, do kterých mu nic není!“

„Chápu,“ kývl Biggles. „Víte, jsme od policie. Napsal nám dopis, ze kterého jsme usoudili, že nám má co říci.“

„Můj ty Bože,“ vzdychla. „Jako bych věděla, že zas v něčem lítá. Říkám mu pořád, aby si hleděl svého.“

„Nemám vám do toho co mluvit, paní Stoneová, ale jsem si jistý, že máte šikovného syna,“ řekl co nejvládněji Biggles. „Měla byste ho spíš podporovat v samostatném myšlení. Je váš manžel doma?“

„Ne. Sklízí v močále rákos. Žijíme se tím.“

„A kde je Robin?“

„Ve škole přece. Teď už by měl být na cestě domů.“

„Napadá vás, proč nám napsal?“

„Ne,“ vzdychla. „Ale asi to má něco společného s letadly. Někdy mám pocit, že mu lezou na mozek.“

„Mohl by mít daleko horší zájmy,“ usmál se Biggles. „Kudy chodí domů?“

„Touhle cestou. Když se vrátíte, měli byste ho potkat. Má to ze školy dvě míle.“

„Děkuji,“ řekl Biggles. „Doufám, že mu nevyhubujete za to, že nám napsal. Určitě to myslel dobře. Nám by usnadnilo práci, kdyby bylo takových všímavých chlapců víc. Nemůžeme být všude.“

Jeho vlídnost na paní Stoneovou zapůsobila. „Víte, on tady nemá jinou zábavu, než koukat po letadlech,“ řekla. „Dřív pozoroval vodní ptáky a teď to jsou letadla. Zná je všechny. Zapisuje si je do notesu.“

„Opravdu? Musí mi ho někdy ukázat. Pojedeme mu naproti. Vadilo by vám, kdybych si s ním trochu promluvil?“

„Nemyslím, že byste mu ublížil,“ řekla žena a poprvé se usmála. „Hoch chodí domů jak ho napadne. Pořád jen kouká po obloze.“

„Dobrá. Děkuji vám, paní Stoneová. Nashledanou.“

Přátelsky na ně mávla a zmizela ve dveřích. Biggles otočil auto a pomalu se rozjel zpátky.

Nedojel daleko. Asi po míli cesty uviděl drobného hochu, který si vykračoval naproti nim. Když před ním zastavilo auto, zastavil se. Jasnýma očima v pihovatém obličejí si překvapeně a s jistou podezíravostí prohlížel oba muže.

„Jmenuješ se Robin Stone?“ zeptal se Biggles a vystoupil.

„Ano, pane,“ odpověděl chlapec po krátkém zaváhání.

„To je dobře. Právě tebe hledáme. Jmenuji se Bigglesworth. Jsem detektiv, kterému jsi napsal dopis. Vzpomínáš si?“

Robin se začervenal. „Samozřejmě, že si vzpomínám. To jste jeli takovou dálku z Londýna jenom kvůli mně?“

„Jistě. Nastup si, posad' se a povídej.“

„Jde o letadlo. O těch přece víte nejvíc na světě.“

„Nepřeháněj,“ usmál se Biggles. „Od tvé matky jsem slyšel, že také víš o letadlech spoustu věcí.“

„To je pravda,“ hrdě kývl Robin. „Dřív jsem sledoval ptáky a pak jsem si začal všímat letadel. Víte, v těchhle místech pozorovat něco jiného ani nemůžete.“

„To věřím,“ souhlasil Biggles.

„Dneska už znám všechna běžná letadla. Zkoušel jsem podle nich určovat čas, ale vždycky to nejde, protože mívají zpoždění kvůli počasí. Často dokonce poznám, kdy se zpozdí. Občas je nevidím, ale vždycky je slyším a pak je poznávám podle zvuku motorů.“

„Báječné. Tomu říkám koníček. Znáš názvy těch letadel?“

„Všechny ne, ale vypůjčil jsem si knihu o zjišťování letadel podle tvarů a znaků. Každý nový typ si zapisuji.“

„Napsal jsi nám kvůli nějakému zvláštnímu letadlu?“

„Jedno jsem viděl, ale vám jsem to nenapsal,“ užasl hoch.
„Jak to víte?“

„Prostě mě to napadlo,“ usmál se Biggles. „Řekni mi o něm něco. Byla to pravidelná linka?“

„Ne. Bylo to něco nového.“

„Proto sis ho všiml?“

„To také. Hlavně ale kvůli tomu, že letělo hrozně nízko.“

„Odkud přiletělo?“

Robin vstal a ukázal k moři. „Přeletělo ten stoh a letělo pořád rovně, až mi zmizelo za kopcem. Mířilo přímo k větrnému mlýnu.“

„Jaké mělo znaky?“

„Žádné. Bylo ráno a mlhavo, ještě se ani pořádně nerozednilo. Kdyby ale mělo nějaké znaky, rozeznal bych je, protože fakt letělo hrozně nízko. Zrovna jsem se oblékal, když jsem uslyšel rachot motorů. Vyběhl jsem za dům a viděl jsem, jak přeletělo kolem. Mělo vysunutý podvozek a mně se chvíli zdálo, že bude přistávat.“

„Mohl bys ho popsat?“

„Nejsem zase takový odborník, pane. Byl to hornoplošník. Měl velkou pilotní kabinu a dva motory, myslím že řadové. Určitě vím, že to nebyl tryskáč. Zdálo se mi, že má dvojité kormidlo.“

„Viděl jsi, jestli se vrací?“

„Ne. Mohlo se ale vrátit, když jsem byl ve škole. To jsem ho viděl poprvé.“

„Takže jsi ho viděl ještě jednou?“

„Jasně. Ve stejnou dobu v úterý ráno letělo stejným směrem. Tehdy jsem se rozhodl vám napsat. Dopis jsem vám poslal ve středu ráno cestou do školy.“

„Cos viděl, když letělo podruhé?“

„Když letělo přes les, něco vyhodilo. Nebo mu něco upadlo.“

Biggles se významně podíval na Gingera a pokračoval:
„Jak ta věc vypadala?“

„Jako velký balík.“
„Šel ses na to podívat?“
„Ne.“
„Proč ne?“
„Přece kvůli býkovi.“
„Kvůli jakému býkovi?“
„Byl s krávami na pastvině. Je zlý a divoký a nenechá vás projít kolem. Několikrát mě honil. Stádo se obvykle drží u stromů.“
„Komu patří?“
„Panu Wernerovi. Má pastviny v pronájmu a farma je asi dvě míle za lesem.“
„Znáš ho?“
„Ani ne, ale slyšel jsem o něm dost.“
„Cos o něm slyšel?“
„Kluci říkají, že je vzteklý a nosí hůl. Každého vyhání ze svých pozemků.“
„Dobrá. Jak vysoko letěl stroj, když z něj spadl balík?“
„Těsně nad stromy.“
„A ty sis myslel, že bych o tom měl vědět?“
„No, myslel jsem si, že když letadlo letí tak nízko a něco z něj spadne, není to v pořádku.“
„Viděl jsi letoun, když se vracel?“
„Ne. Od té doby tu neletěl.“
„Byl někdo v lese nebo v jeho okolí, když se to stalo?“
„Ne. Ani nevím o nikom, kdo by k lesu chodil. Proč by měl? Kluci tam nechodí, protože se bojí býka. Dřív jsem tam chodil pozorovat ptáky, ale je tam hrozně mokro a měl jsem pak boty plné vody.“
„Nevíš, jestli je tam ještě ten býk?“
„Když jsem šel ráno do školy, neviděl jsem ho. Mohl by ale být v lese.“
„Řekl jsi o tom zvláštním letadle matce?“
„Ano.“
„Co ona na to?“

„Že si mám hledět svého a učit se. Letadla ji nezajímají.“

„A hlásil jsi to policii?“

„Ne. V poslední době jsem našeho policistu neviděl. Jezdí sem na kole jen jednou za čas. Stejně si myslím, že toho o letadlech moc neví.“

Biggles se znovu usmál a vstal. „Zajímalo by mě, jestli je tam pořád to zvíře. Pokud ne, mohli bychom se do lesa podívat a zkusit najít balík, který z letadla spadl. Dokázal bys najít toho býka, Gingere?“

Zrzek a Robin si stoupli na stupačky auta a pátravě se rozhlédli po pastvině. „Nikde ho nevidím, pane,“ ozval se Robin. „On nechodí daleko od krav a ty jsou teď vpravo dole, kus dál od lesa.“

„Vzpomeneš si, kam ta věc z letadla dopadla?“ zeptal se Biggles.

„Jasně,“ kývl hoch. „Bylo to blízko horní strany lesa.“

„Dojdu se tam podívat sám. Ty bys měl jít domů, Robine.“

Chlapec se zatvářil zklamaně. „Nemůžu jít s vámi?“

„A co ten býk?“

„Nikdy neběží daleko a já dovedu utíkat.“

„Dobrá,“ řekl váhavě Biggles. „Ale buď ve střehu, kdyby se tady objevil. Matce ani muk, nebo to od ní slíznou.“

„Vím, kdy mám být zticha,“ prohlásil Robin.

Drželi se těsně pohromadě. Neustále se rozhlíželi a zamířili k nejbližšímu výběžku lesa vzdálenému asi sto yardů od cesty. Zrzek na místě zjistil, že nejde o skutečný les, ale spíše o řídký hájek vrb, bříz a dalších listnáčů. Většina stromů vyrůstala z mokřin, či přímo ze stojaté vody.

Býk se neobjevil a krávy si jich nevšímaly, takže pronikli až k prvním stromům bez nejmenších potíží.

„Ten balík spadl někde tady,“ ukázal Robin, a hledání začalo. Biggles poodešel pár kroků stranou, nahlédl za houští a vrátil se k Robinovi. „Myslím, že bys měl vyrazit domů,“ řekl

a položil mu ruku na rameno. „Určitě na tebe čeká matka s čajem a nechtěl bych, aby si myslela, že tě zdržujeme.“

„Dobře, pane,“ souhlasil zdráhavě chlapec. „Dáte mi vědět, když něco najdete?“

„Jasně, Robině. Ještě se uvidíme.“

Chlapec se otočil, ale Biggles ho zarazil. „Počkej ještě!“ řekl vážným hlasem. „Chci, abys mi něco slíbil.“ Robin kývl a oči se mu rozšířily.

„Nikomu nevyprávěj o tom, cos nám řekl, a nikomu neprozrazuj, že tu jsme a co děláme.“

„Slibuji. Doufám, že jsem vás zbytečně nepřípravil o čas.“

„S tím si nedělej starosti,“ řekl Biggles. „Udělal jsi dobře, že ses nám ozval. Zasloužíš si pochvalu za to, jak používáš svou hlavu.“

Potěšený Robin se usmál a obrátil se k odchodu.

Biggles se za ním díval, dokud si nebyl jist, že chlapci nehrozí nebezpečí od býka, pokud tu někde byl, a pak se obrátil k příteli.

„Bude to tak lepší,“ řekl.

„Proč jsi ho poslal domů?“ zeptal se Ginger.

„Našel jsem něco, co by raději neměl vidět,“ prohlásil Biggles, vrátil se k vrbové houštině a rozhrnul pruty, aby zrzkovi ukázal, co leží za ním.

Rázem nebylo co vysvětlovat. Ginger ucouvl. Na rozměklé půdě za proutím bezvládně ležel člověk. Mrtvý člověk.

„Nebesa,“ zalapal zrzek po dechu. „Tak to je balík, který vypadl z letadla...“

Biggles mrtvého pomalu obešel, stanul a sehnul se, aby viděl víc. Těla se ani nedotkl. Ve vlhké trávě ležel mladík, příjemného vzhledu, který smrt ještě nedokázala změnit. Měl na sobě hnědou koženou bundu s kožešinovým límcem a dlouhé kalhoty. Na nohou měl pevné kotníkové boty a na

rukou rukavice potřísňené olejem. Světlé vlasy nezakrývala žádná čepice.

„V jedné věci ses spletl,“ řekl chraptivě Biggles. „Tenhle muž nevypadl z letadla. Vyhodili ho!“

„Jak to víš?“

„Podívej se sem,“ ukázal Biggles. „Byl mrtev dříve než dopadl. Alespoň to předpokládám, protože když někoho zblízka střelíš do hlavy, nežije déle než pár vteřin. Tohle není nehoda, Gingere. Je to vražda. Nebýt Robina, mohlo zde tělo ležet celá léta, než by ho někdo objevil. Možná by se vůbec nenašlo. Takhle tady leží teprve dva dny. Hoch viděl balík padat z letadla v úterý, dopis poslal ve středu a my ho dostali hned další den, dnes, ve čtvrtek ráno.“

„Ale Robin také řekl, že letadlo přiletělo od moře,“ prohlásil Ginger. „Nepřipadá ti to divné? Proč vyhodili tělo nad pevninou? Když se ho chtěl někdo zbavit, proč ho nevyhodil už nad mořem?“

„Je to divné, jistě,“ kývl Biggles. „Muselo to mít nějaký důvod. Podle oblečení jde jednoznačně o letce. Obyčejný turista by si do letadla neoblékl takovýhle oděv a neměl by zaolejované rukavice. V letadle byli ještě nejméně dva lidé, jinak by se zřítilo. Neumím si představit, jak pilot vyhazuje z letadla mrtvolu a zároveň má pod kontrolou řízení. Takže si jsem jistý, že letoun sem přiletěl s tříčlennou posádkou!“

„To je správná úvaha,“ kývl zrzek. „Když ale ti dva uvažovali o vraždě, a to museli, proč čekali, až doletí nad pevninu?“

„Třeba ani nevěděli, kam letí. Je možné, že čekali, až se něco vyjasní. Vrah možná zjistil co potřeboval, až když nabrali přímý kurz od břehu. Jaký to byl směr, nám naštěstí řekl chlapec. Stoh, lesík a větrný mlýn jsou dobré orientační body.“

„To je možné. Potom ještě nechápu, proč toho mladíka zastřelili zezadu. Znamená to, že piloti neseseděli vedle sebe, jak by se dalo čekat.“

„Třeba tenhle chudák ani nevěděl, že je na palubě někdo třetí. Z Robinova popisu vyplývá, že v letadle bylo hodně místa. Škoda, že hoch nedokázal přesně určit typ. Protože letadlo nemělo žádné znaky, usuzuji, že šlo o nezákonný let. Posádka chtěla zůstat v utajení.“

„Proč letěli tak nízko?“

„Předpokládám, že nechtěli, aby je zachytil radar. Nejspíš se jim to i podařilo, protože jsme již celé týdny nedostali hlášení o přeletu neznámého letadla přes východní pobřeží. Od Robina víme, jakým směrem letěli, ale nevíme, jak daleko pokračovali v letu do vnitrozemí. To se můžeme jen domýšlet. Robin neviděl, že by se sem vraceli, takže je možné, že jsou pořád tady. Jeho popis stroje nám může hodně pomoci.“

„Správně. Takových letadel u nás mnoho nelétá. Dvumotorový hornoplošník s velkou přední kabinou a dvojitým kormidlem. Vypadá to na lehký nákladní stroj. Napadá tě nějaký typ?“

„Jediný letoun, který odpovídá popisu, pokud vyloučím letadla stavěná doma na koleně, je nový model, který vyvíjejí ve Východním Německu. Nikdy jsem ho neviděl, ale četl jsem předběžné výsledky testování. Určitě můžeme předpokládat, že přiletěl z ciziny, tedy z Evropy.“

„Kdybychom prohledali mrtvému kapsy, třeba bychom se o něm něco dověděli.“

„Ať tě ani nenapadne, dotýkat se ho!“ zavrčel Biggles. „Nemáš na to právo. Patrně nechápeš, že bys ohledával stopy zločinu. Pokud by ses dotkl těla, místní policie by nás za porušení stop zaručeně nepochválila. Jde tu jasně o vraždu. Tělo mrtvého musí putovat na pitvu. Mimo jiného to také znamená, že se zpráva o případu objeví v tisku. Je to škoda, protože vrah či vrahové, se o nálezu dozví a budou ve střehu. Byl bych raději, kdyby se to do novin nedostalo, ale netuším, jak to zařídit.“

„To znamená, že se vzdáváme případu?“

„Vůbec ne. Nevidím tady důvod, proč bychom nemohli pokračovat v pátrání, které jsme zahájili, tedy v pátrání po neznámém letadle, které narušilo hranice. Jestliže ho ovšem chceme najít, musíme si pospíšit.“

„Co tedy dál?“

„Hned zítra ráno se proletíme směrem, kterým letěli oni. Budeme hledat místo, kde stroj přistál.“

„To bude těžké. Mohli odletět na domovskou základnu.“

„Uvědomuji si to. Proto požádáme chlapce, aby nepřestal sledovat okolí. To probereme později. Nejprve musíme ohlásit nález mrtvého místní policii. Nejbližší město je Sandstreet a leží asi dvanáct mil odsud. Počkám u oběti a ty zatím dojedeš na stanici. Přiveď sem policisty.“

„Co mám říci?“

„Zahraješ si na tajnůstkáře. Inspektora bude zajímat, co v téhle zapadlé končině děláme. Neříkej víc, než musíš. Pověz mu jenom kdo jsme, o Robinovi nemluv, ale inspektorovi řekni, že prošetřujeme případ leteckého pašování. Nemusíš lhát. Oznam mu, co jsme našli. Nad tím se určitě nepozastaví. Vysvětlí mu, že čekám na místě a nebudu nic podnikat, dokud nepřijede. Bude lepší, když prohledá mrtvého sám, ačkoli jsem přesvědčen, že v kapsách sotva co najde. Připadá mi to jako promyšlená vražda a vrah si dal zaručeně dobrý pozor, aby odstranil všechno, co by nám umožnilo zjistit totožnost mrtvého.“

„To je všechno?“

„Volat k oběti lékaře je zbytečné. Ať sem prostě pošlou vozidlo pro převoz těla do márnice a pevná nosítka pro přenos k silnici. Snaž se to zvládnout co nejrychleji. Já si zatím zapálím. Mám o čem přemýšlet.“

„Až mrtvého předáme, pojedeme domů?“

„Samozřejmě. Nevidím důvod, proč bychom tu měli zůstat. Kromě toho chci být zítra ráno ve vzduchu tak brzy, jak jen bude dost světla, abychom spolehlivě viděli na zem.“

„Dobrá. Pospíším si.“

„Kdybys někde viděl, že se tu motá Robin, což je docela možné, řekni mu, ať uhání domů a zůstane tam. Pověz mu, že má úkol dávat pozor na letadlo.“

„Rozumím,“ řekl Ginger a vykročil k autu.

Biggles sledoval, jak odjíždí. Stádo mírumilovně přežvykujících krav přešlo o kus dál. Po obávaném býkovi nebylo nikde ani stopy. Biggles si našel větrem vyvrácený kmen, sedl si na něj a zapálil si cigaretu. Když zvedl hlavu, všiml si zlomené větve nad mrtvým tělem. Tudy tělo padalo.

Seděl téměř hodinu v hlubokém zamyšlení. Světla ubývalo. Náhle zaslechl ostré zabučení. Vyskočil na nohy. Bylo snadné odhadnout, odkud zvuk přichází. Aniž by opustil kryt stromů svižně vykročil k okraji lesa, odkud zvuk zazněl. Konečně spatřil býka. Bylo to mohutné a zlověstně vyhlížející zvíře. Kolébalo se ke stádu a asi dorazilo na pastvu právě teď.

Odkud však přišel? Biggles pozorně obhlédl okolí a vzápětí měl jasno. Od spodní části pastviny právě odjížděla dodávka s vysokými postranicemi, jaká se používá také k převozu zvířat. Na to, aby v šeru přečetl poznávací značku, byla bohužel daleko, ale všiml si alespoň její lesklé, tmavě zelené barvy. Buď to byl zcela nový vůz, nebo ho nedávno čerstvě přelakovali.

Ihned ho napadlo, proč majitel vypustil býka ke stádu právě teď. Mohlo to mít pouze ten smysl, aby býk zapudil od pastviny případné vetřelce. Proč o to majitel stál, mohl se Biggles jenom dohadovat. Stádo ale bylo od něj značně daleko, takže si ho přestal všímat a vydal se zpět k hrůznému nálezu. Sotva se tam vrátil, zaslechl od silnice hučení motorů.

Zahlédl tři vozidla. V prvním jel Ginger, za ním policejní vůz a kolonu uzavírala dodávka. Vozy zastavily, ale muži, kteří z nich vystoupili, se zjevně zdráhali jít blíž. Biggles si uvědomil, že si všimli býka. Muži nakonec překonali strach a rychle vyrazili k lesíku, při čemž nespouštěli zrak z mohutného strážce pastviny. Býk si jich zatím nevšímal.

Statečný Ginger kráčel jako první, za ním šli dva policisté v uniformách a pak dva chlapíci se složenými nosítky.

Biggles počkal, až k němu dojdou.

„Jsem inspektor Carlow a tohle je seržant Brown,“ řekl statný, příjemně vyhlížející policista.

Biggles pozdravil, představil se a ukázal na mrtvé tělo. „Náš smutný objev,“ řekl. „Nemáme z toho radost.“ Oba policisté se sklonili k mrtvému.

„Pochopitelně vás bude zajímat, co nás sem přivedlo,“ pokračoval Biggles. „Raději vám to hned povím.“

„Váš kolega nám vysvětlil, že jste od zvláštní letecké policie ze Scotland Yardu,“ prohlásil inspektor.

„To řekl dobře,“ kývl Biggles. „Jsme zde proto, že jsme dostali hlášení o záhadném letadle, které mělo nad tímhle úsekem pobřeží několikrát přeletět. Vydali jsme se sem proto, abychom si ověřili, kde může dojít k nepovolenému přistání. Řekl bych, že vy se tím trápit nemusíte, protože to vyžaduje letecké specialisty. My oba jsme piloty.“

„Chápu,“ přátelsky se usmál inspektor.

„Upřímně řečeno tuhle tragédii jsme tu nečekali, takže nezbylo, než vás požádat o pomoc,“ pokračoval Biggles. „Bude na vás, abyste rozhodli, co je třeba podniknout. Ničeho jsme se nedotkli. Doufám, že případ vyšetříte a poskytnete nám veškeré informace, které by mohly pomoci k odhalení letadla, ze kterého chudáka vyhodili.“

„Tvrdíte, že to je vražda?“

„Podívejte se sám. Nic jiného to být nemůže. Toho člověka někdo střelil do hlavy a pak, už mrtvého, vyhodil z letadla.“ Biggles se chabě usmál. „Vy najdete vraha, my letadlo. Společně by se nám to mělo podařit.“

„Víte o něm něco?“ trhl Carlow hlavou k mrtvému. „Já ho v životě neviděl?“

„Jsem na tom stejně, až snad na to, že jsem měl čas rozhlédnout se po okolí. Nenašel jsem ale žádné stopy a proto předpokládám, že tady nikdo od pádu těla nebyl. Vstřel v

hlavě vidíte sami. Podle ožehnutých vlasů usuzuji, že vrah střílel z nepatrné vzdálenosti. Poloha těla nasvědčuje tomu, že spadlo z výšky. Proletělo větvemi tohoto stromu a pár jich polámalo.“

Inspektor zvedl hlavu.

„To vážně vidím prvně v životě,“ vyhrkl potom. „To jsou podivné věci, když mrtvoly padají z nebe. O něčem takovém jsem ještě nikdy neslyšel. Co vy? Máte pro to vysvětlení?“

„Vyhodili ho z letadla. Tělo je tu, ale ten kdo je vyhodil, již může být na druhém konci světa. Mohl sice přistát někde blízko, ale pochybuji o tom. A protože letadla nezanechávají ve vzduchu stopy, je cíl jeho letu záhadou.“

„Na to právě myslím. Jak potom letecká policie hledá stopy?“

„Těžko,“ pokrčil rameny Biggles a usmál se. „Snad mu něco najdete v kapsách. Třeba zjistíte, kdo to byl a odkud přiletěl. Pokud ho ale vyhodili ze zahraničního letadla, stejně nám to moc nepomůže.“

„Dobrá. Můžeme tedy tělo odvézt a prohledat ho u nás,“ rozhodl inspektor. „Ten býk mě znervózňuje. Co budete dělat vy?“

„Nenapadá mi nic jiného, než zítra ráno vzít vrtulník a podívat se po stopách letadla. Muselo někde přistát.“

„Přeji vám hodně štěstí,“ řekl inspektor. „Vzduch je vážně divné místo k hledání stop.“

„Člověk nikdy neví, co shora uvidí,“ odpověděl Biggles. „Letadlo přece nemůže viset ve vzduchu pořád, nakonec musí někde přistát a tam po sobě obvykle zanechá stopu. Shora toho uvidíme mnohem víc než ze země.“

„Ovšem. Nepodceňuji vaši práci,“ souhlasil inspektor. „Co chcete hledat?“

„Už jsem to řekl. Přistávací plochy a na nich stopy kol.“

„Myslíte si, že je najdete?“

„Zkusíme to. Třeba nebudeme muset hledat daleko.“

„Proč vás to napadlo?“

„Posádka letadla, která vyhodila tělo, to zjevně udělala proto, že nechtěla přistát s mrtvým na palubě. Měli naspěch, aby se ho zbavili, což může znamenat, že chtěli brzy přistát. Už jste někdy letěl vrtulníkem, inspektore?“

„Bohužel ne.“

„Chcete to zkusit?“

„No tohle,“ užasl inspektor. „Proč?“

„Abyste si jednou prohlédl okrsek z výšky. Nepochybuji o tom, že znáte tuhle oblast lépe než kdo jiný, ale třeba vás to překvapí. Zítra ráno přiletím s policejním vrtulníkem a mohu vás vyzvednout. Dělal byste mi průvodce a oznamoval, kdo kde bydlí a podobně.“

„Hrome, to bych mohl. Let vrtulníkem bude zážitek. Vyzvednete mě tady?“

„Ano, pokud tu nebude čekat také býk,“ zasmál se Biggles. „Hned za svítání. V půl šesté.“

„Budu tady.“

„Domluveno.“

„Teď bychom opravdu měli jet,“ řekl Carlow a otočil se k mužům s nosítky. „Odneste mrtvého do auta,“ vyzval je. Došli k silnici.

„Když mu najdete v kapsách něco zajímavého, povíte mi to ráno?“ zeptal se Biggles.

„Spolehněte se,“ odpověděl inspektor, který se neustále ohlížel po býkovi. Velké zvíře je sledovalo očima, ale nehýbalo se. „Proč je tam ten býk?“ zabručel nervózně muž zákona.

„Možná hlídá, aby nikdo nelezl na pozemek,“ řekl Biggles. „Víte, komu to tady patří?“

„Panu Wernerovi. Jeho farma je tu největší. Proč?“

„Budeme ráno létat nad jeho pozemky.“

Inspektor pohlédl na Bigglese, ale neřekl nic.

Když se rozloučili, policejní vůz se rozjel za dodávkou vezoucí smutný náklad. Ginger s Bigglesem odjeli jako poslední. Byla už skoro tma.

„Viděl jsi Robina?“ zeptal se Biggles.

„Ano. Přesně jak jsi předpokládal, ukryl se v křoví a sledoval nás.“

Pohovořil jsem si s ním. Pověděl jsem mu, že jsme našli věc, která spadla z letadla, ale neprozradil jsem, co to bylo.“

„Ještě něco?“

„Nařídil jsem mu, aby šel domů a zůstal tam. Vyzval jsem ho, aby se díval po letadle a kdyby ho uviděl nebo uslyšel, aby doběhl k nejbližšímu telefonu a zavolal nám. Dostal naše číslo. Taky jsem mu řekl, že sem přiletíme ráno ve vrtulníku. Když uvidí vrtulník nad domem, bude vědět, kdo v něm letí.“

„Dobře.“

„Máš nějaký nápad?“

„Pár věcí se mi honí hlavou, ale je to jen mlhavé.“

„Jak se tady najednou objevil býk?“

„To je jedna z věcí, na kterou bych rád přišel. Víím jenom to, že ho přivezla zelená dodávka. Napadlo mi, že divoký býk je báječný prostředek, jak odradit lidi, aby sem chodili.“

„Chápu,“ přikývl Ginger. „Nevím jen, proč jsi žádal inspektora, aby s námi ráno letěl?“

„Především to tu zná. Pak jde o to, že budeme poletovat nad jeho okrskem. A nakonec – může se stát, že budeme potřebovat pomoc. Sílí ve mně dojem, že cizí letadlo, pokud neodlétlo, není daleko. Podle Robina mělo vysunutý podvozek, posádka se patrně chystala na přistání. Taky jsem nezapomněl, že nejméně jeden z posádky má zbraň a dokáže ji použít. Vezmu si ji zítra také a ty to udělej stejně.“

Následujícího rána policejní vrtulník zlehka dosedl v blízkosti auta inspektora Carlowa. Inspektor se seržantem Brownem vystoupili a čekali. Po Robinovi nebylo vidu ani slechu, takže zřejmě záhadný letoun neviděl.

„Našli jste u mrtvého něco zajímavého?“ obrátil se Biggles na inspektora.

„Nic moc. Máme jen kulku. Zůstala v lebce. V kapsách neměl vůbec nic. Zřejmě je vyprázdnil vrah, čímž nám znemožnil identifikaci. Zjistili jsme, že všechny části oděvu mrtvého vyrobili v Německu, takže se vnučuje představa, že on sám byl Němec.“

„Sdělili jste něco tisku?“

„Nechtěl jsem to uspěchat. Myslím, že bude lepší počkat, až bude věc jasnější.“

„Výborně. Vlastně to potvrzuje náš odhad, že letadlo přiletělo z Německa. Jdeme na to. Nemohu vás vzít oba, ale poletím tak pomalu, aby nás seržant mohl sledovat v autě.“

„Co chcete dělat?“ zajímalo inspektora. „A co já?“

„Nejdřív zaletím nad moře a k pevnině se vrátím podle zdejších orientačních bodů, jak by to udělal pilot civilního letadla, který nemá přesný letový plán. Zvolím stejný kurz, jakým letělo letadlo, které hledáme. Pokud je dosud v okolí, může být zamaskované, takže si všímejte všeho, co vypadá neobvykle či nepatříčně. Nejslibnější by bylo objevit stopy podvozkových kol. Ty ovšem najdeme jen tam, kde je delší rovná plocha. Abyste mi dobře rozuměl, inspektore, děláme práci ve které se vyznáme, ale víc očí víc vidí a vaše oči tady znají každou zatáčku cesty, úvoz nebo jámu vykopanou na poli. Poletíme nízko. Kdybyste si všiml zelené dodávky, ve které farmáři převážejí dobytek, upozorníte mě na ni.“

„Co ta s tím má společného?“

„To nevím, ale takové auto přijelo včera na dolní část pastviny. Žádné jiné se tam neobjevilo.“

„Vynasnažím se,“ ušklíbl se inspektor. „Co uděláte, když najdeme něco podezřelého?“

„Přistanu a důkladně si to prohlédneme.“

„Jenže já nemám povolení k prohlídkám soukromých domů.“

„S tím si nelamte hlavu. Tam, kde je všechno v pořádku, si nikdo nebude stěžovat na to, že policie dělá svoji práci. Námitky má jen ten, kdo se má čeho bát. A nezapomínejte na

to, že hledáme vraha, který má zbraň. Takže do toho. Poletíme pokoušet štěstí.“

„Spoléháte se na štěstí?“ užasl inspektor.

„Při téhle práci je štěstí velice důležité,“ pousmál se Biggles. „Když ho nemáte, nahradí ho vytrvalost, ale stačí trocha štěstí a ušetříte dlouhé hodiny létání. Ze vzduchu sice obhlédnete mnohem větší oblast, než ze země, ale když nalétnete nad úzké údolí ve špatném úhlu, přehlédnete, že v něm stojí hledané auto. Ve vzduchu nejsou ploty ani ohrady a pohybujete se velice rychle, ale právě proto vám může ledacos ujít. Měl byste ovšem vědět také o jedné výhodě, kterou jsem si ověřil již dávno. Zločinci, kteří užívají letadlo, nebývají podezíraví vůči jiným letadlům. Neuvědomují si, že i policisté mohou mít křídla.“

„Díky,“ řekl pokorně inspektor. „Nenapadlo mě, že to je taková věda.“

„To zase ne,“ ušklíbl se Biggles. „Asi jsem to poučování trochu přehnal. Pojďme.“

Nasedl do kabiny, Ginger vedle něj a inspektor se usadil dozadu. Vrtulník se s rachotem vznesl k pomalu modrající obloze a zamířil k pobřeží. Když se pak nad mořem stočil k pevnině, nabral kurz ke stohu a větrnému mlýnu. Přelétli Robinův dům a Ginger do Bigglese strčil. Na zahradě zahlédli drobnou postavu s obličejem obráceným k nebesům.

„Robin,“ zvýšil hlas Biggles. „Jednou ho povozíme.“

Letěli dál. Pilot držel stroj ve výšce čtyř set stop a pod ním ubíhal řídký listnatý les, potom pásma slaných močálů a vřesovišť a následovala typická východoanglická zemědělská krajina, polnosti a louky. Pozornost obou letců se soustředila na pastviny, z nichž však jen málo bylo skutečně rozlehlých. Tu a tam spatřili osamělý domek. Potom uviděli větší hospodářské stavení z červených cihel. Stálo u dlouhého rovného, čerstvě pokoseného palouku. Bylo divné, že na svěže zelené trávě se nepásl žádný dobytek.

„Wernerova farma,“ zařval zezadu inspektor.

„A na dvoře stojí zelená dodávka na dobytek,“ houkl Ginger, ale vzápětí se oběma rukama chytil madel, neboť vrtulník sebou prudce trhl.

„Nebesa!“ vyjekl Biggles. „Stojí pod námi! Tomu bych neuvěřil ani ve snu!“

„Hledané letadlo!“ vzrušeně ohlásil Ginger.

Nikoho z posádky to však nepřekvapilo víc než Bigglese. Hledání letadla skončilo pár minut poté, co začalo. Hornoplošník stál na kraji zelené volné louky poblíž usedlosti a obě vrtule se točily. Biggles věděl, že to znamená jedinou věc, letoun je připraven ke startu! Rázně zvýšil otáčky, strhl vrtulník stranou a inspektor, který dosud v takovém stroji neletěl, měl pocit, že se blíží jeho poslední hodinka. Vrtulník se naklonil na bok, srovnal se a potom prudce klesal dolů. Připomínalo to let klesajícího šípu.

Na vysvětlování nebyl čas a zrzek ho ani nepotřeboval. Stejně jako Biggles chápal, že když cizí letadlo odstartuje, již nikdy ho nedostihnou. Ve vzletu mu mohli zabránit pouze tím, že posadí vrtulník před jeho roztočené vrtule a přehradí mu cestu.

A to se také Bigglesovi podařilo.

„Jdeme, inspektore,“ vykřikl, rozrazil dveře a hbitě vyskočil na trávník.

Téměř současně vyskočili z kabiny letadla dva muži.

„Co to děláš, idiote?“ zaječel jeden z nich na Bigglese a bylo zcela jasné, že vůbec nechápe, co se děje.

„Tady je policie!“ prohlásil zvučně Biggles a vykročil kupředu. „Odpovíte nám na pár otázek!“ Uniforma inspektora Carlowa náležitě podtrhla jeho slova.

Tohle již oba muži pochopili. Jeden se otočil a prchal. Ginger se rozběhl za ním. Biggles vyrazil ke druhému, jenomže tomu se bleskově objevila v ruce pistole a vzápětí třeskl výstřel. Muž se naštěstí ukvapil a kulka letěla do oblak. Biggles to zahlédl včas, uskočil stranou a také v jeho ruce se zjevila pistole.

„Odhod'te zbraň!“ vykřikl.

Chlapík zaváhal. Ohlédl se po svém společníkovi a uviděl, jak leží na zemi s Gingerovou pistolí u hlavy. Poslechl a jeho zbraň žuchla do trávy.

Inspektor k němu se zachmuřeným výrazem vykročil a zaklapl mu na zápěstích pouta. „Ten výstřel vás bude mrzet,“ zavrčel.

Vzápětí se na trávník přiřítíl policejní vůz, řízený seržantem Brownem, zakvílely brzdy a policista vyskočil. Pomohl Gingerovi uklidnit ležícího muže. Sálh do kapsy a zchladil chlapíkův nepokoj přiložením ocelových pout.

Biggles zastrčil zbraň do kapsy a s vítězným úsměvem pohlédl na inspektora. „Teď už chápete, jak jsem to myslel se štěstím,“ řekl. „Stačila minutka zpoždění a uletěli by nám. Člověk občas potřebuje víc, než jen odvalu.“

„Myslel jsem, že se zabijeme,“ řekl inspektor. „Co dál?“

„Dostal jste své ptáčky a my se postaráme o jejich letadlo. Mohl byste nám pomoci tím, že k němu postavíte hlídku, dokud nedostanu od velitele pokyny, co dál.“

„Zařídím to. Nejdřív ale odvezu tyhle dva na stanici.“

„Vydržte ještě minutu, inspektore. Podívám se, jestli se pánové nechystali odvézt si z Anglie nějaký suvenýr,“ řekl Biggles, došel k letadlu a otevřel dveře kabiny. Sotva to však udělal, vytřeštil oči, neboť na podlaze kabiny ležel spoutaný člověk s roubíkem v ústech.

„Hej, inspektore!“ zavolal. „Pojďte se podívat!“

„Můj bože!“ vzdychl Carlow, když nahlédl dovnitř. „Vy ho znáte?“

„Jak by ne. To je farmář Werner. Co k čertu...?“

„Rozvážeme ho,“ moudře rozhodl Biggles. „Uvidíte, že nám všechno poví sám.“ Osvobodili ho.

„Co se stalo, pane Wernere?“ vyhrkl inspektor.

„Díky,“ řekl farmář. „Chtěli mě unést do Německa.“

Inspektor sálh do kapsy a vytáhl fotografii zavražděného muže. „Nevíte, kdo to je?“ zeptal se.

„Můj Bože,“ zaúpěl farmář a oči se mu zalily slzami. „To je můj syn,“ zašeptal.

Biggles mu pomohl z letadla.

„Vy lotři, vy odporní vrazi!“ vykřikl Werner, když uviděl cizí letce. Vyrázil k nim se zaťatými pěstmi, ale nedošel. Bolest a beznaděj ho přemohly natolik, že se náhle zastavil, zakryl si tvář dlaněmi a rozplakal se.

„Měl by dostat čas, aby se s tím vyrovnal. Nic se nestane, když dostanete jeho výpověď později. Nemáme už kam spěchat. Rozhodnutí je na vás,“ zašeptal Biggles a poodešel stranou. Inspektor ho však následoval.

„Nechápu, jak jste na to vůbec přišel,“ řekl užasle.

„Řekl jsem vám přece, že jsme dostali hlášení.“

„Ano, ale od koho?“

„Asi vás překvapím,“ pousmál se Biggles. „Znáte dům blízko lesa, kde jsme našli mrtvého? Říkají tomu Marsh Cottage.“

„Ovšem. Poslední dům u silnice.“

„Přesně. Tam bydlí pan Stone.“

„Znám ho. Několikrát jsem s ním mluvil. Myslím, že vyrábí došky z rákosu.“

„To je on. Má třináctiletého syna Robina.“

„Co ten s tím má společného?“

„Ohlásil nám případ.“

„To je žert?“ vyhrkl inspektor.

„Jakýpak žert?“ usmál se Biggles. „Někteří chlapci sbírají názvy a čísla lokomotiv, jiní zapisují poznávací značky aut. Náš Robin jde s dobou. Sbírá letadla. Když neznámý stroj přeletěl nad jejich domem, napsal mi, že tu dochází k něčemu, o čem bychom měli vědět. Prostě si nás sem pozval.“

„Hrom do něj! Proč to neřekl mně?“

„Jak byste se asi zachoval, kdyby se na vás obrátil?“ zeptal se Biggles.

„Jo,“ zarazil se inspektor. „Vlastně máte pravdu. Hodil bych to za hlavu. Mám dost práce i bez dětských báhorek.“

„Děláte chybu, inspektore. Dnešní hoši mají otevřené oči a umějí se dívat. Pokud dojde k něčemu podivnému, pozná to většina z nich stejně dobře jako my.“

„Budu si to pamatovat.“

„To mi připomnělo můj slib Robinovi. Řekl jsem, že mu dám vědět, k čemu nás nakonec dovedlo jeho hlášení. Případ jsme již vyřešili a on má právo znát výsledek. Když už jsem jednou tady, je k tomu nejvhodnější doba. Jeho svědectví vám bude možná dobré u soudu. Kéž by bylo více takových chlapců.“

„Promluvíím s ním hned, jak dám tyhle dva do chládku,“ prohlásil inspektor.

„Tolik zase nespěchejte,“ řekl Biggles a mrkl na hodinky. „Proč ne? Vždyť ještě neodešel do školy.“

„Doma ho teď nenajdete. Let vrtulníkem bude pro něj nejlepší odměna. Zaslouží si ji a určitě bude za letu odolnější než jste byl vy, inspektore.“

„Dobrá,“ ušklíbl se Carlow. „Dohlédnu zatím na Wernera a nechám si od něj všechno vysvětlit.“

„Mnoho zdaru. Přijdu si to poslechnout zítra. Jdeme, Ginger!“ Biggles zamířil k vrtulníku a usedl za řízení.

Robin pochopitelně přijal nabídku s nadšením. Konečně se jednou nemusel zaklánět, aby viděl letadlo. Nyní seděl uvnitř a mohl se poprvé v životě dívat dolů a do dále!

Celý podivný případ se osvětlil, když Biggles se zrzem druhého dne navštívili kancelář inspektora Carlowa. Je ovšem pravda, že Bigglesovi a lidem kteří se vyznali v tehdejší Evropě, zase tak podivný nepřipadal.

Příběh, který vyprávěl Werner byl nepochybně pravdivý. On sám byl Němec. Uprchl ze země a dostal v Anglii politický azyl. Dokud žil ve Východním Německu, zabýval se kosmickým výzkumem. Po úniku si změnil jméno i povolání a usadil se v hrabství Suffolk. Vzal ty změny doslova a stavbu družic zaměnil za farmaření. Jediný člověk na evropském

kontinentu, jenž znal jeho novou adresu, byl Wernerův syn, který zůstal za železnou oponou kvůli ženě s níž se zasnoubil a se kterou se hodlal oženit.

Mladík pracoval jako zkušební pilot u firmy Wolfschmitt. Ačkoli byl pod dohledem, dokázal udržovat s otcem spojení. Tajná policie od něj chtěla, aby prozradil otcovu adresu, neboť východoněmecká vláda potřebovala využít jeho schopnosti k pokračování ve výzkumu. Mladík odolával tlaku, ale pak pochopil, že policisté neustoupí a půjdou přes mrtvolu. Když se tlak stupňoval, oznámil mladík otci, že se pokusí ze země ilegálně zmizet.

Tajná policie to nějak vypátrala, ale to co následovalo, jsou již pouhé dohady. Podle všeho se do přízně mladého Wenera vetřeli dva tajní agenti, z nichž jeden byl také pilot. Nejspíš mu navrhli, že uprchnou všichni společně a použijí k odletu nového modelu letounu firmy Wolfschmitt. Plán vyšel a muži skutečně odletěli. Wernerův syn za letu patrně odhalil záměry svých dvou společníků a tím si podepsal rozsudek smrti. Agentům stačilo přeletět pobřeží, protože to již věděli, kde Wenera hledat. Pak už jeho syna nepotřebovali. Zastřelili ho a vyhodili z letadla. Pochopitelně nechtěli přistát u Wenera s mrtvolou mladíka na palubě. Tak tedy zněla teorie pana Wenera o tom, jak se vše seběhlo.

Nyní se opět vraťme k tomu, co je průkazné. Werner vyprávěl, jak ho agenti přesvědčovali, aby s nimi odletěl do Východního Německa. Předstírali, že se s jeho synem přátelí a právě on usiluje o otcův návrat. Werner jim neuvěřil a po dvou dnech návrh odmítl. Agentům nezbylo nic jiného než změnit taktiku a vycenit zuby. Užili násilí a pokusili se Wenera unést. Určitě by se jim to podařilo, nebýt pozorných očí Robina Stoná.

Biggles se v odhadech zmýlil jen v jedné věci. Nevystihl důvod, proč farmář přivezl býka na pastvinu. Werner se totiž pokoušel agentům uprchnout, naložil zvíře do dodávky a

zamířil k pastvině. Plán selhal. Jeden z agentů jel s ním a s namířenou pistolí v ruce ho donutil k návratu.

Zbývá dodat, že soud prokázal oběma agentům zákeřnou vraždu a po právu je odsoudil. Robin byl přizván jako svědek a jeho popis pádu těla z letadla do lesa přispěl k rozsudku nad zločinci. Policejní odborníci na balistiku navíc prokázali, že smrtící kulka vyšla z pistole jednoho z agentů.

Chmurný příběh skončil. Nejen inspektor Carlow a jeho policista Brown, ale hlavně členové letecké policie si mohli připsat další úspěšně vyřešený případ. Tentokrát ovšem jenom díky důvtipnému chlapci, kterého zajímala letadla.

OBSAH

Žena ze Španělska

Měsíční růže

Štvanice na dlouhé trati

Pug a Spud

Jak rozlousknout oříšek

Dárek k narozeninám

Případ amatérských jachtařů

O chlapci, kterého zajímala letadla

WILLIAM EARL JOHNS

BIGGLES VYŠETŘUJE

Z anglického originálu *BIGGLES INVESTIGATES*

Edice Hrdinové vzdušných bitev 50

Obálka Petr Barč s použitím motivu Zdeňka Buriana

Ilustrace v textu Petr Barč

Překlad Pavel Kaas

Jazyková úprava překladu Mikuláš Moravec

®

Toužimský & Moravec

Pod lázní 12, 140 00 Praha 4

V roce 2001 vyšlo jako

725. (155.) publikace nakladatelství

Vytiskly Těšínské papírny, spol. s r. o.,

Český Těšín, Střelniční 54

ISBN 80-7264-030-5